

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 21.4.2004
KOM(2004) 273 endelig

2004/0097 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

**om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiver 73/239/EØF og
92/49/EØF og direktiverne 98/78/EF og 2002/83/EF**

{SEC(2004)443}

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

1. GENERELLE BEMÆRKNINGER¹

Et fælles finansielt marked i EU vil være af afgørende betydning for fremme af den europæiske økonomis konkurrenceevne, da det vil nedsætte kapitalomkostningerne for virksomhederne. Et integreret marked, der er ordentligt reguleret og tilsynsmæssigt sundt, vil være en stor fordel for forbrugerne og andre markedsaktører gennem den øgede sikkerhed, det yder mod institutionelle fejl. Dette integrerede marked skal etableres via handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser. I handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser blev der bebudet et forslag til direktiv om genforsikringstilsyn til begyndelsen af 2004.

Genforsikring er en struktureret risikooverførsel mellem et forsikringsselskab og et genforsikringsselskab. Genforsikring opfylder følgende funktioner for et forsikringsselskab: reduktion af forsikringsmæssige risici, permanent overførsel af forsikringsmæssige risici til genforsikreren, større homogenitet i forsikringsbestanden, reduktion af volatiliteten i de forsikringsmæssige resultater, erstatning for kapital/egenkapital, tilvejebringelse af finansieringsmidler og ydelse af service.

På trods af den indlysende forbindelse med direkte forsikringsvirksomhed har genforsikring visse specifikke træk, som det kan være vigtigt at fremhæve. Der består ikke noget direkte kontraktuelt forhold mellem genforsikreren og den oprindelige forsikrede, og forsikringstagerne har normalt ingen prioriteret adgang til forsikringsselskabets aktiver for at få dækket deres erstatningskrav. Endvidere er genforsikring en erhvervsvirksomhed, der foregår mellem erhvervs-mæssige parter. Genforsikringsvirksomhed er mere internationalt orienteret og har større geografisk spredning og større spredning i kombinationerne af forsikrede forretningsområder end direkte forsikringsvirksomhed.

Genforsikringssektoren spiller en central rolle i økonomien ved at yde engrosdækning af de risici, som forsikringsselskaberne påtager sig på deres kunders vegne. Mens det gennemsnitlige cessionsniveau i EU er forholdsvis lavt (ca. 10 % af alle forsikringspræmier er genforsikret), er cessionsniveauet forholdsvis højt inden for visse forretningsområder (18 % af alle skadesforsikringspræmier er genforsikret, hvorimod dette kun er tilfældet for gennemsnitligt 3 % af alle livsforsikringspræmier). Ud over at forsikre forsikringsselskaberne er genforsikrerne også store finansielle formidlere og institutionelle investorer, og genforsikrernes finansielle aktiver udgjorde 1 % af det globale værdipapirmarked i 2001². Som følge heraf er stabiliteten i genforsikringssektoren ikke blot af afgørende betydning for stabiliteten i forsikringssektoren generelt, men har også omfattende konsekvenser for det finansielle system som helhed.

Tegn i den senere tid på finansielle spændinger mellem genforsikrerne har henledt opmærksomheden på størrelsen og arten af de risici, sektoren påtager sig. Genforsikrere står over for to supplerende risici i forhold til de primære forsikrere. For det første er de normalt eksponeret for større volatilitet i deres finansielle resultater, fordi de beskytter det primære

¹ For en mere udførlig præsentation af de emner, der behandles i dette kapitel, se den udvidede konsekvensanalyse af direktivforslaget om genforsikring på Kommissionens websted: http://europa.eu.int/comm/internal_market/insurance/reinsurance_en.htm

² Kilde: "Reinsurance – a systemic risk?", Sigma 5/2003, Swiss Re.

marked mod ekstreme eksponeringer som f.eks. katastroferisici. På grund af denne risiko er de nødt til at opretholde et forholdsvis højt kapitaliseringsniveau. For det andet kan de blive inddraget i at støtte kriseramte datterselskaber, fordi de ofte er det øverste erhvervsdrivende selskab i en koncernstruktur. På trods af disse supplerende risici opererer genforsikrerne på et globalt marked, hvor deres virksomhed ofte ikke er underlagt noget forsigtighedstilsyn, eller tilsynsordningen er mindre striks end den, der gælder for de primære forsikrere. Endvidere findes der ikke nogen overordnede rammer for genforsikringstilsynet. Denne situation har skabt bekymring om de potentielle risici for genforsikringssektoren. På den anden side kan genforsikrerne i højere grad drage nytte af betydelige geografiske og sektormæssige diversificeringseffekter end direkte forsikringsselskaber.

Genforsikring er en stærkt internationalt orienteret sektor med et mindre antal store virksomheder. I 2002 beløb de samlede genforsikringspræmier for de 40 største genforsikringskoncerner sig til 138 601 200 000 USD, hvoraf 58 544 000 000 USD hidrørte fra EU-genforsikringsselskaber³. I EU har Tyskland en dominerende stilling med selskaber som Munich Re, Hannover Re og Allianz Re. Lloyd's er det største genforsikringsselskab i Det Forenede Kongerige, og SCOR er sammen med Axa Re de største franske genforsikringsselskaber.

1) Behovet for retlige rammer på EU-plan for genforsikringstilsyn

Der findes på nuværende tidspunkt ingen harmoniserede genforsikringstilsynsregler i EU. Mangelen på retlige rammer på EU-plan for genforsikring har ført til, at der er betydelige forskelle i graden af tilsyn med genforsikringsselskaber i EU. De forskellige nationale regler har skabt usikkerhed for direkte forsikringsselskaber (og deres forsikringstagere), handelshindringer inden for det indre marked, administrative byrder og omkostninger og en afsvækkelse af EU's forhandlingsposition i internationale handelsforhandlinger:

Usikkerhed for direkte forsikringsselskaber (og deres forsikringstagere): De forskellige genforsikringstilsynsordninger i EU har gjort det vanskeligere for de direkte forsikringsselskaber at vælge deres genforsikringsselskab på et forsigtighedsbaseret og omkostningseffektivt grundlag. Valget af genforsikringsselskab er af afgørende betydning for et forsikringsselskab og kan også påvirke selskabets evne til at udbetale erstatningskrav til forsikringstagerne.

Handelshindringer: Visse EU-lande benytter systemer, hvor der skal stilles sikkerhed for genforsikringsselskabets aktiver til dækning af udestående erstatningshensættelser. Dette gør det vanskeligere at opnå en optimal investeringsforvaltning og medfører dermed højere driftsomkostninger for genforsikringsselskaberne. Dette kunne reelt hæve den pris, som genforsikringsselskabet beregner sig for at overtage risici fra direkte forsikringsselskaber. Genforsikringsselskaber kan også beslutte ikke at operere på markeder, hvor der stilles krav om sikkerhedsstillelse, hvorved adgangen til genforsikringsdækning vil blive mere begrænset.

Administrative byrder: I EU har Den Europæiske Forsikringskomité (CEA) og OECD peget på, at der findes administrative hindringer for levering af genforsikringsydelser på tværs af grænserne. Mangelen på gensidig anerkendelse mellem EU's tilsynsmyndigheder inden for genforsikring betyder i visse tilfælde, at genforsikringsselskaber er underlagt forskellige tilsynsregler i en række medlemsstater. For genforsikringsselskaberne kan dette føre til

³ Standard & Poor's, Global Reinsurance Highlights 2003 Edition, London/New York 2003.

omfattende dobbeltarbejde og øgede administrative byrder. Eksempler på omstændelige administrative foranstaltninger er de mange forskellige kontroller af selskabernes øverste ledelses egnethed og hæderlighed, dobbeltkrav til revisorernes bekræftelse af balancer og filialers forpligtelse til at udarbejde finansielle opgørelser i henhold til de lokale almindeligt anerkendte regnskabsprincipper (GAAP ("generally accepted accounting principles")) for hele koncernen.

Internationale handelsforhandlinger: Det hævdes, at mangelen på et harmoniseret EU-system vanskeliggør indgåelsen af internationale aftaler om gensidig anerkendelse. Foreligger der ikke sådanne aftaler, står de europæiske genforsikringsselskaber over for store hindringer for adgang til udenlandske markeder, f.eks. kravet om at stille sikkerhed for værdien af deres forpligtelser på det udenlandske marked, hvor genforsikringsselskabet agter at gøre forretning.

Hvis der ikke gribes ind på EU-plan, er der risiko for, at det indre marked for genforsikringstjenester vil fortsætte med at operere ringere end optimalt, hvilket vil være til skade for hele EU's genforsikringssektor. Forhandlinger med tredjelandes markeder om aftaler om gensidig anerkendelse vil derved blive betydeligt vanskeliggjort.

Der har i de senere år været en stærk international bevågenhed omkring genforsikringstilsyn. G7 og IMF har udtrykt bekymring for, at mangelen på genforsikringsregler kunne svække den internationale finansielle stabilitet. Således har IMF i forbindelse med de seneste FSAP-undersøgelser ("Finansiel Sector Assessment Programme") i medlemsstaterne gentaget behovet for lovgivning på dette felt. FSF ("Financial Stability Forum") har gentagne gange udtrykt bekymring for gennemsigtheden på genforsikringsmarkedet og har derfor oprettet en taskforce til at behandle spørgsmålet. OECD har arbejde i gang på genforsikringsområdet, især vedrørende informationsudveksling om genforsikringsselskaberne mellem tilsynsmyndighederne. IAIS's ("International Association of Insurance Supervisors") arbejde på genforsikringsområdet er nøje koordineret med EU's "fast-track"-projekt. Et sæt principper med minimumskrav til tilsynet med genforsikringsselskaberne samt en standard for genforsikringstilsyn er blevet vedtaget.

2) Direktivets metode

Tidligt i arbejdet med genforsikringstilsyn opstillede Kommissionens tjenestegrene tre ledende principper for en fremtidig EU-genforsikringstilsynsordning:

- Systemet skal indebære etablering af en sund og forsigtighedsbaseret ordning til fordel for forsikringstagerne. Stærke og velovervågede genforsikringsselskaber bidrager til at styrke det indre marked og skabe international finansiell stabilitet.
- Systemet skal bygge på koordinering af centrale dele af medlemsstaternes lovgivning og gensidig anerkendelse af tilsynet i den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabet har opnået tilladelse. Når et genforsikringsselskab én gang har opnået tilladelse i hjemlandet, skal det automatisk have tilladelse til at drive genforsikringsvirksomhed i hele EU i henhold til reglerne om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser. Der skal ikke være behov for yderligere tilsyn eller kontrol med genforsikringsselskabet fra tilsynsmyndighederne i værtslandet. Denne metode har

vist sin egnethed gennem mange år inden for direkte forsikring, hvor den blev indført ved de tredje forsikringsdirektiver⁴.

- Indførelse af et harmoniseret system for tilsyn med genforsikringsvirksomhed skal indebære afskaffelse af ordninger med aktiver stillet som sikkerhed for udestående erstatningshensættelser.

Efter omfattende høringer har Kommissionen valgt at fremlægge et forslag til direktiv med følgende hovedtræk:

- et tilsyn baseret på harmonisering og gensidig anerkendelse
- en ”fast-track”-metode med henblik på et direktiv, der primært er baseret på de gældende tilsynsregler inden for direkte forsikring
- obligatorisk tilladelse
- solvenskrav, der ligger på linje med kravene inden for direkte forsikring, dog med mulighed for at hæve denne margen op til 50 % ved komitologiprocedure inden for skadesgenforsikring, når dette er objektivt begrundet.

En EU-tilsynsordning bør være baseret på *harmoniserede retsregler, der sikrer gensidig anerkendelse mellem medlemsstaterne*. Kommissionen finder, at forsikrings- og genforsikringstilsyn er et offentligt anliggende, der skal være underlagt offentlig regulering. Andre ordninger (f.eks. frivillige ordninger eller ordninger baseret på afgivelse af oplysninger) vil ikke give tilstrækkelig tillid til tilsynsordningen. Mangelen på håndgribelige sanktioner i ordninger baseret på afgivelse af oplysninger kunne gøre ordningen mindre effektiv til at håndtere potentielle problemer i genforsikringsselskaber.

Efter Kommissionens opfattelse er der behov for hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på at opnå håndgribelige resultater på kort til mellemlang sigt. En sådan *”fast-track”-løsning* skal tage udgangspunkt i gældende tilsynsregler og forretningspraksis inden for direkte forsikring, om nødvendigt med tilpasninger. Langtidsprojektet ”Solvency II” inden for direkte forsikring vil dog også berøre genforsikring, og dette arbejde kunne i ret vid udstrækning bygge på resultaterne under ”fast-track”-projektet.

Direktivforslaget stiller krav til genforsikringsselskaberne – ligesom med direkte forsikringsselskaber – om at *opnå tilladelse til at udøve genforsikringsvirksomhed*. Ordninger baseret på opnåelse af tilladelse har bevist deres effektivitet gennem deres brede anvendelse i den finansielle sektor. En sådan ordning giver desuden et klart mandat til tilsynsmyndighederne, herunder beføjelse til at fjerne uegnede selskaber fra genforsikringsmarkedet. En tilladelsesordning sikrer endvidere en ensartet behandling af alle genforsikringsselskaber i EU, hvilket ikke ville have været tilfældet, hvis man havde valgt en såkaldt ”enhedspasløsning” (hvor selskabet selv kan vælge, om det vil ansøge om et enhedspas). En tilladelsesordning giver tillige hjemlandets tilsynsmyndigheder større ansvar, idet de bliver den eneste kompetente myndighed for forsigtighedstilsynet med

⁴ Direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1) og direktiv 92/96/EØF (EFT L 360 af 9.12.1992, s. 1)); dette direktiv er blevet omredigeret ved direktiv 2002/83/EF (EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1).

genforsikringselskabet i hele Fællesskabet. Ordningen forudsætter et øget samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder.

Forsikring og genforsikring er relaterede former for virksomhed, og *solvenskravene* for de to former for virksomhed bør som følge heraf være ensartede. Direktivforslaget indeholder derfor solvenskrav for livs-genforsikring, som er identiske med kravene for livsforsikring. For skadesgenforsikring er udgangspunktet, at der bør gælde ensartede regler. For skadesgenforsikring indeholder direktivforslaget imidlertid en mulighed for forhøjede solvensmargenkrav på grundlag af en komitologiafgørelse. Kommissionen betragter denne mulighed for forhøjelse af solvensmargenkravet for visse genforsikringsklasser eller typer af genforsikringsaftaler (op til 50 %) som et afgørende element i direktivforslaget. Det vil være et vigtigt redskab til at finjustere solvenskravene, så de er bedre tilpasset genforsikringsvirksomheds særlige karakter. Komitologimuligheden vil kun blive benyttet efter indgående analyse og omfattende høring af alle interesserede parter. For at sikre lige konkurrencevilkår for genforsikringselskaber og forsikringselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed, indeholder forslaget også bestemmelser om efterfølgende tilpasninger af skadesforsikringsdirektiv 83/239/EØF og livsforsikringsdirektiv 2002/83/EF. Således underlægges forsikringselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed i form af overtagelser af genforsikring, bestemmelserne i genforsikringsdirektivet vedrørende solvensmargenkravene, hvis omfanget af deres genforsikringsvirksomhed udgør en væsentlig del af deres samlede virksomhed (artikel 57, stk. 5, og artikel 59, stk. 8). Disse bestemmelser finder først anvendelse, når afgørelsen om tilpasning af solvensmargenkravene for skadesgenforsikringsvirksomhed er blevet vedtaget af Kommissionen.

2. HØRING AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

a) Høring af interesserede parter

De interesserede parter er blevet hørt regelmæssigt under projektet og har givet Kommissionen meget vigtigt input. I begyndelsen af projektet blev der afholdt en større høring med over 100 deltagere, og derefter blev alle deltagerne (samt andre interesserede parter) sat på en adresseliste, som fik tilsendt alle dokumenter, der blev udarbejdet under projektet, eller en besked om, at der var blevet sat nye dokumenter på Kommissionens genforsikringswebsted. Der blev også udsendt en undersøgelse om genforsikringstilsyn⁵.

Projektet er blevet fulgt af interesserede parter fra en bred vifte af sektorer og brancher. De sektorer, der har været hørt, er grundlæggende følgende: forsikringssektoren (erhvervsvirksomheder, gensidige selskaber, kooperativer osv.), forsikrings sammenslutninger (på EU-plan samt på nationalt plan), forsikringsmæglere, revisorsammenslutninger, aktuarsammenslutninger, industrien generelt (UNICE), analytikere, ledere af risiko- og captiveselskaber, SMV-organisationer, en forbrugerorganisation (BEUC), konsulentfirmaer, banker, advokatfirmaer og kreditvurderingsselskaber.

⁵ http://europa.eu.int/comm/internal_market/insurance/studies/reins-sup_en.htm
http://europa.eu.int/comm/internal_market/insurance/studies/reins-sup_en.htm

Kommissionen har haft stor nytte af inputtet fra interesserede parter, især fordi projektet har omfattet mange meget vanskelige tekniske spørgsmål. De dokumenter, der blev sendt ud med henblik på kommentarer, behandlede både politiske spørgsmål og detailspørgsmål.

Modtagne bemærkninger vedrørende genforsikringsprojektets målsætninger

Bemærkningerne har generelt udtrykt stor støtte til alle de tre hovedmålsætninger for projektet. Nogle få medlemsstater har fremsat bemærkninger om, at den grundlæggende koordination af den nationale lovgivning og gensidig anerkendelse vil forbyde værtslandet at gennemføre supplerende kontroller eller stille supplerende krav. Navnlig har medlemsstater, som på nuværende tidspunkt forlanger sikkerhedsstillelse, naturligt nok rejst indvendinger mod at afskaffe systemet med at stille aktiver til sikkerhed for udestående erstatningshensættelser. Alle andre interesserede parter har dog entydigt støttet målsætningen i den form, den er blevet formuleret af Kommissionens tjenestegrene. Visse medlemsstater har kommenteret forskellen i sikkerhedsstillelse inden for livsforsikring og skadesforsikring.

Bemærkninger vedrørende de vigtigste politiske spørgsmål

Metoden med tilsynsrammer for genforsikring

De fleste bemærkninger har givet udtryk for støtte til en metode baseret på tilsyn inden for genforsikring. Nogle virksomheder har talt for en model baseret på frivillige løsninger, men et større antal selskaber og sammenslutninger har tilkendegivet, at kun en tilsynsbaseret løsning vil tilføre EU-genforsikring et ekstra kvalitetsstempel. Ingen af de vigtigste interesserede parter har slået til lyd for at bibeholde status quo.

Medlemsstaterne har talt for en ”fast-track”-metode, og dette har også været Forsikringskomitéens klare synspunkt. Andre interesserede parter har også givet udtryk for stor støtte til en ”fast-track”-løsning baseret på de gældende tilsynsregler inden for direkte forsikring. Tekniske specialister (aktuarer og revisorer) har dog påpeget, at den planlagte begrænsede tidsramme (2004) begrænser antallet af mulige løsninger og udskyder dermed indførelsen af visse metoder, indtil ”Solvency II”-projektet er afsluttet.

Solvenskravene inden for skadesforsikring: Reaktionen fra interesserede parter til solvenskravene har været mange og stærke. Der har været en lang række møder med interesserede parter, bl.a. forsikringssektoren, captivegenforsikringssektoren, risikoselskaber, aktuarer, konsulentfirmaer og revisorer. Generelt har sektorens repræsentanter og forsikringskonsulenter fremført, at genforsikring er en form for virksomhed, som ligger tæt op ad direkte forsikring, og at der derfor bør gælde de samme solvenskrav. Nogle forsikringstilsynsmyndigheder har derimod på det kraftigste hævdet, at genforsikring er mere volatil og vanskeligere at føre tilsyn med, og at det derfor vil være passende med en smule højere solvenskrav. Kommissionen har ved udarbejdelsen af solvenskravene i direktivforslaget taget hensyn til de forskellige synspunkter, der er blevet fremført (artikel 37 og 40).

Solvenskravene inden for livsforsikring: Dette spørgsmål har også været genstand for megen diskussion, både hvad angår de faktiske krav og beregningsmetoderne. Kommissionens tjenestegrene har udbedt sig bemærkninger til forskellige løsninger. På basis af de modtagne bemærkninger har Kommissionen konkluderet, at det er at foretrække at benytte den samme metode som inden for direkte forsikring (brug af reglerne for direkte livsforsikring på

livsgenforsikring og reglerne for direkte skadesforsikring på skadesgenforsikring) (artikel 38-40).

Modtagne bemærkninger vedrørende retlige detailspørgsmål

I løbet af 2003 har der også været en række høringer om retlige detailspørgsmål. Dette direktivforslag er blevet udarbejdet under hensyntagen til bemærkningerne fra interesserede parter, især forsikringssektoren og aktuarbranchen. Nogle af de modtagne indlæg var meget detaljerede og var meget nyttigt input til Kommissionens tjenestegrenes arbejde.

b) Konsekvensanalyse

Der er blevet gennemført en omfattende konsekvensanalyse for at fastslå, om der er behov for handling på EU-plan, og, i bekræftende fald, hvilken form for handling der er påkrævet.

Konsekvensanalysen viser, at der er generel enighed om, at der er behov for sådan handling, hvis de målsætninger, der er omtalt i afsnit 1 i denne begrundelse, skal opfyldes.

Hvad angår de forskellige politikalternativer, der blev overvejet til at opfylde disse målsætninger, blev tre hovedmuligheder overvejet:

1. Status quo, dvs. ingen ændringer i den nuværende situation.
2. En løsning med markedsmekanismerne/frivillig afgivelse af genforsikringsinformation og, alternativt, en henstilling om indirekte tilsyn.
3. Tilsynsbaserede løsninger.

Som anført tidligere i afsnit 2 mener flertallet af medlemsstaterne og erhvervsorganisationerne, at der er behov for en tilsynsbaseret løsning på dette felt. Valgmulighed 1 fik praktisk taget ikke støtte fra nogen af de modtagne bemærkninger. Valgmulighed 2 fandtes ikke at skabe tilstrækkelig tillid til tilsynsordningen. Mangelen på håndgribelige sanktioner i ordninger baseret på afgivelse af oplysninger kunne gøre ordningen mindre effektiv til at håndtere potentielle problemer i genforsikringsselskaber.

Hvad valgmulighed 3 angår (tilsynsbaseret metode), blev to alternative modeller overvejet:

1. Et frivilligt enhedssystem for selskaber, der ønsker at tilslutte sig ordningen.
2. En obligatorisk ordning baseret på opnåelse af tilladelse.

Efter bred høring af medlemsstaterne, forsikringsbranchen og andre interesserede parter har Kommissionen besluttet at foreslå en tilladelsesordning. En tilladelsesordning svarer til den metode, der benyttes af EU for at virkeliggøre det indre marked i den finansielle sektor i almindelighed og inden for forsikring i særdeleshed (enhedstilladelse og hjemlandstilsyn i forsigtighedsbaserede anliggender). Denne ordning har vist sin effektivitet, siden den blev indført ved de tredje forsikringsdirektiver i 1994. Den sikrer genforsikringsselskabernes finansielle soliditet og dermed stabiliteten på forsikringsmarkederne, idet den gælder for alle EU-genforsikringsselskaber og ikke blot selskaber med en europæisk dimension. En tilladelsesordning giver desuden en bedre koordinering af medlemsstaternes behandling af genforsikringsselskaberne, og den er bedst egnet til at opfylde målsætningen om at etablere et ægte indre marked for genforsikring. Sidst, men ikke mindst, ligger indførelsen af en ordning

baseret på kompetente offentlige myndigheders tilsyn med alle genforsikringsselskaber på linje med sigtet i det igangværende genforsikringstilsynsprojekt i IAIS, som alle medlemsstaterne og Kommissionen er medlem af.

Den udvidede konsekvensanalyse blev også gennemført i forhold til de kvantitative solvenskrav til genforsikringsselskaber. To grundlæggende løsningsmodeller blev drøftet:

1. løsninger, hvor solvenskravene til genforsikringsselskaber ligger tæt op ad solvenskravene til direkte forsikringsselskaber
2. løsninger, hvor solvenskravene til genforsikringsselskaber er strengere end solvenskravene til direkte forsikringsselskaber.

Kommissionen har i sidste ende besluttet at indføre en ordning, som bygger på solvenskravene i de gældende forsikringsdirektiver. For imidlertid at tage højde for de særlige træk ved visse typer af genforsikringsaftaler og specifikke forretningsområder inden for skadesgenforsikring giver forslaget mulighed for at forhøje solvensmargenkravet op til 50 % for andre forsikringsklasser end ansvarsforsikring. Denne forhøjelse kan gennemføres af Kommissionen under udøvelse af dens gennemførelsesbeføjelser efter at have rådført sig med Forsikringskomitéen.

3. FORSLAGETS RETSGRUNDLAG

Dette forslag bygger på traktatens artikel 47, stk. 2, og artikel 55, som er retsgrundlaget for vedtagelse af fællesskabsforanstaltninger med henblik på virkeliggørelse af det indre marked inden for servicesektoren. Som retsakt er valgt et direktiv, fordi det forekommer at være det bedst egnede til at opfylde de tilsigtede målsætninger. Desuden er EU's lovgivningsarbejde med henblik på at virkeliggøre det indre marked inden for forsikring blevet gennemført ved brug af direktiver baseret på disse bestemmelser i traktaten. Endelig går bestemmelserne i dette direktiv ikke videre end nødvendigt for at opfylde de tilsigtede målsætninger.

4. BEMÆRKNINGER TIL ARTIKLERNE

Dette direktivforslag fastsætter bestemmelser for en tilsynsordning inden for genforsikring, som ligger på linje med gældende retlige rammer inden for forsikring. Det er baseret på den metode, der er fulgt i de nugældende forsikringsdirektiver. Nogle af bestemmelserne i direktiverne 73/239/EØF, 92/49/EØF og 2002/83/EF, som er gengivet i dette direktiv, er lange; dette gælder især bestemmelserne om betingelserne for meddelelse af tilladelse til et genforsikringsselskab, kvalificeret deltagelse, tavshedspligt og solvensmargen. Dette medfører ofte komplekse bestemmelser, som i deres opstilling måske ikke følger de gældende retningslinjer for udfærdigelse af fællesskabslovgivning. Det er ikke fortolkningsmæssigt nødvendigt, at én artikel dækker hele aspektet af de regler, der fastsættes i en retsakt. Bestemmelserne i direktivforslaget er derfor opdelt i artikler, som igen er grupperet i afsnit, kapitler og afdelinger for at lette forståelsen og overblikket.

Artikel 1: Direktivets formål og anvendelsesområde

Direktivet har til formål at fastsætte de retlige rammer for et forsigtighedsbaseret tilsyn med genforsikringsvirksomhed i EU. Som anført tidligere findes der for øjeblikket ingen EU-lovgivning om genforsikringstilsyn. Som følge heraf er genforsikringsselskaber, som alene

driver genforsikringsvirksomhed (erhvervsmæssige genforsikrere), ikke underlagt nogen særlige EU-bestemmelser.

Direktivet udfylder dermed et hul i EU's tilsynsordning på forsikringsområdet. Det vil bringe en tilsynsordning i anvendelse på genforsikring, som er baseret på de samme principper som dem, der gælder for direkte forsikring, nemlig principperne om én enkelt tilladelse og forsigtighedsbaseret tilsyn med genforsikringsselskaber udført af hjemlandets kompetente myndigheder.

Direktivet gælder for genforsikringsselskaber, som har hjemsted i EU, og som alene udøver genforsikringsvirksomhed (erhvervsmæssige genforsikrere). Direktivet gælder ikke for forsikringsselskaber, som i forvejen er underlagt skades- og livsforsikringsdirektiverne⁶, idet deres genforsikringsvirksomhed i form af overtagelser af genforsikring er dækket af disse direktiver. Desuden er forsikringsselskaber og forsikringsorganer, som er udelukket fra ovennævnte direktivers anvendelsesområde, også udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde. Bestemmelserne i dette direktiv om beregningen af den krævede solvensmargen (artikel 35-39) kan dog finde anvendelse på forsikringsselskaber, der er underlagt skades- og livsforsikringsdirektiverne, for så vidt angår deres overtagelser af genforsikring (se artikel 57, stk. 5, og artikel 59, stk. 8).

For at tage højde for den meget særlige situation, der kunne opstå i en medlemsstat, hvor det ikke er muligt at opnå genforsikringsdækning på det kommercielle marked, finder direktivforslaget ikke anvendelse på en medlemsstats tilvejebringelse af genforsikringsdækning, når denne handler som genforsikrer i sidste instans ud fra hensynet til offentlige interesser. Bestemmelsen dispenserer dog ikke medlemsstaten fra at overholde EU's konkurrence- og statsstøtteregele. Et eksempel herpå er den situation, der opstod inden for luftfartsforsikring efter angrebene den 11. september 2001, hvor genforsikringsmarkedet var ude af stand til at yde genforsikringsdækning for visse risici. Medlemsstaterne blev derved foranlediget til at yde denne genforsikringsdækning. De ordninger, der blev indført, blev vurderet ud fra EU-lovgivningen, navnlig statsstøtteregele, inden de blev godkendt.

Artikel 2: Definitioner

Artikel 2 indeholder definitioner af de vigtigste begreber, der benyttes i forslaget, for at præcisere deres betydning og dermed bidrage til en bedre forståelse. De fleste af begreberne er i forvejen blevet benyttet i andre EU-retsakter på forsikringsområdet, bl.a. direktiv 2002/83/EF om livsforsikring, direktiverne 73/239/EØF og 92/49/EØF om skadesforsikring og direktiv 98/78/EF om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringsgruppe.

Der gives en definition af ”captivegenforsikringsselskab” som værende genforsikringsselskaber, som er ejet af en eller flere industri- eller erhvervsvirksomheder eller af en anden finansiel virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringsselskab eller en forsikrings- eller en genforsikringskoncern. Sådanne virksomheder har til formål *udelukkende* at yde genforsikringsdækning for risiciene i den virksomhed eller koncern, captivegenforsikringsselskabet tilhører, eller i det selskab eller den koncern, captivegenforsikringsselskabet er en del af. Definitionen er nødvendig, fordi forslaget

⁶ Direktiv 73/239/EØF (EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3), direktiv 92/49/EØF (EFT L 228 af 11.8.1992, s. 1) og direktiv 2002/83/EF (EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1).

fastsætter en særlig ordning for disse selskaber hvad angår den minimumsgarantifond, som kræves i artikel 40 for at udøve genforsikringsvirksomhed.

Artikel 3-14: Bestemmelser vedrørende adgangen til udøvelse af genforsikringsvirksomhed

Direktivforslaget følger metoden i de gældende forsikringsdirektiver hvad angår adgangen til udøvelse af genforsikringsvirksomhed i EU. Forslaget fastsætter principperne om én enkelt tilladelse og et forsigtighedsbaseret hjemlandstilsyn med genforsikringsselskaber. Dette er muligt på grund af den koordination, der gennemføres af væsentlige aspekter af tilsynet med genforsikringsselskaber, som giver mulighed for gensidig anerkendelse af medlemsstaternes tilladelser og forsigtighedsbaserede tilsynsordninger.

Genforsikringsselskaber er således underlagt en forudgående administrativ tilladelse, som meddeles af hjemlandets kompetente myndigheder. Forslaget fastsætter, hvilke minimumskrav der skal opfyldes for at opnå administrativ tilladelse. Genforsikringsselskabet skal have en særlig retlig form, det skal forelægge en driftsplan med centrale oplysninger om forretningsplanen, og det skal også have den minimumsgarantifond, der er omhandlet i artikel 40. Direktivet stiller også krav om, at genforsikringsselskabet skal ledes effektivt af en ledelse, som har passende tekniske kvalifikationer eller erfaring. Genforsikringsselskabet skal begrænse sine målsætninger til udøvelse af genforsikringsvirksomhed og relaterede aktiviteter. Dette krav kan f.eks. tillade et genforsikringsselskab at udøve aktiviteter som statistisk eller aktuarisk rådgivning, risikoanalyse eller forskning på kundernes vegne. Det kan også omfatte at udøve funktionen som holdingselskab og virksomhed i relation til de aktiviteter i den finansielle sektor, der er omhandlet i artikel 2, stk. 8, i direktiv 2002/87/EF. Sidstnævnte aktiviteter vil under alle omstændigheder være underlagt bestemmelserne om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringskoncerner og finansielle konglomerater, jf. direktiverne 98/78/EF og 2002/87/EF (artikel 5-11).

Endvidere skal de kompetente myndigheder, inden de giver tilladelsen, informeres om identiteten på de selskabsdeltagere eller aktionærer, der har en kvalificeret deltagelse i genforsikringsselskabet. Formålet med denne bestemmelse er at sætte de kompetente myndigheder i stand til at vurdere aktionærernes egnethed, så der sikres en sund og forsigtig ledelse af genforsikringsselskabet. Hvis disse betingelser ikke opfyldes tilfredsstillende, giver de ingen tilladelse. Foreligger der ligeledes snævre forbindelser mellem et genforsikringsselskab og andre fysiske eller juridiske personer, gives der afslag på tilladelsen, hvis disse forbindelser forhindrer de kompetente myndigheder i at varetage deres tilsynsopgaver på effektiv vis. Disse krav har et forsigtighedsbaseret sigte, nemlig at sikre, både at selskabet ledes fornuftigt, og at der er et effektivt tilsyn med genforsikringsselskabet. Andre målsætninger baseret på overvejelser om det pågældende lands erhvervs politik eller økonomiske politik eller markedsbehovene er ikke omfattet af disse bestemmelser og bør forbydes ved vurderingen af ansøgningen om tilladelse, idet de vil være i strid med traktatens principper (artikel 7, 9, 10 og 12).

Ansøgningen om tilladelse skal behandles senest seks måneder efter, at den er blevet indgivet af genforsikringsselskabet. Afslag på og tilbagekaldelser af tilladelse skal motiveres med angivelse af de nøjagtige grunde til afslaget eller tilbagekaldelsen. Genforsikringsselskabet skal have ret til at forelægge afgørelsen for domstolene med henblik på en vurdering af dens juridiske holdbarhed (artikel 13).

Den meddelte tilladelse gælder i hele EU. Den giver genforsikrings-selskabet tilladelse til uden yderligere formaliteter at udøve sin virksomhed overalt i EU i henhold til reglerne om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 15-31: Betingelser for udøvelse af genforsikringsvirksomhed. Principper og metoder for det forsigtighedsbaserede tilsyn

En tilsynsordning baseret på et system med én enkelt tilladelse meddelt af de kompetente myndigheder i genforsikrings-selskabets hjemland, som er gyldig i hele EU, forudsætter, at tilsynsbeføjelserne påhviler de kompetente myndigheder, der meddelte tilladelsen, således at der garanteres fuld overholdelse af betingelserne for genforsikrings-selskabets udøvelse af sin virksomhed, hvad enten dette sker i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

Artikel 15 i direktivforslaget fastslår, at hjemlandets kompetente myndigheder har enekompetence hvad angår det finansielle tilsyn med genforsikrings-selskabet, herunder den virksomhed, det udøver via filialer eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

På grund af hjemlandets enekompetence hvad angår tilsynet med alle de finansielle aspekter af et genforsikrings-selskab må et genforsikrings-selskabs kompetente myndigheder ikke nægte at godkende en retrocessionsaftale indgået af dette genforsikrings-selskab med et EU-genforsikrings-selskab, der er omfattet af dette direktiv⁷, af grunde, der er direkte relateret til dette genforsikrings-selskabs (eller forsikrings-selskabs) finansielle soliditet. Et sådant indirekte tilsyn med disse selskaber ville være en indblanding i de tilsynsbeføjelser, de kompetente myndigheder for disse selskaber har, og ville rejse tvivl om det fundamentale princip om gensidig anerkendelse, som ligger til grund for de retlige rammer, der fastsættes ved dette direktivforslag.

Genforsikrings-selskabet skal have sunde administrative procedurer og regnskabsprocedurer samt passende interne kontrolmekanismer. Dette er påkrævet for at sikre, at aktiviteterne kan videreføres på et ordentligt og finansielt stabilt grundlag. Hjemlandet skal skabe betingelserne for, at dette krav kan opfyldes.

Ved artikel 16 gives hjemlandets kompetente myndigheder ret til at udføre kontroller på stedet af filialer af genforsikrings-selskabet i andre medlemsstater. Den fastsætter, hvilken procedure der skal følges for at udføre sådanne kontroller. Denne bestemmelse svarer til bestemmelserne i skadesforsikrings- og livsforsikringsdirektiverne⁸.

For at sikre et effektivt tilsyn med genforsikrings-selskabet skal de kompetente myndigheder have passende beføjelser til at foretage indgående undersøgelser af genforsikrings-selskabet, anmode om udlevering af dokumenter og træffe foranstaltninger, f.eks. sanktioner, over for genforsikrings-selskabet eller dets direktører eller ledere (artikel 17).

Artikel 19-23 indeholder specifikke bestemmelser om tilsynet med kvalificerede deltagelser i et genforsikrings-selskab. Formålet er at sikre, at de kompetente myndigheder er bekendt med

⁷ Eller et EU-forsikrings-selskab, der har modtaget tilladelse i henhold til skadesforsikrings- eller livsforsikringsdirektiverne (direktiverne 73/239/EØF og 2002/83/EF).

⁸ Direktiv 73/239/EØF, artikel 16, ændret ved direktiv 92/49/EØF, artikel 11, og direktiv 2002/83/EF, artikel 11.

ejerskabsstrukturen i genforsikringsselskabet. Denne bestemmelse er en naturlig følge af tilsynet med kvalificerede deltagelser på det tidspunkt, hvor ansøgninger om tilladelse vurderes, jf. artikel 12. Dette system er det samme som det, der i forvejen gælder inden for forsikring⁹ og andre finansielle tjenesteydelser.

Artikel 24-30 indeholder bestemmelser om tavshedspligt med oplysninger, som de kompetente myndigheder råder over. Alle personer, der arbejder for eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, herunder revisorer og eksperter, der handler på de kompetente myndigheders vegne, er omfattet af denne tavshedspligt. Tavshedspligten med disse oplysninger forhindrer ikke de kompetente myndigheder i at udveksle oplysninger vedrørende tilsynet med genforsikringsselskaber, eftersom oplysningerne tager sigte på at sikre et passende tilsyn med genforsikringsselskabet. Under alle omstændigheder er oplysninger, der udveksles, også underlagt tavshedspligten, og de må kun videregives med udtrykkeligt samtykke fra de kompetente myndigheder, der fremsendte oplysningerne.

Artikel 28-30 fastsætter tillige, på hvilke betingelser og under hvilke omstændigheder sådanne oplysninger må videregives til andre myndigheder og organer end genforsikringstilsynsmyndigheder. Systemet er det samme som det, der gælder for forsikringsselskaber¹⁰.

Artikel 31 fastsætter, at revisorer har pligt til omgående at indberette til hjemlandets kompetente myndigheder ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende genforsikringsselskabet, som kan påvirke betingelserne for udøvelse af genforsikringsvirksomheden, og som kommer til deres kendskab under udøvelsen af deres hverv i genforsikringsselskabet eller ethvert andet selskab, der har snævre forbindelser med genforsikringsselskabet. Direktivet følger her det system, der i forvejen gælder for forsikringsselskaber¹¹.

Artikel 32-34: Regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser

Forsikringsmæssige hensættelser er et fundamentalt element i forsikringsteknik. De skal nemlig sætte et forsikrings- eller genforsikringsselskab i stand til at opfylde de forpligtelser, der følger af forsikrings- eller genforsikringsaftaler. Derfor er kravet til et forsikringsselskab (eller et genforsikringsselskab) om at oprette forsikringsmæssige hensættelser af passende størrelse et centralt princip for en tilsynsordning inden for forsikring eller genforsikring. Under et system med én enkelt tilladelse, som meddeles af hjemlandet, er det op til de kompetente myndigheder i hjemlandet at kræve af forsikrings- eller genforsikringsselskabet, at det opretter passende forsikringsmæssige hensættelser for hele selskabets virksomhed, inklusive den virksomhed, der udøves i henhold til reglerne om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser i EU. Desuden skal hjemlandet kontrollere, at dette krav opfyldes, og også råde over passende midler til at sikre overholdelse.

Artikel 32 fastslår princippet om hjemlandskontrol med definitionen og beregningen af genforsikringsselskabers forsikringsmæssige hensættelser. Størrelsen af de forsikringsmæssige hensættelser opgøres efter de regler, der er fastsat i direktiv 91/674/EØF

⁹ Direktiv 92/49/EØF, artikel 15, og direktiv 2002/83/EF, artikel 15.

¹⁰ Direktiv 92/49/EØF, artikel 16, og direktiv 2002/83/EF, artikel 16.

¹¹ Direktiv 92/49/EØF, artikel 16a, indsat ved direktiv 95/26/EF (EFT L 168 af 18.7.1995, s. 7), og direktiv 2002/83/EF, artikel 17.

om forsikringsselskabers årsregnskaber og forsikringsselskabers konsoliderede regnskaber¹². Forslaget fastsætter endvidere, at med hensyn til livs-genforsikringsvirksomhed kan hjemlandet fastsætte mere specifikke regler for beregningen af de forsikringsmæssige hensættelser i overensstemmelse med principperne i artikel 20 i direktiv 2002/83/EF om livsforsikring. I denne bestemmelse fastsættes de aktuarmæssige principper, der skal følges ved oprettelsen af de forsikringsmæssige hensættelser for livsforsikringsvirksomhed.

Hjemlandet skal også kræve af sine egne genforsikringsselskaber, at de opretter udjævningshensættelser for deres kreditgenforsikringsvirksomhed (artikel 33). Størrelsen af sådanne hensættelser beregnes efter de regler, der er fastsat i direktiv 73/239/EØF, navnlig bilaget, som fastsætter fire metoder, som betragtes som ækvivalente. Hjemlandet kan fritage genforsikringsselskaber, for hvilke kreditgenforsikring ikke udgør en væsentlig del af deres virksomhed, fra forpligtelsen til at oprette udjævningshensættelser.

Hjemlandet kan også kræve af sine egne genforsikringsselskaber, at de opretter udjævningshensættelser for andre klasser af risici end kreditgenforsikring efter regler, der fastsættes af hjemlandet. Dette er på linje med gældende lovgivning om forsikring, navnlig direktiv 73/239/EØF samt direktiv 91/674/EØF om forsikringsselskabers årsregnskaber.

En logisk konsekvens af indførelsen af en tilsynsordning for genforsikringsselskaber, som hidtil ikke har været underlagt EU-retlige rammer, er afskaffelsen af kravet om sikkerhedsstilling af aktiver til dækning af ikke optjente præmier og udestående erstatningshensættelser over for genforsikringsselskaber, som er genforsikret af et genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til direktiv 73/239/EØF (skadesforsikring) eller direktiv 2002/83/EF (livsforsikring). En medlemsstat har dog fortsat kompetence til at forlange sikkerhedsstilling af aktiver til dækning af ovennævnte forsikringsmæssige hensættelser for sine egne genforsikringsselskaber, hvis de er genforsikret af et tredjelandsgenforsikringsselskab, eftersom et sådant selskab ikke er underlagt tilsynsordningen baseret på én enkelt tilladelse og gensidig anerkendelse i dette direktiv.

Artikel 34 foreslår, at der lægges en kvalitativ metode til grund for investeringsreglerne. De særlige forhold, der gør sig gældende inden for genforsikring, gør, at denne metode er at foretrække frem for den mere kvantitative metode, der benyttes inden for direkte forsikring. Artiklen fastsætter, at aktiverne skal vælges ud fra arten af de forretninger, genforsikringsselskaber udfører, samt størrelsen og varigheden af de forventede erstatningsudgifter med henblik på at sikre tilstrækkelighed, likviditet, kvalitet, rentabilitet og matching i investeringerne. Inden for skadesforsikring skal matchingkravet ses i lyset af forretningspraksis og den iboende kompleksitet, der er forbundet med at fastslå varigheden af cash-flows inden for ansvarsforsikring. Investeringerne skal desuden være diversificerede og tilstrækkelig spredt til at give selskabet mulighed for at reagere på skiftende økonomiske omstændigheder.

Artikel 35-41: Solvensmargen for genforsikringsselskaber

En solvensmargen er et vigtigt element i et forsigtighedsbaseret tilsyn. Dette forslag fastsætter solvenskrav for genforsikringsselskaber, som er baseret på de gældende regler for forsikringsselskaber. Som anført tidligere er forsikring og genforsikring relaterede former for

¹² EFT L 374 af 31.12.1991, s. 7.

virksomhed, og solvenskravene for de to former for virksomhed bør som følge heraf være ensartede.

Hvad skadesgenforsikring angår, benytter forslaget kravene i skadesforsikringsdirektivet 73/239/EØF (artikel 37). På grund af den særlige karakter af visse typer af genforsikringsaftaler og specifikke forretningsområder indeholder forslaget dog mulighed for at forhøje den krævede solvensmargen. Skadesforsikringsdirektivet indeholder allerede bestemmelser om forhøjelse af solvensmargenen på 50 % for ansvarsforsikringer, fordi de er underlagt en særlig volatil risikoprofil. Forslaget indeholder bestemmelser om forhøjelse af solvensmargenen på op til 50 % for andre specifikke typer eller klasser af virksomhed end ansvarsforsikring. Justeringer af solvensmargenen foretages af Kommissionen efter høring af Forsikringskomitéen under udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, traktaten tillægger den. Sådanne foranstaltninger skal vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i afgørelse 1999/648/EF (artikel 55). En sådan forhøjelse af solvensmargenen vil kun gennemføres efter indgående analyse og omfattende høring af interesserede parter.

For at sikre lige konkurrencevilkår for genforsikringsselskaber og forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed, indeholder forslaget bestemmelser om efterfølgende tilpasninger af skadesforsikringsdirektivet 73/239/EØF og livsforsikringsdirektivet 2002/83/EF. Som følge heraf er forsikringsselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed ved overtagelser af genforsikring, underlagt bestemmelserne i genforsikringsdirektivet vedrørende den krævede solvensmargen, hvis deres genforsikringsvirksomhed udgør en væsentlig del af deres samlede virksomhed (artikel 57, stk. 5, og artikel 59, stk. 8). Disse bestemmelser finder anvendelse, når afgørelsen om justering af den krævede solvensmargen for skadesgenforsikringsvirksomhed er blevet vedtaget af Kommissionen (artikel 43).

Hvad livs-genforsikring angår, beregnes den krævede solvensmargen efter reglerne i livsforsikringsdirektivet 2002/83/EF (artikel 38).

Udøver et genforsikringsselskab livs- og skadesgenforsikringsvirksomhed samtidig, skal den krævede solvensmargen dække den samlede sum af de krævede solvensmargener for både skades- og livs-genforsikringsvirksomheden (artikel 39).

Den faktiske solvensmargen udgøres af de aktiver, der er anført i artikel 36. De tilladte aktiver er de aktiver, der ved skades- og livsforsikringsdirektiverne allerede er tilladt til at udgøre solvensmargenen.

Artikel 40 omhandler den minimumsgarantifond, der kræves for at udøve genforsikringsvirksomhed. Garantifonden er den minimumskapital, som et genforsikringsselskab til enhver tid skal råde over for at drive genforsikringsvirksomhed med den fornødne finansielle soliditet. Forslaget fastsætter, at garantifonden skal være på mindst 3 mio. EUR. For captivegenforsikringsselskaber kan hjemlandet dog fastsætte garantifonden til 1 mio. EUR. Denne bestemmelse tager sigte på at tage højde for de særlige kendetegn ved captivegenforsikringsselskaber, navnlig det forhold, at de i reglen er små eller mellemstore selskaber, og at deres virksomhed alene drejer sig om at dække risici, der vedrører de selskaber, captivegenforsikreren tilhører.

Artikel 42-44: Genforsikringsselskaber i vanskeligheder – Tilbagekaldelse af tilladelsen

De kompetente myndigheder for et genforsikringsselskab skal have passende beføjelser til at gribe ind over for et genforsikringsselskab, hvis dets finansielle situation forværres, f.eks. hvis

det ikke opretter tilstrækkelig store forsikringsmæssige hensættelser, eller solvensmargenen ikke når op på det påkrævede niveau. I så fald skal de kompetente myndigheder have beføjelse til at forlange, at der udarbejdes en finansiel plan, en genopretningsplan eller en redningsplan, eller til at forbyde genforsikrings-selskabet at råde frit over dets aktiver.

Tilsvarende er det af afgørende betydning at fastsætte, at den tilladelse, genforsikrings-selskabet har fået tildelt, kan tilbagekaldes i visse specifikke tilfælde (bl.a. manglende opfyldelse af betingelserne for tilladelsen, alvorligt brud på betingelserne og bestemmelserne for udøvelse af virksomheden osv.).

Reglerne i dette forslag er identiske med de regler, der i forvejen gælder for forsikrings-selskaber.

Artikel 45-46: Udøvelse af genforsikringsvirksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser

Et genforsikrings-selskab, der har modtaget behørig tilladelse fra de kompetente myndigheder i hjemlandet, har ret til at udøve genforsikringsvirksomhed i hele EU i henhold til reglerne om fri etableringsret eller fri udveksling af tjenesteydelser (artikel 4, stk. 1).

Artikel 45 fastsætter bestemmelser for det tilfælde, hvor et genforsikrings-selskab, der udøver sin virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller fri udveksling af tjenesteydelser, ikke overholder de retlige bestemmelser i værtslandet. Det arrangement, der foreslås benyttet, og som også er inspireret af det arrangement, der gælder i forsikringsdirektiverne, bygger på et samarbejde mellem de kompetente myndigheder i hjemlandet og værtslandet.

Artikel 46 fastslår princippet om ligebehandling af alle genforsikrede kreditorer i tilfælde af et genforsikrings-selskabs likvidation derved, at der ikke sondres mellem dem af grunde, der vedrører måden, hvorpå genforsikringsaftalen blev indgået, dvs. enten i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Bestemmelsen indfører dog ikke en samordning af de nationale likvidationsregler. Denne koordination er sket for forsikrings-selskabers vedkommende ved direktiv 2001/17/EF (direktiv om forsikrings-selskabers likvidation)¹³. Det kan blive nødvendigt på et senere stadium og efter nøje overvejelser at tilpasse direktivet om forsikrings-selskabers likvidation, således at genforsikrings-selskaber bringes ind under dets anvendelsesområde.

Artikel 47-50: Tredjelandsgenforsikrings-selskaber

Genforsikrings-selskaber, som har deres hjemsted i et tredjeland, og som udøver genforsikringsvirksomhed i en medlemsstat, må ikke behandles mere favorabelt end genforsikrings-selskaber, som har deres hjemsted i den pågældende medlemsstat (artikel 47).

Artikel 48 åbner mulighed for at indgå aftaler med tredjelande om tilsynet med genforsikrings-selskaber. Formålet med disse internationale aftaler er især at tilvejebringe en informationsudveksling mellem de kompetente myndigheder i EU og de pågældende tredjelande om genforsikrings-selskaber samt at sikre gensidig anerkendelse af tilsynsregler og tilsynspraksis mellem EU og tredjelandene. Denne bestemmelse vil være af stor betydning for

¹³ EFT L 110 af 20.4.2001, s. 28.

mulighederne for at nedbryde de reguleringsmæssige barrierer for genforsikring, som hindrer EU's genforsikringsselskaber i at få adgang til tredjelande.

Artikel 51-54: Rettigheder erhvervet af eksisterende genforsikringsselskaber – Genforsikringsselskaber, som indstiller deres virksomhed

Genforsikringsselskaber, som havde ret eller tilladelse til at udøve genforsikringsvirksomhed i henhold til bestemmelserne i hjemlandet før ikrafttrædelsen af dette direktivs gennemførelsesbestemmelser, kan fortsætte hermed uden at ansøge om tilladelse. Genforsikringsselskabet er dog underlagt bestemmelserne i direktivet, navnlig kravene vedrørende genforsikringsselskabets finansielle soliditet (forsikringsmæssige hensættelser, solvensmargen og garantifond), ledelsens professionelle evner og gode omdømme og egnetheden af de kvalificerede aktionærer. Direktivet giver medlemsstaterne mulighed for at tildele en overgangsperiode på to år for at undgå, at eksisterende genforsikringsselskaber løber ind i finansielle vanskeligheder på grund af den krævede indsats for at opfylde disse krav (artikel 51).

Derimod gælder direktivet ikke for genforsikringsselskaber, som på tidspunktet for direktivets gennemførelse er ophørt med at indgå nye genforsikringsaftaler og udelukkende forvalter deres eksisterende portefølje med henblik på at indstille deres virksomhed. Eftersom disse selskaber ikke er underlagt en ordning med én enkelt tilladelse i direktivet, er det imidlertid afgørende for gennemsigtigheden og retssikkerheden, at medlemsstaterne udarbejder en liste over de genforsikringsselskaber, der er berørt heraf, og videregiver denne til alle de øvrige medlemsstater (artikel 52).

Endelig giver artikel 53 et genforsikringsselskab ret til domstolsprøvelse af enhver afgørelse, der træffes over for det af de kompetente myndigheder under anvendelse af de nationale regler, der vedtages til gennemførelse af direktivet.

Artikel 55-56: Kommissionens gennemførelsesbeføjelser til at foretage tekniske tilpasninger af direktivet

Forslaget indeholder bestemmelser, der giver mulighed for at foretage tekniske tilpasninger af specifikke regler i direktivet. Direktivet giver Kommissionen gennemførelsesbeføjelser vedrørende de bestemmelser, der udtrykkeligt er opregnet i artikel 56. Under udøvelsen af sine gennemførelsesbeføjelser bistår Kommissionen af den Forsikringskomité, der er nedsat ved direktiv 91/675/EØF. De foranstaltninger, Kommissionen måtte vedtage, skal være underlagt proceduren i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/648/EF, som fastsætter de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen.

Gennemførelsesbeføjelserne skal især benyttes til at forhøje den krævede solvensmargen for specifikke kontrakttyper, aftaler eller aktiviteter inden for andre forsikringsklasser end ansvarsforsikring (artikel 37, stk. 3 og 4).

Artikel 57-60: Tekniske tilpasninger af direktiverne om skadesforsikring, livsforsikring og forsikringsgrupper

Indførelsen af EU-reguleringsrammer for genforsikring har indflydelse på de eksisterende forsikringsdirektiver (skadesforsikring, livsforsikring og forsikringsgrupper)¹⁴. I det omfang dette forslag, når det én gang er vedtaget, supplerer disse lovrammer for forsikringssektoren, forekommer det nødvendigt at tage højde for disse rammer for at sikre sammenhængende regelrammer. Som følge heraf skal de gældende forsikringsdirektiver tilpasses. Dette gælder f.eks. det indirekte tilsyn med et genforsikringsselskab, som udføres af de kompetente myndigheder for et forsikringsselskab, som har indgået en genforsikringsaftale med en EU-genforsikrer, som er underlagt direktivet¹⁵. De kompetente myndigheder for forsikringsselskabet må ikke afvise en sådan genforsikringsaftale af grunde, der direkte vedrører genforsikrerens finansielle soliditet.

Forslaget indeholder også bestemmelser om afskaffelse af kravet om sikkerhedsstillelse for aktiver, der benyttes til at dække et forsikringsselskabs ikke optjente præmier og udestående erstatningshensættelser, når det er genforsikret hos et genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til direktivet, eller hos et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til direktiv 73/239/EØF (skadesforsikring) eller direktiv 2002/83/EF (livsforsikring).

Disse tilpasninger er også foranlediget af sigtet om at underlægge direkte forsikringsselskaber, der overtager genforsikring, de solvenskrav, der måtte blive fastsat for genforsikringsselskaber, og derved sikre lige konkurrencevilkår mellem de forskellige selskaber, der driver genforsikringsvirksomhed (eller overtager genforsikring).

Direktiv 98/78/EF om forsikringsgrupper skal også tilpasses for at tage højde for det forhold, at EU-genforsikringsselskaber bliver underlagt en tilsynsordning¹⁶. En efterfølgende tilpasning af direktiv 2002/87/EF om finansielle konglomerater¹⁷ vil også blive nødvendig.

Endvidere kan det blive nødvendigt at tilpasse direktiv 2001/17/EF for at bringe genforsikringsselskaber ind under dets anvendelsesområde, fordi de ikke på nuværende tidspunkt er underlagt direktivet om forsikringsselskabers likvidation. Der er behov for yderligere arbejde for at finde frem til de spørgsmål, som skal overvejes for at foretage passende tilpasninger.

¹⁴ Skadesforsikring: direktiverne 73/239/EØF, 88/357/EØF og 92/49/EØF; livsforsikring: direktiv 2002/83/EØF; forsikringsgrupper: direktiv 98/78/EØF (EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1).

¹⁵ Eller et EU-forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til skadesforsikrings- eller livsforsikringsdirektiverne (direktiverne 73/239/EØF og 2002/83/EF).

¹⁶ EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1.

¹⁷ EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

om genforsikringsvirksomhed og om ændring af Rådets direktiver 73/239/EØF og 92/49/EØF og direktiverne 98/78/EF og 2002/83/EF

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 47, stk. 2, og artikel 55,

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹⁸,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁹,

under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget²⁰,

i henhold til fremgangsmåden i traktatens artikel 251²¹, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Rådets direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring²², Rådets direktiv 92/49/EØF af 18. juni 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring og om ændring af direktiv 73/239/EØF og 88/357/EØF (tredje skadesforsikringsdirektiv)²³ og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring²⁴ fastsattes bestemmelserne om adgangen til at udøve direkte forsikringsvirksomhed i EU.
- (2) Disse direktiver udgør de retlige rammer for forsikringsselskabers udøvelse af forsikringsvirksomhed på det indre marked i henhold til både reglerne om fri etableringsret og reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser i medlemsstaterne for at gøre det lettere for forsikringsselskaber med hjemsted i Fællesskabet at dække

¹⁸ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁹ EUT C [...] af [...], s. [...].

²⁰ EUT C [...] af [...], s. [...].

²¹ EUT C [...] af [...], s. [...].

²² EFT L 228 af 16.8.1973, s. 3.

²³ EFT L 228 af 11. 8. 1992. Direktivet er senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1).

²⁴ EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1.

forpligtelser inden for hele Fællesskabet og hermed gøre det muligt for forsikringstagerne at rette henvendelse ikke blot til forsikringsselskaber, der er etableret i deres eget hjemland, men også til forsikringsselskaber, der har deres hjemsted i Fællesskabet, og som er etableret i andre medlemsstater.

- (3) Den ordning, der er fastsat ved disse direktiver, gælder for direkte forsikringsselskabers samlede virksomhed, både direkte forsikringsvirksomhed og genforsikringsvirksomhed i form af overtagelser af genforsikring; genforsikringsvirksomhed, der udøves af særlige genforsikringsselskaber, er imidlertid hverken underlagt denne ordning eller nogen anden ordning reguleret ved fællesskabsretten.
- (4) Genforsikring er en vigtig finansiel aktivitet, fordi den gennem en bredere spredning af risici på verdensplan giver direkte forsikringsselskaber mulighed for at øge deres tegningskapacitet med henblik på at engagere sig i forsikringsvirksomhed og yde forsikringsdækning og også for at reducere deres kapitalomkostninger; desuden spiller genforsikring også en fundamental rolle for den finansielle stabilitet, idet den er en afgørende faktor for at sikre en stærk finansiel stilling og stabilitet på de direkte forsikringsmarkeder samt i hele det finansielle system via dens rolle som betydelig finansiel formidler og institutionel investor.
- (5) Ved Rådets direktiv 64/225/EØF af 25. februar 1964 om ophævelse af begrænsningerne i etableringsfriheden og den fri udveksling af tjenesteydelser inden for genforsikring og retrocession²⁵ afskaffedes de restriktioner i den frie etableringsret og den frie udveksling af tjenesteydelser, der er relateret til genforsikrerens nationalitet eller hjemsted. Det afskaffede dog ikke de restriktioner, der skyldes forskellene i de nationale bestemmelser om den forsigtighedsbaserede regulering af genforsikring. Denne situation har ført til store forskelle i omfanget af tilsynet med genforsikringsselskaber i EU, hvilket skaber hindringer for udøvelsen af genforsikringsvirksomhed, f.eks. forpligtelsen for et genforsikringsselskab til at stille aktiver som sikkerhed for en del af de forsikringsmæssige hensættelser i det direkte forsikringsselskab og kravet om, at genforsikringsselskaber skal efterleve forskellige tilsynsregler i de forskellige medlemsstater, hvor de driver virksomhed, eller det indirekte tilsyn med de forskellige aspekter af et genforsikringsselskab, der udøves af de kompetente myndigheder for direkte forsikringsselskaber.
- (6) Handlingsplanen for finansielle tjenesteydelser pegede på genforsikring som en sektor, inden for hvilken der var behov for indgriben på EU-plan for at virkeliggøre det indre marked for finansielle tjenesteydelser. Desuden har betydelige finansielle fora som Den Internationale Valutafond og International Association of Insurance Supervisors (IAIS) fremhævet mangelen på harmoniserede tilsynsregler for genforsikringsvirksomhed på fællesskabsplan som et alvorligt hul i regelrammerne for finansielle tjenesteydelser, som burde udfyldes.
- (7) Dette direktiv tager sigte på at indføre forsigtighedsbaserede regelrammer for genforsikringsvirksomhed i EU. Det er en del af EU-lovgivningen på forsikringsområdet, der tager sigte på at virkeliggøre det indre marked inden for forsikringssektoren.

²⁵ EFT 56 af 4.4.1964, s. 878.

- (8) Dette direktiv er i overensstemmelse med det bredere internationale arbejde, som er blevet udført vedrørende forsigtighedsregler for genforsikring, især inden for International Association of Insurance Supervisors (IAIS).
- (9) Dette direktiv følger den fremgangsmåde i EU-lovgivningen, der benyttes inden for direkte forsikring, og som består i at gennemføre en harmonisering på de vigtigste punkter i det omfang, det er nødvendigt og tilstrækkeligt for at sikre en gensidig anerkendelse af tilladelser og forsigtighedstilsynsordninger, som vil gøre det muligt at udstede én enkelt tilladelse, som dækker hele Fællesskabet, og at anvende princippet om hjemlandstilsyn.
- (10) Derfor er adgang til og udøvelse af genforsikringsvirksomhed betinget af én enkelt administrativ tilladelse udstedt af myndighederne i den medlemsstat, hvor genforsikringsselskabet har sit hjemsted. Med denne tilladelse kan selskabet påbegynde sin virksomhed overalt i Fællesskabet i henhold til enten reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. Filialmedlemsstaten eller den medlemsstat, hvor der præsteres tjenesteydelser, må ikke kræve, at genforsikringsselskaber, der ønsker at udøve genforsikringsvirksomhed dér, og som allerede har fået en tilladelse i hjemlandet, ansøger om en ny tilladelse. Endvidere skal et genforsikringsselskab, som allerede har opnået tilladelse i hjemlandet, ikke underkastes det supplerende tilsyn eller den kontrol af deres finansielle soliditet, som udføres af de kompetente myndigheder for forsikringsselskaber, som er genforsikret i det pågældende genforsikringsselskab. Desuden skal det ikke være tilladt medlemsstaterne at kræve af et genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i EU, at det skal stille aktiver som sikkerhed for sin andel af cedentens forsikringsmæssige hensættelser. Betingelserne for meddelelse eller tilbagekaldelse af en sådan tilladelse bør fastsættes nærmere. De kompetente myndigheder bør ikke meddele tilladelse eller forlænge tilladelsen til et genforsikringsselskab, der ikke opfylder betingelserne i dette direktiv.
- (11) Dette direktiv bør gælde for genforsikringsselskaber, som udelukkende udøver genforsikringsvirksomhed og ikke er engageret i direkte forsikringsvirksomhed; det bør også gælde for de såkaldte ”captivegenforsikringsselskaber”, som oprettes eller ejes af andre industri-, erhvervs- eller finansvirksomheder end selskaber, som Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF om supplerende tilsyn med forsikringsselskaber i en forsikringsgruppe²⁶ gælder for, og som har til formål udelukkende at yde genforsikringsdækning for risici i de selskaber, som de tilhører.
- (12) Direktivet bør dog ikke gælde for forsikringsselskaber, som direktiverne 73/239/EØF og 2002/83/EF finder anvendelse på; for dog at sikre, at forsikringsselskaber, som også udøver genforsikringsvirksomhed, er finansielt sunde, og at der tages højde for de specifikke forhold, der gør sig gældende for denne type virksomhed, i kapitalkravene til sådanne forsikringsselskaber, gælder bestemmelserne vedrørende solvensmargenen i genforsikringsselskaber i dette direktiv for genforsikringsvirksomhed, der udøves af disse forsikringsselskaber, hvis omfanget af deres genforsikringsvirksomhed udgør en væsentlig del af deres samlede virksomhed.

²⁶ EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1. Direktivet er senest ændret ved direktiv 2002/87/EF (EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1).

- (13) Direktivet bør præcisere de kompetente myndigheders beføjelser og tilsynsmidler. Det bør påhvile de kompetente myndigheder for genforsikringsselskabet i hjemlandet at føre tilsyn med genforsikringsselskabernes finansielle soliditet, navnlig med deres solvens og oprettelsen af tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser og med, at disse dækkes af kongruente aktiver.
- (14) Medlemsstaternes kompetente myndigheder bør have de nødvendige kontrolbeføjelser til at sikre, at genforsikringsselskaber udøver deres virksomhed på betryggende vis i hele Fællesskabet, hvad enten det sker i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser. De bør i særdeleshed kunne vedtage egnede beskyttelsesforanstaltninger eller pålægge sanktioner med det formål at forhindre uregelmæssigheder og overtrædelser af bestemmelserne vedrørende genforsikringstilsyn.
- (15) Der bør tillades udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder eller organer, der i kraft af deres funktion bidrager til at styrke det finansielle systems stabilitet. For at bevare oplysningernes fortrolige karakter bør antallet af modtagere være meget begrænset. Det er nødvendigt at fastsætte de betingelser, hvorunder ovennævnte udveksling af oplysninger er tilladt; når det endvidere er fastsat, at oplysninger kun kan videregives med de kompetente myndigheders udtrykkelige tilladelse, kan disse myndigheder i givet fald betinge deres samtykke af, at visse strenge krav overholdes. I denne forbindelse bør dette direktiv indeholde bestemmelser, der med henblik på at sikre et passende tilsyn fra de kompetente myndigheders side med genforsikringsselskaber sætter medlemsstaterne i stand til at indgå aftaler om informationsudveksling med tredjelande, forudsat at de videregivne oplysninger er underlagt passende garantier om overholdelse af tavshedspligt.
- (16) Med henblik på at styrke tilsynet med genforsikringsselskaber bør det fastsættes, at en revisor i de i direktivet omhandlede tilfælde har pligt til hurtigt at underrette myndighederne, hvis han under udførelsen af sit hverv får kendskab til forhold, som alvorligt vil kunne skade den finansielle situation eller den administrative og regnskabsmæssige organisation i et genforsikringsselskab. I betragtning af det tilstræbte mål bør medlemsstaterne fastsætte, at denne pligt gælder i alle tilfælde, hvor en revisor under udførelsen af sit hverv i en virksomhed, som har snævre forbindelser med et genforsikringsselskab, konstaterer sådanne forhold. Revisorernes pligt til under visse omstændigheder at meddele myndighederne oplysninger om visse forhold og beslutninger i et genforsikringsselskab, som de har fået kendskab til under udførelsen af deres hverv i en anden virksomhed end et genforsikringsselskab, ændrer i sig selv hverken arten af deres hverv i den pågældende virksomhed eller den måde, hvorpå de skal udøve deres hverv i virksomheden.
- (17) Der bør fastsættes bestemmelser for anvendelsen af dette direktiv på eksisterende genforsikringsselskaber, som allerede har opnået tilladelse eller har ret til at udøve genforsikringsvirksomhed i overensstemmelse med en medlemsstats bestemmelser inden dette direktivs ikrafttræden.
- (18) For at genforsikringsselskaber skal kunne opfylde deres forpligtelser, skal hjemlandet forlange af genforsikringsselskaber, at de opretter passende forsikringsmæssige hensættelser. Størrelsen af sådanne forsikringsmæssige hensættelser skal fastsættes i overensstemmelse med direktiv 91/674/EØF af 19. december 1991 om

forsikringssselskabers årsregnskaber og konsoliderede regnskaber²⁷, og for livsforsikringsvirksomheds vedkommende bør hjemlandet også kunne fastsætte mere specifikke regler i henhold til direktiv 2002/83/EF.

- (19) Genforsikringssselskaber, som udøver genforsikringsvirksomhed inden for kreditforsikring, og hvis kreditgenforsikringsvirksomhed udgør mere end en mindre andel af deres samlede virksomhed, bør underlægges krav om oprettelse af udjævningshensættelser, som ikke udgør en del af solvensmargenen; disse hensættelser skal beregnes ved brug af en af de metoder, der er fastsat i direktiv 73/239/EØF, og som anerkendes som ækvivalente; endvidere bør dette direktiv tillade hjemlandet også at kræve af genforsikringssselskaber, som har hjemsted på dets område, at de opretter udjævningshensættelser for andre klasser af risici end kreditgenforsikring efter regler, der fastsættes af hjemlandet.
- (20) Genforsikringssselskaber skal råde over aktiver til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser, der skal tage hensyn til arten af de forretninger, som genforsikringssselskabet udfører, bl.a. arten, størrelsen og varigheden af de forventede erstatningsudgifter, med henblik på at sikre tilstrækkelighed, likviditet, sikkerhed, kvalitet, rentabilitet og matching i dets investeringer, idet selskabet skal sikre en passende diversificering og spredning af sine anbringelser, så selskabet har mulighed for at reagere hensigtsmæssigt på skiftende økonomiske omstændigheder, bl.a. udviklingen på kapitalmarkederne og ejendomsmarkedet eller katastrofer med stor virkning.
- (21) Det er nødvendigt, at genforsikringssselskaberne ud over de forsikringsmæssige hensættelser råder over en supplerende reserve, en såkaldt solvensmargen, i form af frie midler og efter aftale med den kompetente myndighed af andre implicite formuebestanddele, der skal beskytte dem mod negative udsving i deres forretninger. Dette krav er et vigtigt element i et forsigtighedsbaseret tilsyn. I afventning af revisionen af den eksisterende solvensmargenordning, som Kommissionen er ved at gennemføre under det såkaldte "Solvency II"-projekt, bør de regler, der gælder i eksisterende lovgivning inden for direkte forsikring, finde anvendelse ved fastsættelsen af den krævede solvensmargen for genforsikringssselskaber.
- (22) For at tage højde for den særlige karakter af visse kontrakttyper og forretningsområder inden for genforsikring bør der fastsættes bestemmelser, der muliggør tilpasninger i beregningen af den krævede solvensmargen; disse tilpasninger bør foretages af Kommissionen efter høring af den Forsikringskomité, der blev nedsat ved Rådets direktiv 91/675/EØF²⁸, under udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, den har fået tildelt ved traktaten. Disse foranstaltninger bør vedtages efter forskriftsproceduren i artikel 5 i Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen²⁹.

²⁷ EFT L 374 af 31.12.1991, s. 7. Direktivet er ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/51/EF (EUT L 178 af 17.7.2003, s. 16).

²⁸ EFT L 374 af 31.12.1991, s. 32.

²⁹ EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23.

- (23) Listen over elementer, som kan udgøre den faktiske solvensmargen, der fastsættes ved dette direktiv, skal være den, der er omhandlet i direktiverne 73/239/EØF og 2002/83/EF.
- (24) Genforsikringsselskaber skal også have en garantifond, så det sikres, at de råder over tilstrækkelige ressourcer, når de oprettes, og at solvensmargenen i forbindelse med de efterfølgende forretninger under ingen omstændigheder falder ned under et sikkerhedsminimum; for dog at tage højde for de særlige forhold, der gør sig gældende for captivegenforsikringsselskaber, bør der fastsættes bestemmelser, der giver hjemlandet mulighed for at fastsætte en minimumsgarantifond for captivegenforsikringsselskaber af en mindre størrelse.
- (25) Visse bestemmelser i dette direktiv fastsætter minimumsnormer. Et hjemland bør kunne fastsætte strengere regler for genforsikringsselskaber, der har opnået tilladelse fra dets kompetente myndigheder, især solvensmargenkrav.
- (26) Det er nødvendigt at fastsætte foranstaltninger for det tilfælde, at genforsikringsselskabets finansielle situation skulle udvikle sig således, at det bliver vanskeligt for det at opfylde sine forpligtelser. I særlige tilfælde er der også behov for, at de kompetente myndigheder bemyndiges til at gribe ind på et tilstrækkelig tidligt tidspunkt, men i udøvelsen af denne bemyndigelse bør de kompetente myndigheder oplyse genforsikringsselskaberne om årsagerne til sådanne tilsynsforanstaltninger i overensstemmelse med principperne om sund offentlig forvaltning og rimelig behandling. Så længe der hersker en sådan situation, bør de kompetente myndigheder ikke kunne attestere, at genforsikringsselskabet har en tilstrækkelig solvensmargen.
- (27) Det er nødvendigt at fastsætte bestemmelser om samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder for at sikre, at et genforsikringsselskab, der udøver sin virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser, opfylder de bestemmelser, der gælder for det i værtslandet.
- (28) Der skal være adgang til domstolsprøvelse, hvis en tilladelse nægtes eller tilbagekaldes.
- (29) Det er vigtigt at fastsætte, at genforsikringsselskaber, som har hjemsted uden for EU og udøver genforsikringsvirksomhed i EU, ikke bør gives en mere favorabel behandling end den, der gives genforsikringsselskaber, som har hjemsted i en medlemsstat.
- (30) For at tage hensyn til de internationale aspekter af genforsikring bør der være mulighed for indgåelse af internationale aftaler med et tredjeland, som tager sigte på at definere tilsynsmidlerne for genforsikringsselskaber, som driver virksomhed på hver kontraherende parts område.
- (31) Der bør fastsættes en smidig procedure, der gør det muligt at vurdere den forsigtighedstilsynsmæssige ækvivalens med tredjelande på et fællesskabsgrundlag, således at liberaliseringen af genforsikringstjenesteydelser i tredjelande øges, hvad enten dette sker ved etablering af virksomhed eller grænseoverskridende levering af tjenesteydelser. Med henblik herpå bør dette direktiv fastlægge procedurer for forhandling med tredjelande.

- (32) Kommissionen bør bemyndiges til at vedtage gennemførelsesforanstaltninger, forudsat at disse ikke ændrer væsentlige elementer i direktivet. Disse gennemførelsesforanstaltninger bør forberede Fællesskabet på den fremtidige udvikling inden for genforsikring. De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med afgørelse 1999/468/EF.
- (33) De gældende fællesskabsretlige rammer for forsikringssektoren bør ændres for at tage højde for den nye tilsynsordning for genforsikringsselskaber, der fastsættes ved dette direktiv, og for at sikre ensartede regelrammer for hele forsikringssektoren. Navnlig bør de gældende bestemmelser, der tillader de myndigheder, der har kompetence inden for tilsynet med direkte forsikringsselskaber, at føre ”indirekte tilsyn” med genforsikringsselskaber, tilpasses. Endvidere bør de gældende bestemmelser, hvorved medlemsstaterne kan kræve, at forsikringsselskaber skal stille aktiver som sikkerhed for de forsikringsmæssige hensættelser, når forsikringsselskabet er genforsikret i et genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller i et forsikringsselskab, afskaffes. Endelig bør der fastsættes bestemmelser om, at den solvensmargen, der kræves af forsikringsselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed, når denne virksomhed udgør en væsentlig del af deres samlede virksomhed, skal underkastes reglerne om solvenskrav for genforsikringsselskaber i dette direktiv. Direktiverne 73/239/EØF, 92/49/EØF og 2002/83/EF bør derfor ændres i overensstemmelse hermed.
- (34) Direktiv 98/78/EF bør ændres for at garantere, at genforsikringsselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe er underkastet det samme supplerende tilsyn som forsikringsselskaber, der på nuværende tidspunkt tilhører en forsikringsgruppe.
- (35) Sigtet med dette direktiv, nemlig indførelse af retlige rammer for adgang til udøvelse af genforsikringsvirksomhed, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor på grund af den foreslåede handlings omfang og virkninger bedre gennemføres på fællesskabsplan. Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, er direktivet begrænset til, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål. Eftersom dette direktiv fastsætter minimumsnormer, kan medlemsstaterne fastsætte strengere regler -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

AFSNIT I - ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1 - Anvendelsesområde

1. Dette direktiv fastsætter regler for adgang til og udøvelse af selvstændig genforsikringsvirksomhed gennem genforsikringsselskaber, der alene udøver genforsikringsvirksomhed, og som er etableret i en medlemsstat eller ønsker at etablere sig i en medlemsstat.
2. Direktivet gælder ikke for:
 - a) forsikringsselskaber, som direktiverne 73/239/EØF og 2002/83/EF finder anvendelse på

- b) de former for virksomhed og organer, der er nævnt i artikel 3, stk. 1 og 2, i direktiv 73/239/EØF
- c) de former for virksomhed og organer, der er nævnt i artikel 3 i direktiv 2002/83/EF
- d) genforsikringsvirksomhed, der udøves af en medlemsstats regering, når denne af grunde, der vedrører væsentlige offentlige interesser, handler som genforsikrer i sidste instans under omstændigheder, hvor denne rolle er nødvendig som følge af en markedssituation, hvor det er objektivt umuligt at opnå genforsikringsdækning på markedsvilkår.

Artikel 2 - Definitioner

1. I dette direktiv forstås ved:

- a) ”*genforsikring*” den form for virksomhed, der består i overtagelse af risici cederet af et forsikringsselskab, et andet genforsikringsselskab eller en arbejdsmarkedspensionskasse, der falder ind under anvendelsesområdet for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/41/EF³⁰
- b) ”genforsikringsselskab” et selskab, som har opnået administrativ tilladelse i overensstemmelse med artikel 3
- c) ”filial” et genforsikringsselskabs agenturer eller filialer
- d) ”etableret forretningssted” et genforsikringsselskabs vedtægtsmæssige hjemsted eller filial, jf. litra c)
- e) ”hjemland” den medlemsstat, hvor hjemstedet for genforsikringsselskabet er beliggende
- f) ”filialmedlemsstat” den medlemsstat, hvor filialen af et genforsikringsselskab er beliggende
- g) ”værtsland” den medlemsstat, hvor et genforsikringsselskab har en filial eller præsterer tjenesteydelser
- h) ”*kontrol*” den forbindelse, der findes mellem et moderselskab og dets datterselskab, som defineret i artikel 1 i Rådets direktiv 83/349/EØF³¹, eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og en virksomhed
- i) ”*kvalificeret deltagelse*” direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 % af kapitalen eller stemmerettighederne eller enhver anden mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på driften af det selskab, hvori der besiddes en kapitalandel
- j) ”*moderselskab*” en modervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF

³⁰ EUT L 235 af 23.9.2003, s. 10.

³¹ EFT L 193 af 18.7.1983, s. 1.

k) "*datterselskab*" en dattervirksomhed som defineret i artikel 1 og 2 i direktiv 83/349/EØF

l) "*kompetente myndigheder*" de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med genforsikringselskaber

m) "*snævre forbindelser*" en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er knyttet til hinanden gennem:

(i) "*kapitalinteresser*", hvorved forstås besiddelse af mindst 20 % af stemmerettighederne eller af kapitalen i en virksomhed, enten direkte eller gennem kontrol, eller

(ii) "*kontrol*" i alle de i artikel 1, stk. 1 og 2, i direktiv 83/349/EØF nævnte tilfælde eller en forbindelse af samme art mellem en fysisk eller juridisk person og en virksomhed

n) "*captivegenforsikringselskab*" et genforsikringselskab, der enten er ejet af en anden finansiel virksomhed end et forsikrings- eller genforsikringselskab eller en forsikrings- eller genforsikringskoncern, som direktiv 98/78/EØF finder anvendelse på, eller af et eller flere ikke-finansielle virksomheder, som har til formål udelukkende at yde genforsikringsdækning for risiciene i den eller de virksomheder, som den tilhører, eller i den eller de virksomheder i den koncern, som captivegenforsikringselskabet er en del af.

2. Med henblik på stk. 1, litra c), sidestilles et selskabs permanente tilstedeværelse på en medlemsstats område med et agentur eller en filial, også selv om denne tilstedeværelse ikke har form af en filial eller et agentur, men blot af et kontor, der ledes af selskabets eget personale, eller af en uafhængig person, som har en fast bemyndigelse til at handle på selskabets vegne i lighed med et agentur.

Med henblik på stk. 1, litra i), og i forbindelse med artikel 12, 19, 20 og 21 samt de andre niveauer af deltagelse, der er omhandlet i artikel 14, tages de stemmerettigheder, der er nævnt i artikel 92 i direktiv 2001/34/EF³², i betragtning.

Med henblik på stk. 1, litra k), anses ethvert datterselskab af et datterselskab også for at være datterselskab af det selskab, der er det endelige moderselskab for disse selskaber.

Med henblik på stk. 1, litra m), anses et datterselskab af et datterselskab også for at være datterselskab af det moderselskab, der står i spidsen for disse selskaber.

Med henblik på stk. 1, litra m), anses en situation, hvor to eller flere fysiske eller juridiske personer er varigt knyttet til den samme person gennem kontrol, også for at være en snæver forbindelse.

3. Hver gang der i dette direktiv henvises til euroen, er modværdien i national valuta, som skal anvendes pr. 31. december hvert år, lig med værdien på den sidste dag i den forudgående oktober måned, på hvilken euroens modværdier i alle relevante fællesskabsvalutaer foreligger.

³² EFT L 184 af 6.7.2001, s. 66.

AFSNIT II - ADGANG TIL UDØVELSE AF GENFORSIKRINGSVIRKSOMHED MEDDELELSE AF TILLADELSE TIL GENFORSIKRINGSSELSKABET

Artikel 3 – Princippet om meddelelse af tilladelse

Adgang til udøvelse af genforsikringsvirksomhed er betinget af en forudgående administrativ tilladelse.

Ansøgning om denne tilladelse skal indgives til hjemlandets kompetente myndigheder af:

- a) genforsikringsselskaber, der etablerer hjemsted på denne medlemsstats område
- b) genforsikringsselskaber, der efter at have modtaget tilladelse udvider deres virksomhed til anden genforsikringsvirksomhed end den, for hvilken der er opnået tilladelse.

Artikel 4 - Omfanget af tilladelsen

1. En tilladelse meddelt i medfør af artikel 3 gælder for hele Fællesskabet. Den giver et genforsikringsselskab ret til at udøve virksomhed i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Tilladelsen gives til udøvelse af skadesgenforsikringsvirksomhed, livsgenforsikringsvirksomhed og alle former for genforsikringsvirksomhed i henhold til ansøgerens ansøgning.

Den skal vurderes på baggrund af den driftsplan, der skal forelægges i henhold til artikel 6, litra b), og artikel 11, og opfyldelsen af de betingelser, der er fastsat for tilladelsen af den medlemsstat, i hvilken der ansøges om tilladelse.

Artikel 5 – Genforsikringsselskabets form

1. Hjemlandet skal kræve, at genforsikringsselskaber, der ansøger om tilladelse, antager en af de i bilag I anførte former.

Et genforsikringsselskab kan ligeledes tage form af et europæisk selskab, som dette defineres i Rådets forordning (EF) nr. 2157/2001³³.

2. Medlemsstaterne kan i givet fald oprette selskaber i en offentligretlig form, når disse virksomheders formål er udøvelse af genforsikringsvirksomhed på samme vilkår som dem, der gælder for privatretlige selskaber.

Artikel 6 – Betingelser

Hjemlandet skal kræve, at hvert genforsikringsselskab, for hvilket der ansøges om tilladelse:

³³ EFT L 294 af 10.11.2001, s. 1.

- a) begrænser sine målsætninger til udøvelse af genforsikringsvirksomhed og relaterede aktiviteter; dette krav kan omfatte at udøve funktionen som holdingselskab og virksomhed i relation til de aktiviteter i den finansielle sektor, der er omhandlet i artikel 2, stk. 8, i direktiv 2002/87/EF³⁴
- b) fremlægger en driftsplan, der er i overensstemmelse med artikel 11
- c) råder over den i artikel 40, stk. 2, fastsatte minimumsgarantifond
- d) faktisk ledes af personer med et godt omdømme og passende kvalifikationer og erhvervserfaring.

Artikel 7 – Snævre forbindelser

1. Foreligger der snævre forbindelser mellem et genforsikringselskab og andre fysiske eller juridiske personer, meddeler de kompetente myndigheder kun deres tilladelse, hvis disse forbindelser ikke hæmmer dem i varetagelsen af deres tilsynsopgaver.

De kompetente myndigheder afslår ligeledes at meddele tilladelse, hvis de hæmmes i varetagelsen af deres tilsynsopgaver på grund af love eller administrative bestemmelser i et tredjeland, der gælder for en eller flere fysiske eller juridiske personer, som genforsikringselskabet har snævre forbindelser med, eller på grund af problemer i forbindelse med anvendelsen heraf.

2. De kompetente myndigheder skal kræve, at genforsikringselskaberne meddeler dem de oplysninger, de har behov for, for at myndighederne til enhver tid kan sikre sig, at de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt.

Artikel 8 – Genforsikringselskabets hovedkontor

Medlemsstaterne skal kræve, at genforsikringselskaber har hovedkontor og vedtægtsmæssigt hjemsted i samme medlemsstat.

Artikel 9 – Policebetingelser og tariffer

1. Dette direktiv er ikke til hinder for, at medlemsstaterne opretholder eller indfører love eller administrative bestemmelser, der foreskriver godkendelse af vedtægterne og fremlæggelse af alt materiale, der er nødvendigt for den normale gennemførelse af tilsynet.

2. Medlemsstaterne må dog ikke fastsætte bestemmelser, der foreskriver forudgående godkendelse eller løbende anmeldelse af de almindelige og specielle betingelser i forsikringspolicer, af tariffer og af formularer og andre trykte dokumenter, som et genforsikringselskab agter at anvende over for overdragende eller retrocederende selskaber.

³⁴ EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1.

Artikel 10 – Markedets økonomiske behov

Medlemsstaterne må ikke kræve, at ansøgninger om tilladelse behandles under hensyntagen til markedets økonomiske behov.

Artikel 11 - Driftsplan

1. Den i artikel 6, litra b), nævnte driftsplan skal indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) arten af de risici, som selskabet har til hensigt at dække
- b) hvilke typer genforsikringsarrangementer, genforsikringsselskabet agter at indgå med overdragende selskaber
- c) grundprincipperne for retrocession
- d) sammensætningen af minimumsgarantifonden
- e) de anslåede omkostninger i forbindelse med opbygningen af administrationen og distributionsnettet samt de finansielle midler, der agtes afsat til dækning af disse omkostninger.

2. Ud over kravene i stk. 1 skal driftsplanen for de første tre regnskabsår indeholde:

- a) de anslåede administrationsomkostninger bortset fra omkostninger i forbindelse med administrationens opbygning, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
- b) de anslåede præmier eller bidrag og erstatningsudgifter
- c) en prognosticeret balance
- d) de anslåede finansielle midler til dækning af forpligtelser og solvensmargen.

Artikel 12 – Aktionærer og selskabsdeltagere, der besidder en kvalificeret deltagelse

Hjemlandets kompetente myndigheder meddeler ikke et selskab tilladelse til at påbegynde genforsikringsvirksomhed, før de har fået meddelelse om navnene på alle aktionærer eller selskabsdeltagere, det være sig fysiske eller juridiske personer, der direkte eller indirekte besidder en kvalificeret deltagelse i selskabet, og om størrelsen af deres kapitalandel.

Samme myndigheder nægter at meddele tilladelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af genforsikringsselskabet ikke er overbevist om aktionærernes eller selskabsdeltagernes egnethed.

Artikel 13 – Afslag på tilladelse

Enhver beslutning om afslag skal klart begrundes og meddeles det pågældende selskab.

Hver medlemsstat fastsætter adgang til domstolsprøvelse i henhold til artikel 53 for enhver beslutning om afslag.

Samme adgang til domstolsprøvelse indføres for det tilfælde, at de kompetente myndigheder endnu ikke har afgivet svar på ansøgningen om tilladelse inden udløbet af en frist på seks måneder fra modtagelsesdatoen.

Artikel 14 - Forudgående konsultation med de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater

1. Der skal finde forudgående konsultation sted med de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat om meddelelse af tilladelse til et genforsikringsselskab, der:

- a) enten er datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat, eller
- b) er datterselskab af moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat, eller
- c) kontrolleres af samme fysiske eller juridiske person, der kontrollerer et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat.

2. Der skal finde forudgående konsultation sted med den kompetente myndighed i den medlemsstat, der fører tilsyn med kreditinstitutter eller investeringsselskaber, om meddelelse af tilladelse til et genforsikringsselskab, der:

- a) er datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet, eller
- b) er datterselskab af et moderselskab for et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet, eller
- c) kontrolleres af samme fysiske eller juridiske person, der kontrollerer et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet.

3. Der skal især finde konsultation sted mellem de i stk. 1 og 2 omhandlede relevante kompetente myndigheder ved vurderingen af aktionærernes egnethed og hæderlighed samt af omdømmet og erfaringerne hos direktørerne for et andet foretagende i samme koncern. Myndighederne udveksler alle oplysninger om aktionærers egnethed og hæderlighed samt om direktørers omdømme og erfaringer, som har betydning for de øvrige involverede kompetente myndigheder, for meddelelsen af tilladelse og for den løbende vurdering af, om driftsbetingelserne er opfyldt.

**AFSNIT III - BETINGELSER FOR UDØVELSE AF
GENFORSIKRINGSVIRKSOMHED**

Kapitel 1 – Principper og metoder for det finansielle tilsyn

AFDELING 1 – KOMPETENTE MYNDIGHEDER OG GENERELLE REGLER

Artikel 15 - Kompetente myndigheder og målgruppe for tilsynet

1. Ansvar for det finansielle tilsyn med et genforsikringsselskab, herunder tilsyn med den virksomhed, det udøver gennem filialer og i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, henhører udelukkende under hjemlandets kompetence.

Hvis de kompetente myndigheder i værtslandet har grund til at tro, at et genforsikringsselskabs virksomhed vil kunne skade dets finansielle soliditet, underretter de de kompetente myndigheder i genforsikringsselskabets hjemland herom. Hjemlandets kompetente myndigheder kontrollerer, om genforsikringsselskabet overholder de i dette direktiv fastsatte forsigtighedsregler.

2. Det finansielle tilsyn, jf. stk. 1, dækker genforsikringsselskabets samlede virksomhed og omfatter navnlig kontrol med selskabets solvens og oprettelsen af forsikringsmæssige hensættelser og de aktiver, der medgår til dækning heraf i overensstemmelse med de regler og den praksis, der gælder i hjemlandet, i henhold til bestemmelser, der er vedtaget på fællesskabsplan.

3. Et genforsikringsselskabs hjemland kan ikke afvise en retrocessionskontrakt indgået af genforsikringsselskabet med et genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv, eller et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til direktiverne 73/239/EØF eller 2002/83/EF, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringsselskabs eller forsikringsselskabs finansielle soliditet.

4. Hjemlandets kompetente myndigheder skal kræve, at der i alle genforsikringsselskaber findes en sund administrativ og regnskabsmæssig praksis og passende interne kontrolprocedurer.

Artikel 16 - Tilsyn med filialer i andre medlemsstater

Når et genforsikringsselskab, der har fået tilladelse i en medlemsstat, udøver sin virksomhed gennem en filial i en anden medlemsstat, skal filialmedlemsstaten sørge for, at hjemlandets kompetente myndigheder efter forudgående meddelelse herom til filialmedlemsstatens kompetente myndigheder selv eller ved personer, de bemyndiger hertil, på stedet kan kontrollere de oplysninger, der er nødvendige for det finansielle tilsyn med selskabet. Filialmedlemsstatens kompetente myndigheder kan deltage i denne kontrol.

Artikel 17 - Beretning, tilsynsmæssigt og statistisk materiale: tilsynsbeføjelser

1. Hver medlemsstat pålægger de genforsikringsselskaber, der har deres vedtægtsmæssige hjemsted på dens område, hvert år at aflægge beretning over deres samlede virksomhed, deres finansielle situation og deres solvens.

2. Medlemsstaterne kræver af de genforsikringsselskaber, der har deres hjemsted på deres område, at de regelmæssigt fremlægger materiale, inklusive statistisk materiale, der er nødvendigt for udøvelsen af tilsynet. De kompetente myndigheder sender hinanden alt materiale og al information, der har relevans for udøvelsen af tilsynet.

3. Hver medlemsstat tager alle nødvendige skridt til at sikre, at de kompetente myndigheder har de fornødne beføjelser og midler til at føre tilsyn med aktiviteterne i

genforsikringssselskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted på dens område, herunder med virksomhed udøvet uden for dette område.

De kompetente myndigheder skal bl.a. have mulighed for:

- a) at foretage indgående undersøgelser af genforsikringssselskabets situation og samlede virksomhed, navnlig ved indhentning af oplysninger eller rekvirering af dokumentation vedrørende genforsikrings- og retrocessionsvirksomheden og ved kontrol på stedet i det pågældende genforsikringssselskabs forretningslokaler
- b) at træffe en hvilken som helst foranstaltning over for genforsikringssselskabet, dets ledelse eller personer, som kontrollerer selskabet, som er passende og nødvendig for at sikre, at genforsikringssselskabets virksomhed fortsat overholder de love og administrative bestemmelser, som genforsikringssselskaber skal overholde i den enkelte medlemsstat
- c) at sikre gennemførelse af disse foranstaltninger, om nødvendigt gennem tvangsforanstaltninger og i givet fald ved rettens hjælp.

Medlemsstaterne kan ligeledes fastsætte, at de kompetente myndigheder skal have mulighed for at indhente alle oplysninger vedrørende genforsikringsaftaler, som mæglere er i besiddelse af.

Artikel 18 - Overdragelse af forsikringsbestand

Hver medlemsstat tillader på de i den nationale lovgivning fastsatte betingelser, at genforsikringssselskaber, der har hjemsted på dens område, overdrager hele eller en del af deres forsikringsbestand, hvad enten den består af aftaler indgået i henhold til reglerne om fri etableringsret eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, til et overtagende selskab, der er etableret i Fællesskabet, hvis de kompetente myndigheder i det overtagende selskabs hjemland godtgør, at selskabet under hensyntagen til overdragelsen har den fornødne solvensmargin, jf. kapitel 3.

AFDELING 2 – KVALIFICERET DELTAGELSE

Artikel 19 - Erhvervelser

Medlemsstaterne skal forlange af enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret deltagelse i et genforsikringssselskab, at denne forinden underretter de kompetente myndigheder i hjemlandet herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der påtænkes erhvervet. Denne fysiske eller juridiske person skal ligeledes underrette hjemlandets kompetente myndigheder, hvis vedkommende påtænker at forøge sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når op på eller overstiger en tærskel på 20 %, 33 % eller 50 %, eller at genforsikringssselskabet derved bliver vedkommendes datterselskab.

Hjemlandets kompetente myndigheder skal inden for en frist på højst tre måneder fra datoen for den i første afsnit nævnte underretning gøre indsigelse mod den påtænkte erhvervelse eller forøgelse, hvis de under hensyn til nødvendigheden af at sikre en sund og forsigtig forvaltning af genforsikringssselskabet ikke er overbevist om den i første afsnit nævnte fysiske eller

juridiske persons egnethed. Hvis myndighederne ikke gør indsigelse, kan de fastsætte en frist for gennemførelsen af den pågældende erhvervelse eller forøgelse.

Artikel 20 – Finansielle selskabers erhvervelser

Hvis erhververen af de i artikel 19 omhandlede kapitalandele er et forsikringselskab, et genforsikringselskab, et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, eller et moderselskab for et sådant selskab eller en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et sådant selskab, og hvis det selskab, hvori erhververen overvejer at deltage, som følge af denne erhvervelse bliver et datterselskab af erhververen eller bliver omfattet af dennes kontrol, skal der foretages en vurdering af erhvervelsen i form af den i artikel 14 nævnte forudgående konsultation.

Artikel 21 - Afhændelser

Medlemsstaterne skal kræve, at enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at opgive sin besiddelse af en kvalificeret deltagelse i et genforsikringselskab, forinden underretter hjemlandets kompetente myndigheder herom med angivelse af størrelsen af den kapitalandel, der derefter besiddes.

Denne person skal ligeledes underrette de kompetente myndigheder, hvis vedkommende har til hensigt at formindske sin kvalificerede deltagelse så meget, at vedkommendes andel af stemmerettigheder eller kapitalandele derved når ned under en tærskel på 20 %, 33 % eller 50 %, eller at genforsikringselskabet derved ophører med at være vedkommendes datterselskab.

Artikel 22 – Genforsikringselskabets underretning af den kompetente myndighed

Så snart genforsikringselskaber har fået kendskab dertil, giver de hjemlandets kompetente myndigheder meddelelse om de erhvervelser eller afhændelser af andele i deres kapital, som bevirker, at deltagelsen stiger over eller falder under en af de tærskler, som er nævnt i artikel 19 og 21.

Endvidere meddeler de mindst en gang om året identiteten på aktionærer eller selskabsdeltagere, som besidder en kvalificeret deltagelse, samt størrelsen af denne andel, således som den bl.a. fremgår af de registrerede data på den årlige generalforsamling eller af de oplysninger, som modtages i henhold til de bestemmelser, der gælder for børsnoterede selskaber.

Artikel 23 – Kvalificeret deltagelse: den kompetente myndigheds beføjelser

Medlemsstaterne skal kræve, at hjemlandets kompetente myndigheder i tilfælde af, at de i artikel 19 omhandlede personers indflydelse vil kunne være til skade for en forsigtig og sund forvaltning af genforsikringselskabet, kan træffe de fornødne foranstaltninger til at bringe denne situation til ophør. Sådanne foranstaltninger kan bl.a. bestå i påbud, sanktioner over for ledelsen eller suspension af de stemmerettigheder, der er knyttet til de pågældende aktionærers eller selskabsdeltageres aktier eller andele.

Lignende foranstaltninger skal kunne bringes i anvendelse over for fysiske eller juridiske personer, som ikke overholder den i artikel 19 foreskrevne pligt til forudgående underretning. Hvis en kapitalandel erhverves mod de kompetente myndigheders vilje, skal medlemsstaterne

uafhængigt af andre sanktioner suspendere de tilhørende stemmerettigheder, erklære de afgivne stemmer ugyldige eller annullere dem.

AFDELING 3 – TAVSHEDSPLIGT OG INFORMATIONSDVÆKSLING

Artikel 24 - Tavshedspligt

1. Medlemsstaterne fastsætter, at alle, der arbejder for eller har arbejdet for de kompetente myndigheder, samt revisorer og eksperter, der har handlet på de kompetente myndigheders vegne, har tavshedspligt.

Under denne tavshedspligt må fortrolige oplysninger, de modtager i forbindelse med deres hverv, ikke videregives til andre personer eller myndigheder, undtagen i summarisk eller sammenfattende form, således at de enkelte genforsikringsselskaber ikke kan identificeres, medmindre der er tale om tilfælde, der er omfattet af straffelovgivningen.

2. Når et genforsikringsselskab er erklæret konkurs eller er trådt i likvidation som følge af en domstolskendelse, kan fortrolige oplysninger, som ikke vedrører tredjemand, der er involveret i forsøg på at redde genforsikringsselskabet, dog videregives under en civil eller kommerciel retssag.

Artikel 25 – Informationsudveksling mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder

Artikel 24 er ikke til hinder for, at de kompetente myndigheder i de forskellige medlemsstater udveksler oplysninger i henhold til de direktiver, der gælder for genforsikringsselskaber. Disse oplysninger er undergivet den i artikel 24 omhandlede tavshedspligt.

Artikel 26 – Samarbejdsaftaler med tredjelande

Medlemsstaterne kan indgå samarbejdsaftaler om udveksling af oplysninger med tredjelandes kompetente myndigheder samt med de i artikel 28, stk. 1 og 2, omhandlede myndigheder eller organer i tredjelande, forudsat at de således meddelte oplysninger er sikret ved en tavshedspligt, som mindst svarer til den, der er foreskrevet i denne afdeling. Denne udveksling af oplysninger skal være beregnet til at bruges ved udførelsen af de pågældende myndigheders eller organers tilsynsopgaver.

Stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har afgivet dem, og i givet fald udelukkende til det formål, med henblik på hvilket de nævnte myndigheder gav deres tilladelse.

Artikel 27 – Brug af fortrolige oplysninger

De kompetente myndigheder, der i henhold til artikel 24 og 25 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelsen af deres hverv:

a) til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve genforsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til

forsikringsmæssige hensættelser, solvensmargen, administrativ og regnskabsmæssig praksis samt intern kontrol

- b) til pålæggelse af sanktioner
- c) hvis de kompetente myndigheders afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed, eller
- d) i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til artikel 53 eller særbestemmelser i dette direktiv og andre direktiver, der er vedtaget vedrørende forsikrings- og genforsikringsselskaber.

Artikel 28 – Informationsudveksling med andre myndigheder

1. Artikel 24-27 er ikke til hinder for udveksling af oplysninger inden for samme medlemsstat, hvis der findes to eller flere kompetente myndigheder, eller medlemsstaterne imellem eller mellem de kompetente myndigheder og:

- a) de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med kreditinstitutter og andre finansieringsinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne
- b) de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikrings- og genforsikringsselskaber og lignende procedurer, og
- c) personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber,

med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver eller med henblik på, at der gives organer, der forvalter obligatoriske likvidationsprocedurer eller garantifonde, de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde. Oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i artikel 24 omhandlede tavshedspligt.

2. Uanset bestemmelserne i artikel 24-27 kan medlemsstaterne tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og

- a) de myndigheder, der fører tilsyn med de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikrings- eller genforsikringsselskaber og lignende procedurer, eller
- b) de myndigheder, der fører tilsyn med de personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber, eller
- c) uafhængige aktuarer, der fører lovpligtigt tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, samt de organer, der fører tilsyn med disse aktuarer.

Medlemsstater, der udnytter muligheden i første afsnit, kræver mindst, at følgende betingelser er opfyldt:

- a) informationsudvekslingen skal bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i første afsnit

b) oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i artikel 24 omhandlede tavshedspligt

c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har videregivet nævnte oplysninger, og må kun videregives til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, organer eller personer der kan modtage oplysninger i henhold til dette stykke.

3. Uanset bestemmelserne i artikel 24-27 kan medlemsstaterne med henblik på at styrke det finansielle systems stabilitet og integritet tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder eller organer, der ifølge loven er ansvarlige for at opspore og efterforske overtrædelser af selskabsretten.

Medlemsstater, der udnytter muligheden i første afsnit, kræver mindst, at følgende betingelser er opfyldt:

a) oplysningerne skal bruges til udførelse af de opgaver, som er beskrevet i første afsnit

b) oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i artikel 24 omhandlede tavshedspligt

c) stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, må de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har videregivet nævnte oplysninger, og i givet fald udelukkende til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Hvis de i første afsnit omhandlede organer i en medlemsstat udfører deres efterforskningsopgaver med bistand fra dertil bemyndigede, ikke offentligt ansatte, personer, fordi disse er i besiddelse af særlig sagkundskab, kan den i første afsnit nævnte mulighed for udveksling af oplysninger udvides til også at gælde sådanne personer på de i andet afsnit fastsatte særlige betingelser.

Ved anvendelsen af sidste led i andet afsnit meddeler de i første afsnit omhandlede myndigheder eller organer de kompetente myndigheder, som har afgivet oplysningerne, hvilke personer oplysningerne vil blive videregivet til med nøjagtig angivelse af disse personers beføjelser.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke organer der kan modtage oplysninger i henhold til dette stykke.

Artikel 29 – Videregivelse af oplysninger til centralbanker og pengepolitiske myndigheder

Bestemmelserne i denne afdeling er ikke til hinder for, at en kompetent myndighed giver centralbanker og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder og eventuelt andre offentlige myndigheder med ansvar for at føre tilsyn med betalingssystemerne oplysninger med henblik på udførelsen af deres opgaver. De er heller ikke til hinder for, at de pågældende myndigheder eller organer sender de kompetente myndigheder de oplysninger, som er nødvendige for dem i henhold til artikel 27.

De oplysninger, som modtages i denne forbindelse, er underlagt den i denne afdeling omhandlede tavshedspligt.

Artikel 30 – Videregivelse af oplysninger til statslige forvaltninger med ansvar for den finansielle lovgivning

Uanset bestemmelserne i artikel 24 og 27 kan medlemsstaterne i henhold til lovbestemmelser give tilladelse til, at visse oplysninger meddeles andre afdelinger i deres centraladministration, som er ansvarlige for lovgivningen vedrørende tilsyn med kreditinstitutter, finansieringsinstitutter, investeringsservice og forsikrings- og genforsikringsselskaber, samt inspektører, som handler efter fuldmagt fra de pågældende afdelinger.

Oplysningerne må imidlertid kun gives, såfremt det er nødvendigt af hensyn til forsigtighedstilsynet.

Medlemsstaterne fastsætter dog, at oplysninger, der modtages i henhold til artikel 25 og artikel 28, stk. 1, samt oplysninger, der stammer fra kontrol på stedet, jf. artikel 16, aldrig må videregives i de tilfælde, der er omhandlet i dette stykke, medmindre den kompetente myndighed, der har givet oplysningerne, eller den kompetente myndighed i den medlemsstat, hvor kontrollen på stedet er foretaget, har givet sit udtrykkelige samtykke.

AFDELING 4 – REVISORERNES ROLLE

Artikel 31 - Revisorernes rolle

1. Medlemsstaterne fastsætter som et minimum, at enhver person, der er autoriseret i henhold til Rådets direktiv 84/253/EØF³⁵, og som i et genforsikringsselskab udfører det hverv, der er beskrevet i artikel 51 i Rådets direktiv 78/660/EØF³⁶, artikel 37 i Rådets direktiv 83/349/EØF eller artikel 31 i Rådets direktiv 85/611/EØF³⁷, eller ethvert andet lovpligtigt hverv, har pligt til straks at foretage indberetning til de kompetente myndigheder om ethvert forhold eller enhver beslutning vedrørende dette selskab, som vedkommende har fået kendskab til under udførelsen af sit hverv, og som kan

- a) udgøre en materiel overtrædelse af de love eller administrative bestemmelser, der omhandler betingelserne for meddelelse af tilladelse, eller som specielt omhandler forsikrings- eller genforsikringsselskabers udøvelse af virksomhed, eller
- b) skade genforsikringsselskabets fortsatte drift eller
- c) medføre nægtelse af revisionspåtegning eller fremsættelse af forbehold.

Samme pligt gælder også for en sådan person for så vidt angår forhold eller beslutninger, som vedkommende måtte få kendskab til som led i et hverv som beskrevet i første afsnit, der udføres i en virksomhed, som gennem kontrol har snævre forbindelser med det genforsikringsselskab, i hvilken vedkommende udfører ovennævnte hverv.

³⁵ EFT L 126 af 12.5.1984, s. 20.

³⁶ EFT L 222 af 14.8.1978, s. 11.

³⁷ EFT L 375 af 31.12.1985, s. 3.

2. Det forhold, at de personer, der er autoriseret i henhold til direktiv 84/253/EØF, videregiver oplysninger til de kompetente myndigheder om relevante forhold eller beslutninger, som er omhandlet i stk. 1, betragtes ikke som brud på den tavshedspligt, som gælder i henhold til kontrakt eller love eller administrative bestemmelser, og påfører ikke de pågældende personer nogen form for ansvar.

Kapitel 2 - Regler vedrørende forsikringsmæssige hensættelser

Artikel 32 - Forsikringsmæssige hensættelser

1. Hjemlandet pålægger ethvert genforsikringsselskab at afsætte tilstrækkelige forsikringsmæssige hensættelser i forhold til dets samlede virksomhed.

Størrelsen af disse forsikringsmæssige hensættelser opgøres efter de regler, der er fastsat i direktiv 91/674/EØF. Om nødvendigt kan hjemlandet fastsætte mere specifikke regler i overensstemmelse med artikel 20 i direktiv 2002/83/EF.

2. Medlemsstaterne må ikke bevare eller indføre en ordning med bruttoreserver, som indebærer, at aktiver stilles som sikkerhed for ikke optjente præmier og udestående erstatningshensættelser, hvis genforsikreren er et genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv, eller et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med direktiv 73/239/EØF eller direktiv 2002/83/EF.

3. Tillader hjemlandet, at forsikringsmæssige hensættelser dækkes af erstatningskrav over for genforsikrere, som ikke har opnået tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv, eller forsikringsselskaber, som ikke har opnået tilladelse i overensstemmelse med direktiv 73/239/EØF eller direktiv 2002/83/EF, skal det fastsætte, hvor stor en procentdel dækning det tillader.

Artikel 33 - Udjævningshensættelser

1. Hjemlandet skal kræve, at genforsikringsselskaber, som genforsikrer risici, der er klassificeret i klasse 14 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, skal oprette udjævningshensættelser, som skal dække et eventuelt teknisk tab eller en skadesprocent, der er højere end gennemsnittet inden for denne forsikringsklasse i hvert regnskabsår.

2. Udjævningshensættelserne til kreditgenforsikring skal beregnes efter de regler, som hjemlandet fastsætter, ved brug af en af de fire metoder, der er anført i punkt D i bilaget til direktiv 73/239/EØF, og som betragtes som ækvivalente.

3. Hjemlandet kan fritage genforsikringsselskaber fra kravet om oprettelse af udjævningshensættelser for genforsikring inden for kreditforsikringsklassen, hvis deres indtægter fra præmier og bidrag fra genforsikring af kreditforsikringsvirksomhed udgør mindre end 4 % af de samlede præmie- og bidragsindtægter og er mindre end 2 500 000 EUR.

4. Hjemlandet kan kræve, at genforsikringsselskaber opretter udjævningshensættelser for andre klasser af risici end kreditgenforsikring. Udjævningshensættelserne beregnes efter regler, der fastsættes af hjemlandet.

Artikel 34 - Aktiver til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser

Ved valget af aktiver til dækning af de forsikringsmæssige hensættelser skal der tages hensyn til arten af de forretninger, som genforsikringsselskabet udfører, bl.a. arten, størrelsen og varigheden af de forventede erstatningsudgifter, med henblik på at sikre tilstrækkelighed, likviditet, sikkerhed, kvalitet, rentabilitet og matching i dets investeringer, idet selskabet skal sikre en passende diversificering og spredning af sine anbringelser, så selskabet har mulighed for at reagere hensigtsmæssigt på skiftende økonomiske omstændigheder, bl.a. udviklingen på kapitalmarkederne og ejendomsmarkedet eller katastrofer med stor virkning.

Kapitel 3 - Regler vedrørende solvensmargen og garantifond

AFDELING 1 – FAKTISK SOLVENSMARGEN

Artikel 35 – Generel regel

Hver medlemsstat pålægger genforsikringsselskaber, hvis vedtægtsmæssige hjemsted er beliggende på dens område, til enhver tid at råde over en i forhold til dets samlede virksomhed tilstrækkelig faktisk solvensmargen, der mindst svarer til kravene i dette direktiv.

Artikel 36 – Anvendelige elementer

1. Den faktiske solvensmargen består af genforsikringsselskabets formue fri for enhver påregnelig forpligtelse og med fradrag af immaterielle værdier, herunder bl.a.:

a) den indbetalte aktiekapital eller, for gensidige genforsikringsselskaber, den faktiske grundfond plus eventuelle medlemskonti, forudsat at disse konti opfylder alle følgende kriterier:

i) vedtægterne fastsætter, at betalinger fra disse konti til medlemmerne kun kan foretages, hvis den faktiske solvensmargen ikke herved falder under det krævede niveau, eller hvis hele selskabets øvrige gæld efter selskabets opløsning er afviklet

ii) vedtægterne fastsætter for så vidt angår de i nr. i) omhandlede betalinger, når disse sker af andre årsager end individuelle medlemsophør, at de kompetente myndigheder underrettes herom mindst en måned i forvejen, og at de inden for denne frist kan forbyde betalingen

iii) de relevante bestemmelser i vedtægterne kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvending mod ændringen, jf. dog kriterierne i nr. i) og ii)

b) lovmæssige og frie reserver, der ikke modsvarer forpligtelser

c) det udbytte eller tab efter fradrag af dividende, der skal betales.

2. Den faktiske solvensmargen reduceres med genforsikringsselskabets direkte besiddelse af egne aktier.

For genforsikringsselskaber, der diskonterer eller reducerer deres forsikringsmæssige hensættelser til udestående erstatningsudgifter for at tage hensyn til investeringsafkast som tilladt ved artikel 60, stk. 1, litra g), i direktiv 91/674/EØF, reduceres den faktiske solvensmargen med forskellen mellem de udiskonterede forsikringsmæssige hensættelser eller forsikringsmæssige hensættelser før reduktion som oplyst i noterne til regnskabet og de diskonterede eller forsikringsmæssige hensættelser efter reduktion. Denne justering skal ske for alle risici, der er opført i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, med undtagelse af risici, der er opført under klasse 1 og 2 i dette bilag. For andre klasser end 1 og 2 i dette bilag er der ikke behov for justering for diskontering af annuiteter, der indgår i de forsikringsmæssige hensættelser.

Ud over fratrækningerne i stk. 1 og 2 skal den faktiske solvensmargen også reduceres med følgende elementer:

- a) kapitalinteresser, som genforsikringsselskabet besidder i:
 - i) forsikringsselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 6 i direktiv 73/239/EØF, artikel 4 i direktiv 2002/83/EF og artikel 1, litra b), i direktiv 98/78/EF
 - ii) genforsikringsselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 3 i dette direktiv, og genforsikringsselskaber fra tredjelande i den betydning, der er fastsat i artikel 1, litra l), i direktiv 98/78/EF
 - iii) forsikringsholdingselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 1, litra i), i direktiv 98/78/EF
 - iv) kreditinstitutter og finansieringsinstitutter i den betydning, der er fastsat i artikel 1, stk. 1 og 5, i direktiv 2000/12/EF
 - v) investeringsselskaber og finansieringsinstitutter i den betydning, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 93/22/EØF³⁸ og i artikel 2, stk. 4 og 7, i Rådets direktiv 93/6/EØF³⁹
- b) hvert af følgende elementer, som genforsikringsselskabet besidder i forhold til de i a) definerede virksomheder, hvori det besidder en kapitalinteresse:
 - i) de i stk. 4 nævnte instrumenter
 - ii) de i artikel 27, stk. 3, i direktiv 2002/83/EØF nævnte instrumenter
 - iii) de i artikel 35 og artikel 36, stk. 3, i direktiv 2000/12/EØF nævnte efterstillede fordringer og instrumenter.

Såfremt der midlertidigt besiddes kapitalandele i et andet kreditinstitut, investeringsselskab, finansieringsinstitut, forsikrings- eller genforsikringsselskab eller forsikringsholdingselskab med henblik på at yde finansiel bistand til omorganisering og redning af det pågældende selskab, kan den kompetente myndighed frafalde bestemmelserne om reduktion, der er omhandlet i litra a) og b) i fjerde afsnit.

³⁸ EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27.

³⁹ EFT L 141 af 11.6.1993, s. 1.

Som et alternativ til fratrækning af elementerne i litra a) og b) i fjerde afsnit, som et genforsikringsselskab måtte besidde i kreditinstitutter, investeringsselskaber og finansieringsinstitutter, kan medlemsstaterne tillade deres genforsikringsselskaber med de fornødne tilpasninger at anvende metode 1, 2 eller 3 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF. Metode 1 (regnskabskonsolideringsmetoden) skal kun anvendes, hvis den kompetente myndighed har tiltro til omfanget af den integrerede forvaltning og interne kontrol vedrørende de enheder, som skal inkluderes i konsolideringen. Den metode, der vælges, skal anvendes ensartet over tid.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at med henblik på beregningen af solvensmargenen efter dette direktiv skal genforsikringsselskaber, der er underlagt supplerende tilsyn i henhold til direktiv 98/78/EF eller supplerende tilsyn i henhold til direktiv 2002/87/EF, ikke nødvendigvis fratække elementerne i litra a) og b) i fjerde afsnit, som besiddes i kreditinstitutter, investeringsselskaber, finansieringsinstitutter, forsikrings- eller genforsikringsselskaber eller forsikringsholdingselskaber, som er omfattet af det supplerende tilsyn.

Med henblik på fratrækning af kapitalandele i henhold til dette afsnit skal der ved deltagelse forstås en deltagelse i den betydning, der er fastsat i artikel 1, litra f), i direktiv 98/78/EF.

3. Den faktiske solvensmargen kan også bestå af følgende:

a) kumulative præferenceaktier og ansvarlig indskudskapital op til 50 % af det mindste af beløbene for enten den faktiske solvensmargen eller den obligatoriske solvensmargen, hvoraf ansvarlig indskudskapital med fast løbetid eller kumulative præferenceaktier med fast løbetid højst må udgøre 25 %, forudsat at der i tilfælde af et genforsikringsselskabs konkurs eller likvidation findes bindende aftaler om, at ansvarlig indskudskapital eller præferenceaktier efterstilles alle andre fordringer og først fyldestgøres, når al anden udestående gæld er betalt.

For ansvarlig indskudskapital skal følgende betingelser ligeledes være opfyldt:

i) kun faktisk indbetalte midler tages i betragtning

ii) for indskudskapital med fast løbetid skal den oprindelige løbetid være mindst fem år. Senest et år inden tilbagebetalingsdatoen forelægger genforsikringsselskabet med henblik på godkendelse de kompetente myndigheder en plan over, hvorledes den faktiske solvensmargen vil blive fastholdt på eller bragt op på det krævede niveau ved løbetidens udløb, medmindre den andel, den ansvarlige indskudskapital kan udgøre af den faktiske solvensmargen, nedsættes gradvis i løbet af mindst de sidste fem år inden den aftalte tilbagebetalingsdag. De kompetente myndigheder kan give tilladelse til anticiperet tilbagebetaling af sådanne midler, når anmodning herom indgives af det emitterende genforsikringsselskab, og dets faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau

iii) for indskudskapital, for hvilken der ikke er fastsat nogen løbetid, skal der gælde et opsigelsesvarsel på fem år, medmindre indskudskapitalen ikke længere medregnes som et element i den faktiske solvensmargen, eller medmindre de kompetente myndigheders forudgående samtykke specielt kræves for tilbagebetaling før tiden. I sidstnævnte tilfælde underretter genforsikringsselskabet mindst seks måneder inden datoen for den foreslåede tilbagebetaling de kompetente myndigheder med angivelse af den faktiske solvensmargen og den obligatoriske solvensmargen før og efter denne tilbagebetaling. De kompetente myndigheder kan kun give tilladelse

til tilbagebetaling af sådanne midler, hvis genforsikringsselskabets faktiske solvensmargen ikke derved falder under det krævede niveau

iv) låneaftalen må ikke indeholde nogen klausul om, at gælden under nærmere angivne omstændigheder, bortset fra likvidation af genforsikringsselskabet, skal tilbagebetales inden de aftalte forfaldsdatoer

v) låneaftalen kan kun ændres, efter at de kompetente myndigheder har erklæret, at de ikke har nogen indvendinger mod ændringen

b) værdipapirer med ubestemt løbetid og andre instrumenter - herunder andre kumulative præferenceaktier end de i litra a) omhandlede - op til 50 % af det mindste af beløbene for enten den faktiske solvensmargen eller den obligatoriske solvensmargen for alle de værdipapirer og al den ansvarlige indskudskapital, der er omhandlet i litra a), forudsat at de opfylder følgende betingelser:

i) de må ikke kunne tilbagebetales på ihændeherens initiativ eller uden den kompetente myndigheds forhåndsgodkendelse

ii) aftaler i forbindelse med gældsstiftelsen skal give genforsikringsselskabet mulighed for at udskyde betaling af renter af gælden

iii) långiverens krav mod genforsikringsselskabet skal efterstilles al anden ikke efterstillet gæld

iv de for udstedelsen af værdipapirerne gældende dokumenter skal indeholde bestemmelse om, at gæld og ikke betalte renter skal kunne anvendes til dækning af tabene, samtidig med at genforsikringsselskabet skal kunne fortsætte sin virksomhed

v) kun faktisk indbetalte beløb må tages i betragtning.

4. Efter ansøgning og dokumentation herfor fra selskabet rettet til den kompetente myndighed i hjemlandet og med denne kompetente myndigheds indvilligelse kan den faktiske solvensmargen også bestå af følgende:

a) halvdelen af den ikke indbetalte aktiekapital eller grundfond, når den indbetalte del udgør 25 % af denne kapital eller fond, op til 50 % af det mindste af beløbene for enten den faktiske solvensmargen eller den obligatoriske solvensmargen

b) ekstrabidrag, som gensidige og gensidiglignende skadesforsikringsselskaber med variable bidrag kan kræve af deltagerne i hvert regnskabsår, med et beløb på op til halvdelen af forskellen mellem de maksimale bidrag og de faktisk opkrævede bidrag; disse mulige ekstrabidrag kan dog ikke dække mere end 50 % af det mindste af beløbene for enten den faktiske solvensmargen eller den obligatoriske solvensmargen. De kompetente nationale myndigheder udarbejder retningslinjer, der fastsætter, på hvilke betingelser ekstrabidrag kan accepteres

c) de skjulte nettoreserver, der er opstået som følge af ansættelsen af aktiver, i det omfang sådanne skjulte nettoreserver ikke har karakter af et undtagelsestilfælde.

5. Derudover kan den faktiske solvensmargen for livsgenforsikring efter ansøgning og dokumentation herfor fra selskabet rettet til den kompetente myndighed i hjemlandet og med denne kompetente myndigheds indvilligelse bestå af følgende:

a) indtil den 31. december 2009 et beløb, der svarer til 50 % af selskabets fremtidige overskud, men som ikke overstiger 25 % af det mindste af beløbene for enten den faktiske solvensmargen eller den obligatoriske solvensmargen; størrelsen af det fremtidige overskud bestemmes ved at multiplicere det skønnede årlige overskud med en faktor, der er udtryk for kontraktens gennemsnitlige restvarighed; denne faktor kan ikke overstige 6; det skønnede årlige overskud kan ikke overstige det aritmetiske gennemsnit af det i løbet af de seneste fem år opnåede overskud inden for de i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2002/83/EF opregnede former for virksomhed.

De kompetente myndigheder kan kun godkende medregning af et sådant beløb i forbindelse med den faktiske solvensmargen:

i) hvis de kompetente myndigheder forelægges en aktuarrapport, der underbygger sandsynligheden for sådanne overskud i fremtiden, og

ii) for så vidt den del af det fremtidige overskud, der følger af de i stk. 4, litra c), omhandlede skjulte nettoreserver, ikke allerede er medregnet

b) såfremt der ikke anvendes zillmering, eller såfremt der anvendes zillmering, som ikke når op på de akquisitionstillæg, som indgår i præmien: forskellen mellem den præmiehensættelse, der ikke er zillmeret eller delvis zillmeret, og en præmiehensættelse, der er zillmeret med en zillmeringssats, der er lig med de akquisitionstillæg, som indgår i præmien; dette beløb må dog ikke overstige 3,5 % af summen af forskellen mellem livsforsikringskapitalerne og præmiehensættelserne for alle de kontrakter, hvor zillmering er mulig; denne forskel nedsættes med et beløb, som svarer til eventuelle ikke afskrevne akquisitionstillæg, der er opført som et aktiv.

6. Ændringer af stk. 1-5, som foretages for at tage hensyn til en udvikling, der begrundes en teknisk tilpasning af de elementer, der kan indgå i den faktiske solvensmargen, vedtages efter proceduren i artikel 55, stk. 2, i dette direktiv.

AFDELING 2 – OBLIGATORISK SOLVENSMARGEN

Artikel 37 - Obligatorisk solvensmargen for skadesgenforsikringsvirksomhed

1. Den obligatoriske solvensmargen bestemmes i forhold til enten det årlige præmie- eller bidragsbeløb eller til gennemsnittet af skader i de tre sidste regnskabsår.

Såfremt genforsikringsselskaber hovedsagelig kun dækker en eller flere af følgende risici: kredit-, storm-, hagl- og frostrisici, tages der dog hensyn til de sidste syv regnskabsår som referenceperiode for gennemsnittet af skader.

2. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 40 skal størrelsen af den obligatoriske solvensmargen svare til den højeste af de to resultater i stk. 3 og 4.

3. De præmier eller bidrag, der benyttes, skal være den største af følgende størrelser: bruttoværdien af de tegnede præmier eller bidrag som beregnet nedenfor eller bruttoværdien af de optjente præmier eller bidrag.

Præmier eller bidrag for klasserne 11, 12 og 13 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF forhøjes med 50 %.

Præmier eller bidrag for andre klasser end klasserne 11, 12, og 13 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF kan forhøjes med op til 50 % for specifikke genforsikringsaktiviteter eller kontrakttyper for at tage højde for disse aktiviteters eller kontrakters særlige karakter i overensstemmelse med proceduren i artikel 55, stk. 2, i dette direktiv. De præmier eller bidrag, inklusive accessoriske tillæg, der er modtaget for genforsikringsvirksomhed i løbet af det sidste regnskabsår, lægges sammen.

Herfra fradrages det samlede beløb for de i løbet af det sidste regnskabsår annullerede præmier eller bidrag samt det samlede beløb for skatter og afgifter af de præmier og bidrag, der indgår i den samlede indtægt.

Det således fremkomne beløb deles i to rater, hvoraf den første går op til 50 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb; der beregnes brøkdeler på henholdsvis 18 % og 16 % af disse rater, som lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de erstatningsudgifter, der påhviler genforsikringsselskabet efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med retrocession, og bruttoerstatningsudgifterne; dette forhold må i intet tilfælde være lavere end 50 %.

Der kan med de kompetente myndigheders godkendelse benyttes statistiske metoder til at fordele præmier eller bidrag.

4. Skadesgrundlaget beregnes på følgende måde, idet erstatningsudgifter, hensættelser og regresbeløb forhøjes med 50 % for klasserne 11, 12 og 13 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF.

Erstatningsudgifter, hensættelser og regresbeløb for andre klasser end klasserne 11, 12 og 13 i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF kan forhøjes med op til 50 % for specifikke genforsikringsaktiviteter eller kontrakttyper for at tage højde for disse aktiviteters eller kontrakters særlige karakter i overensstemmelse med proceduren i artikel 55, stk. 2, i dette direktiv.

Erstatningsudgifterne uden fradrag af erstatningsudgifter, der bæres af retrocessionarer i de perioder, der er anført i stk. 1, lægges sammen.

Hertil lægges beløbet for udestående erstatningshensættelser opgjort ved det seneste regnskabsårs afslutning.

Herfra fradrages de regresbeløb, der er modtaget i løbet af de i stk. 1 omhandlede perioder.

Fra det derefter resterende beløb fradrages beløbet for udestående erstatningshensættelser opgjort ved begyndelsen af det andet regnskabsår, der går forud for det sidst afsluttede regnskabsår. Hvis referenceperioden efter stk. 1 er syv år, fradrages beløbet for udestående

erstatningshensættelser opgjort ved begyndelsen af det sjette regnskabsår, der går forud for det sidst afsluttede regnskabsår.

En tredjedel eller en syvendedel af det således beregnede beløb alt efter, hvilken referenceperiode der fastsættes i stk. 1, deles i to rater, hvoraf den første går op til 35 mio. EUR, og den anden omfatter det resterende beløb; der beregnes brøkdele på henholdsvis 26 % og 23 % af disse rater, som lægges sammen.

Den således beregnede sum multipliceres med det forhold, der for summen af de sidste tre regnskabsår består mellem størrelsen af de erstatningsudgifter, der påhviler genforsikringsselskabet efter fradrag af inddrivelige beløb i forbindelse med retrocession, og bruttoerstatningsudgifterne; dette forhold må i intet tilfælde være lavere end 50 %.

Der kan med de kompetente myndigheders godkendelse benyttes statistiske metoder til at fordele erstatningsudgifter, erstatningshensættelser og regresbeløb.

5. Hvis den obligatoriske solvensmargen som beregnet i stk. 2, 3 og 4 er lavere end den obligatoriske solvensmargen for det foregående år, er den obligatoriske solvensmargen mindst lig med den obligatoriske solvensmargen for det foregående år multipliceret med forholdet mellem de forsikringsmæssige hensættelser til udestående erstatningsudgifter ved det sidste regnskabsårs afslutning og de forsikringsmæssige hensættelser til udestående erstatningsudgifter ved det sidste regnskabsårs begyndelse. Ved disse beregninger beregnes de forsikringsmæssige hensættelser uden at medregne retrocession, men forholdet må i intet tilfælde være højere end 1.

6. De brøkdele, der gælder for de dele, der er omhandlet i sjette afsnit i stk. 3 og sjette afsnit i stk. 4, reduceres hver til en tredjedel, når der er tale om genforsikring af sundhedsforsikring baseret på et tilsvarende teknisk grundlag som livsforsikring, hvis

- a) de opkrævede præmier beregnes på grundlag af sygelighedstavler efter de matematiske metoder, der anvendes inden for forsikring
- b) der oprettes en alderdomshensættelse
- c) der opkræves et præmietillæg for at skabe en sikkerhedsmargen af en passende størrelse
- d) forsikringsselskabet senest kan opsiges kontrakten før udløbet af det tredje forsikringsår
- e) kontrakten åbner mulighed for at hæve præmierne eller nedsætte ydelserne for løbende kontrakter.

Artikel 38 - Obligatorisk solvensmargen for livs- og sundhedsforsikringsvirksomhed

1. Med forbehold af bestemmelserne i artikel 40 fastsættes den obligatoriske solvensmargen for livs- og sundhedsforsikringsvirksomhed som anført i stk. 2-7 alt efter, inden for hvilke forsikringsklasser der udøves virksomhed.

2. For den genforsikringsvirksomhed, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2002/83/EF bortset fra forsikringsvirksomhed i tilknytning til investeringsfonde, og

for den i artikel 2, stk. 3, omhandlede virksomhed er den obligatoriske solvensmargen lig med summen af følgende to resultater:

a) første resultat:

et tal, der svarer til 4 % af præmiehensættelserne vedrørende overtagelser af genforsikring uden fradrag af retrocessioner, multipliceres med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem de samlede præmiehensættelser med fradrag af retrocessioner og de samlede bruttopræmiehensættelser. Dette forhold må under ingen omstændigheder være mindre end 85 %

b) andet resultat:

for kontrakter, hvor risikosummen ikke er negativ, multipliceres et tal, der udgør 0,3 % af risikosummen, som genforsikringsselskabet har påtaget sig ansvaret for, med det forhold, der i det seneste regnskabsår bestod mellem den samlede risikosum, for hvilken selskabet forbliver ansvarligt efter retrocessioner, og den samlede risikosum uden fradrag af retrocessioner; dette forhold må under ingen omstændigheder være under 50 %.

For ophørende dødsfaldsgenforsikringer med en løbetid på højst tre år udgør procentsatsen 0,1 %. For dødsfaldsgenforsikringer med en løbetid på over 3 år, men ikke over 5 år, udgør procentsatsen 0,15 %.

3. For genforsikring af tillægsgenforsikring, jf. artikel 2, stk. 1, litra c), i direktiv 2002/83/EF, er den obligatoriske solvensmargen lig med den obligatoriske solvensmargen for genforsikringsselskaber, jf. artikel 37 i dette direktiv.

4. For genforsikring af de i artikel 2, stk. 1, litra d), omhandlede sygeforsikringer, som indgås for en lang periode og er uopsigelige, er den obligatoriske solvensmargen lig med:

a) 4 % af præmiehensættelserne beregnet som angivet i stk. 2, litra a), i denne artikel, plus

b) den obligatoriske solvensmargen for genforsikringsselskaber, jf. artikel 37 i dette direktiv. Betingelsen i dette direktivs artikel 37, stk. 6, litra b), om oprettelse af en alderdomshensættelse kan dog erstattes med et krav om, at kontrakterne tegnes på gruppebasis.

5. For genforsikring af den i artikel 2, stk. 2, litra b), i direktiv 2002/83/EF omhandlede kapitaliseringsvirksomhed er den obligatoriske solvensmargen lig med 4 % af præmiehensættelserne beregnet som angivet i stk. 2, litra a), i denne artikel.

6. For tontinevirksomhed, jf. artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2002/83/EF, er den obligatoriske solvensmargen lig med 1 % af aktiverne.

7. For genforsikringsklasser inden for forsikringsvirksomhed, som er omfattet af artikel 2, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2002/83/EF, som er knyttet til investeringsfonde, samt for den i artikel 2, stk. 2, litra c), d) og e), nævnte virksomhed, er den obligatoriske solvensmargen lig med summen af følgende:

a) i det omfang genforsikringsselskabet påtager sig en investeringsrisiko, 4 % af de forsikringsmæssige hensættelser beregnet som angivet i stk. 2, litra a), i denne artikel

b) i det omfang genforsikringssselskabet ikke påtager sig en investeringsrisiko, men det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, fastsættes for en periode på over fem år, 1 % af de forsikringsmæssige hensættelser beregnet som angivet i stk. 2, litra a), i denne artikel

c) i det omfang genforsikringssselskabet ikke påtager sig en investeringsrisiko, og det beløb, der skal dække driftsomkostningerne, ikke fastsættes for en periode på over fem år, et beløb svarende til 25 % af det sidste regnskabsårs administrative nettoomkostninger i forbindelse med sådan virksomhed

d) i det omfang genforsikringssselskabet påtager sig en dødsrisiko, 0,3 % af risikosummen beregnet som angivet i stk. 2, litra b), i denne artikel.

Artikel 39 – Obligatorisk solvensmargen for genforsikringssselskaber, som samtidig udøver skades- og livs-genforsikringsvirksomhed

1. Hjemlandet skal kræve, at genforsikringssselskaber, som både udøver skadesgenforsikringsvirksomhed og livs-genforsikringsvirksomhed, har en faktisk solvensmargen, som dækker den samlede sum af den obligatoriske solvensmargen for både skades- og livs-genforsikringsvirksomheden, som denne er fastsat i henhold til henholdsvis artikel 37 og 38 i dette direktiv.

2. Når den faktiske solvensmargen ikke op på det i stk. 1 krævede niveau, anvender de kompetente myndigheder de foranstaltninger, der er fastsat i artikel 42 og 43 i dette direktiv.

AFDELING 3 - GARANTIFOND

Artikel 40 – Garantifondens størrelse

1. En tredjedel af den obligatoriske solvensmargen, som denne er fastsat i artikel 37-39, udgør garantifonden. Den består af de elementer, der er nævnt i artikel 36, stk. 1-3, og - med samtykke fra hjemlandets kompetente myndighed - stk. 4, litra c).

2. Garantifonden skal være på mindst 3 mio. EUR.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at for captivegenforsikringssselskaber må minimumsgarantifonden ikke være mindre end 1 mio. EUR.

Artikel 41 - Revision af garantifondens størrelse

1. Det beløb i euro, der er fastsat i artikel 40, stk. 2, tages årligt og første gang [*den i artikel 61, stk. 1, fastsatte gennemførelsesdato*] op til revision for at tage hensyn til ændringerne i det europæiske forbrugerprisindeks, der omfatter alle medlemsstater og offentliggøres af Eurostat.

Beløbene tilpasses automatisk ved at forhøje grundbeløbet i euro med den procentuelle ændring i ovennævnte indeks, der er sket i perioden mellem dette direktivs ikrafttræden og justeringstidspunktet, og afrunde beløbet opad til et multiplum af 100 000 EUR.

Hvis ændringen siden sidste tilpasning er mindre end 5 %, foretages ingen tilpasning.

2. Kommissionen underretter hvert år Europa-Parlamentet og Rådet om revisionen og det tilpassede beløb, der er nævnt i stk. 1.

Kapitel 4 - Genforsikringsselskaber i vanskeligheder eller med uregelmæssige forhold og tilbagekaldelse af tilladelser

Artikel 42 - Genforsikringsselskaber i vanskeligheder

1. Hvis et genforsikringsselskab ikke efterkommer bestemmelserne i artikel 32, kan den kompetente myndighed i selskabets hjemland forbyde fri rådighed over aktiverne efter at have underrettet de kompetente myndigheder i værtslandene.

2. Med henblik på genoprettelse af den finansielle situation i et genforsikringsselskab, hvis solvensmargen ikke længere udgør det minimum, der er foreskrevet i artikel 37, 38 og 39, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet en finansiell genopretningsplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kompetente myndighed kan undtagelsesvis, hvis den er af den opfattelse, at selskabets finansielle situation vil forværres yderligere, desuden begrænse eller forbyde den frie rådighed over genforsikringsselskabets aktiver. Den underretter i så fald myndighederne i de andre medlemsstater, på hvis område genforsikringsselskabet udøver sin virksomhed, om alle trufne foranstaltninger, og disse myndigheder træffer på den første myndigheds anmodning de samme foranstaltninger som denne.

3. Hvis solvensmargenen ikke længere når den i artikel 40 definerede garantifond, kræver den kompetente myndighed i hjemlandet af genforsikringsselskabet en kortfristet finansieringsplan, der skal forelægges den til godkendelse.

Den kan endvidere begrænse eller forbyde den frie rådighed over genforsikringsselskabets aktiver. Den underretter myndighederne i alle de øvrige medlemsstater, og sidstnævnte myndigheder træffer på den første myndigheds anmodning de samme foranstaltninger som denne.

4. Hver medlemsstat vedtager de bestemmelser, der er nødvendige for, at den i de tilfælde, der er nævnt i stk. 1, 2 og 3, efter anmodning fra genforsikringsselskabets hjemland og i overensstemmelse med sin nationale lovgivning kan forbyde den frie rådighed over de aktiver, der befinder sig på dens område; hjemlandet skal angive, hvilke aktiver der skal være omfattet af disse foranstaltninger.

Artikel 43 - Finansiell genopretningsplan

1. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at stille krav om en finansiell genopretningsplan for genforsikringsselskaber, hvor de kompetente myndigheder finder, at selskabernes forpligtelser som følge af genforsikringskontrakter er i fare.

2. Den finansielle genopretningsplan skal for de følgende tre regnskabsår mindst indeholde oplysninger eller dokumentation vedrørende:

- a) de anslåede administrationsomkostninger, navnlig de løbende almindelige omkostninger og provisioner
- b) en oversigt, der giver detaljerede oplysninger om de forventede indtægter og udgifter i forbindelse med overtagelse af genforsikring såvel som afgivelse i genforsikring
- c) en prognosticeret balance
- d) skøn over de finansielle midler, der er bestemt til dækning af forpligtelser og den obligatoriske solvensmargen
- e) den generelle retrocessionspolitik.

3. Hvis et genforsikringsselskabs finansielle situation forværres, og selskabets kontraktuelle forpligtelser er i fare, sikrer medlemsstaterne, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at pålægge genforsikringsselskabet at have en højere obligatorisk solvensmargen, så det sikres, at selskabet er i stand til at opfylde solvenskravene i den nærmeste fremtid. Niveaueet for denne højere obligatoriske solvensmargen baseres på en finansiell genopretningsplan som omhandlet i stk. 1.

4. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at nedjustere alle de elementer, der kan indgå i den faktiske solvensmargen, særlig når der har været en betydelig ændring i disse elementers markedsværdi siden det seneste regnskabsårs afslutning.

5. Medlemsstaterne sikrer, at de kompetente myndigheder har beføjelse til at mindske reduktionen på basis af retrocession af solvensmargenen som fastsat i artikel 37, 38 og 39, når:

- a) karakteren eller kvaliteten af en retrocessionskontrakt er ændret betydeligt siden det foregående regnskabsår
- b) der ikke er nogen risikooverførsel eller kun en ubetydelig risikooverførsel inden for rammerne af retrocessionskontrakten.

6. Hvis de kompetente myndigheder har krævet en finansiell genopretningsplan for genforsikringsselskabet i henhold til stk. 1, undlader de at udstede godkendelsescertifikat i henhold til artikel 18, så længe de er af den opfattelse, at dets forpligtelser som følge af genforsikringskontrakter er i fare, jf. stk. 1.

Artikel 44 - Tilbagekaldelse af tilladelser

1. En tilladelse, der er meddelt et genforsikringsselskab af den kompetente myndighed i hjemlandet, kan tilbagekaldes af denne myndighed, hvis selskabet:

- a) ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist på tolv måneder, udtrykkeligt giver afkald herpå eller ikke har udøvet sin virksomhed i en periode på over seks måneder, medmindre der i den pågældende medlemsstat findes bestemmelser om, at tilladelsen i sådanne tilfælde uden videre bortfalder
- b) ikke længere opfylder adgangsbetingelserne

c) ikke inden for de indrømmede frister har kunnet gennemføre de foranstaltninger, der er fastsat i en krævet genopretningsplan eller finansieringsplan som omhandlet i artikel 42

d) groft tilsidesætter de forpligtelser, der påhviler det i medfør af de bestemmelser, som gælder for det.

I tilfælde af tilbagekaldelse eller bortfald af tilladelsen underretter den kompetente myndighed i hjemlandet de kompetente myndigheder i de øvrige medlemsstater herom, og disse skal træffe alle nødvendige foranstaltninger for at forhindre det pågældende genforsikringsselskab i at påbegynde nye forretninger på deres område i henhold til reglerne om fri etableringsret eller reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser.

2. Enhver beslutning om tilbagekaldelse af en tilladelse skal udførligt begrundes og meddeles det pågældende genforsikringsselskab.

AFSNIT IV - BESTEMMELSER VEDRØRENDE FRI ETABLERINGSRET OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER

Artikel 45 - Genforsikringsselskaber, der ikke efterkommer retsregler

1. Hvis de kompetente myndigheder i en medlemsstat konstaterer, at et genforsikringsselskab, der på denne medlemsstats område har en filial eller driver virksomhed i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, ikke efterkommer de retsregler i nævnte medlemsstat, der gælder for det, henstiller de til det pågældende genforsikringsselskab at bringe disse uregelmæssige forhold til ophør. Samtidig skal de forelægge disse forhold for den kompetente myndighed i hjemlandet.

Hvis genforsikringsselskabet trods de foranstaltninger, der er truffet af den kompetente myndighed i hjemlandet, eller fordi disse foranstaltninger viser sig at være utilstrækkelige, fortsat overtræder de retsregler, der gælder for det i værtslandet, kan denne, efter at have givet de kompetente myndigheder i hjemlandet meddelelse herom, træffe egnede foranstaltninger for at forhindre eller sanktionere yderligere overtrædelser og, såfremt det er strengt nødvendigt, forbyde selskabet at indgå nye genforsikringsaftaler på sit område. Medlemsstaterne drager omsorg for, at det på deres område er muligt at forkynde de for sådanne foranstaltninger nødvendige retsdokumenter for genforsikringsselskaberne.

2. Enhver foranstaltning, der træffes i henhold til stk. 1, og som omfatter sanktioner eller begrænsninger i udøvelsen af genforsikringsvirksomhed, skal behørigt begrundes og meddeles det pågældende genforsikringsselskab.

Artikel 46 - Likvidation

Træder et genforsikringsselskab i likvidation, opfyldes forpligtelserne i forbindelse med kontrakter, der er indgået gennem en filial eller i henhold til reglerne om fri udveksling af tjenesteydelser, på samme måde som forpligtelserne i forbindelse med dette selskabs andre genforsikringskontrakter.

AFSNIT V – GENFORSIKRINGSSKABER MED HJEMSTED UDEN FOR FÆLLESSKABET, SOM UDØVER GENFORSIKRINGSVIRKSOMHED I FÆLLESSKABET

Artikel 47 - Principper og betingelser for udøvelse af genforsikringsvirksomhed

En medlemsstat må ikke på genforsikringselskaber, som har registrerede kontorer uden for Fællesskabet og påbegynder eller udøver genforsikringsvirksomhed på dens område, anvende bestemmelser, som indebærer en gunstigere behandling end den, der gives genforsikringselskaber, som har deres vedtægtsmæssige hjemsted i den pågældende medlemsstat.

Artikel 48 - Aftaler med tredjelande

1. Kommissionen kan fremsætte forslag for Rådet om at indlede forhandlinger med et eller flere tredjelande om aftaler vedrørende de nærmere vilkår for, hvordan det konsoliderede tilsyn skal anvendes på:

- a) genforsikringselskaber, som har deres hjemsted i et tredjeland (og udøver genforsikringsvirksomhed i Fællesskabet)
- b) genforsikringselskaber, som har deres hjemsted i Fællesskabet (og udøver genforsikringsvirksomhed i et tredjeland).

2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal bl.a. søge at sikre en effektiv markedsadgang på basis af ækvivalens i den forsigtighedsbaserede regulering for genforsikringselskaber på hver kontraherende parts område og gensidig anerkendelse af tilsynsregler og tilsynspraksis. De skal også søge at sikre, at:

- a) medlemsstaternes kompetente myndigheder kan indhente de nødvendige oplysninger for tilsynet med genforsikringselskaber, som er etableret i Fællesskabet og udøver virksomhed på de pågældende tredjelandes område
- b) tredjelandes kompetente myndigheder kan indhente de nødvendige oplysninger for tilsynet med genforsikringselskaber, som har hjemsted på deres område og udøver virksomhed i Fællesskabet.

3. Uden at dette berører bestemmelserne i artikel 300, stk. 1 og 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, undersøger Kommissionen bistået af Forsikringskomitéen udfaldet af de i stk. 1 omhandlede forhandlinger og den heraf opståede situation.

AFSNIT VI - REGLER FOR DATTERSELSKABER AF ET MODERSELSKAB, DER HENHØRER UNDER ET TREDJELANDS RET, OG FOR ET SÅDANT MODERSELSKABS ERHVERVELSE AF KAPITALANDELE

Artikel 49 - Medlemsstaternes underretning af Kommissionen

Medlemsstaternes kompetente myndigheder underretter Kommissionen om:

- a) enhver meddelelse af tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab, hvis moderselskab eller moderselskaber henhører under et tredjelandes ret

b) et sådant moderselskabs erhvervelse af kapitalandele i et genforsikringsselskab i Fællesskabet, som bevirker, at dette bliver dets datterselskab.

Kommissionen giver Forsikringskomitéen underretning herom.

Når der er meddelt tilladelse til et direkte eller indirekte datterselskab under et eller flere moderselskaber, som hører under et tredjelandets ret, skal koncernens opbygning angives i den anmeldelse, de kompetente myndigheder indgiver til Kommissionen.

Artikel 50 - Tredjelandes behandling af genforsikringsselskaber fra Fællesskabet

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen om alle generelle vanskeligheder, som deres genforsikringsselskaber har mødt i forbindelse med etablering eller udøvelse af genforsikringsvirksomhed eller overførsel af denne virksomhed til et tredjeland.

2. Med jævne mellemrum udarbejder Kommissionen en rapport, hvori den ud fra de i stk. 3 omhandlede kriterier gennemgår behandlingen af EF-genforsikringsselskaber i tredjelande med hensyn til EF-genforsikringsselskabers etablering i tredjelande, deres erhvervelse af kapitalandele i genforsikringsselskaber i tredjelande, deres udøvelse af genforsikringsvirksomhed og deres grænseoverskridende levering af genforsikringsydelser fra Fællesskabet til tredjelande. Kommissionen forelægger Rådet disse rapporter, om nødvendigt ledsaget af passende forslag eller henstillinger.

3. Hvis Kommissionen enten på grundlag af de i stk. 2 omhandlede rapporter eller på grundlag af andre oplysninger konstaterer, at et tredjeland ikke indrømmer EF-genforsikringsselskaber en effektiv markedsadgang, kan Kommissionen forelægge Rådet henstillinger til et passende forhandlingsmandat med henblik på at opnå forbedret markedsadgang for EF-genforsikringsselskaber.

4. Foranstaltninger, der træffes i medfør af denne artikel, skal være i overensstemmelse med Fællesskabets forpligtelser i henhold til enhver international aftale, navnlig i Verdenshandelsorganisationen.

AFSNIT VII – ANDRE BESTEMMELSER

Artikel 51 - Rettigheder erhvervet af eksisterende genforsikringsselskaber

1. Genforsikringsselskaber, som er omfattet af dette direktiv, og som i overensstemmelse med bestemmelserne i den medlemsstat, hvor de har hjemsted, har opnået tilladelse til at udøve genforsikringsvirksomhed før datoen for dette direktivs ikrafttræden, anses for at have opnået tilladelse i overensstemmelse med artikel 3.

De er dog underlagt bestemmelserne i dette direktiv vedrørende udøvelse af genforsikringsvirksomhed og kravene i artikel 6, litra a), c) og d), artikel 7, 8 og 12 og artikel 32-41 fra og med den gennemførelsesdato, der er omhandlet i artikel 61.

2. Medlemsstaterne kan dog indrømme genforsikringsselskaber, jf. stk. 1, som på datoen for dette direktivs ikrafttræden ikke opfylder bestemmelserne i artikel 6, litra a), artikel 7 og 8 og artikel 32-40, et tidsrum på (2 år) efter datoen i artikel 61 til at sikre opfyldelse.

Artikel 52 - Genforsikringselskaber, som indstiller deres virksomhed

1. Genforsikringselskaber, som på [den i artikel 61, stk. 1, anførte dato for gennemførelse af dette direktiv] er ophørt med at indgå nye genforsikringskontrakter og udelukkende forvalter deres eksisterende portefølje med henblik på at indstille deres virksomhed, er ikke underlagt dette direktivs bestemmelser.
2. Medlemsstaterne udarbejder en liste over de heraf berørte genforsikringselskaber og videregiver denne liste til alle de øvrige medlemsstater.

Artikel 53 - Ret til domstolsprøvelse

Medlemsstaterne påser, at alle afgørelser, der træffes over for et genforsikringselskab i henhold til de love og administrative bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af dette direktiv, kan gøres til genstand for domstolsprøvelse.

Artikel 54 - Samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen

1. Medlemsstaterne samarbejder med hinanden med henblik på at lette tilsynet med genforsikring i Fællesskabet og anvendelsen af dette direktiv.
2. Kommissionen og medlemsstaternes kompetente myndigheder fører et snævert samarbejde med henblik på at lette tilsynet med genforsikring i Fællesskabet og undersøge de vanskeligheder, der måtte opstå ved anvendelsen af dette direktiv.

Artikel 55 - Udvalgsprocedure

1. Kommissionen bistås af den Forsikringskomité, der er nedsat ved artikel 1 i Rådets direktiv 91/675/EØF.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5 og 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

Perioden i artikel 5, stk. 6, i afgørelse 1999/468/EF fastsættes til tre måneder.

3. Udvalget vedtager selv sin forretningsorden.

Artikel 56 - Gennemførelsesforanstaltninger

Følgende foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv vedtages efter proceduren i artikel 55, stk. 2:

- a) udvidelse af de i bilag I til dette direktiv anførte retlige former til at omfatte andre retlige former
- b) præcisering af de i artikel 36 opregnede elementer, der indgår i solvensmargenen, for derved at tage hensyn til udviklingen af nye finansielle instrumenter

- c) forhøjelse med op til 50 % af de præmier og erstatningsudgifter, der ligger til grund for beregningen af den obligatoriske solvensmargen, jf. bestemmelserne i artikel 37, stk. 3 og 4, inden for andre forsikringsklasser end forsikringsklasserne 11, 12 og 13, der er anført i punkt A i bilaget til direktiv 73/239/EØF, for specifikke genforsikringsaktiviteter eller kontrakttyper for at tage højde for disse aktiviteter eller kontrakters særlige karakter
- d) ændring af størrelsen af den i artikel 40, stk. 2, omhandlede minimumsgarantifond for derved at tage hensyn til den økonomiske og finansielle udvikling
- e) præcisering af definitionerne i artikel 2 for at sikre ensartet gennemførelse af direktivet i hele Fællesskabet.

AFSNIT VIII - ÆNDRINGER AF EKSISTERENDE DIREKTIVER

Artikel 57 - Ændring af direktiv 73/239/EØF

I direktiv 73/239/EØF foretages følgende ændringer:

1. Artikel 12a, stk. 1 og 2, affattes således:

"1. Der skal finde forudgående konsultation sted med de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat om meddelelse af tilladelse til et livsforsikringselskab, der:

- a) enten er datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat, eller
- b) er datterselskab af moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat, eller
- c) kontrolleres af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et forsikrings- eller genforsikringselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat.

2. Der skal finde forudgående konsultation sted med den kompetente myndighed i den medlemsstat, der fører tilsyn med kreditinstitutter eller investeringsselskaber, om meddelelse af tilladelse til et skadesforsikringselskab, der:

- a) er datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet, eller
- b) er datterselskab af et moderselskab for et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet, eller
- c) kontrolleres af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet."

2. I artikel 13, stk. 2, indsættes følgende tredje afsnit:

"Et forsikringselskabs hjemland må ikke afvise en genforsikringskontrakt indgået af forsikringselskabet med et genforsikringselskab, der har opnået tilladelse i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 200.../EF* [*genforsikringsdirektivet*], eller et forsikringselskab, der har opnået tilladelse i henhold til dette direktiv eller Europa-

Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF**, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringsselskabs eller forsikringsselskabs finansielle soliditet.

* EUT L...

** EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1.”

3. Artikel 15, stk. 3, affattes således:

"3. Medlemsstaterne må ikke med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser bevare eller indføre en ordning med bruttoreserver, som indebærer, at genforsikreren skal stille aktiver som sikkerhed for ikke optjente præmier og udestående erstatningshensættelser, hvis genforsikreren er et genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i overensstemmelse med direktiv 200./../EF [*genforsikringsdirektivet*], eller et forsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv eller direktiv 2002/83/EF.

Tillader hjemlandet, at forsikringsmæssige hensættelser dækkes af erstatningskrav over for en genforsikrer, som hverken er et genforsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med direktiv 200./../EF, eller et forsikringsselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med dette direktiv eller direktiv 2002/83/EF, skal det fastsætte, hvor stor en procentdel dækning det tillader."

4. Artikel 16, stk. 2, fjerde afsnit, affattes således:

”Den faktiske solvensmargen skal også reduceres med følgende elementer:

a) kapitalandele, som forsikringsselskabet besidder i:

- forsikringsselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 6 i dette direktiv, artikel 4 i direktiv 2002/83/EF eller artikel 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF*
- genforsikringsselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 3 i direktiv 200./../EF [*genforsikringsdirektivet*], og tredjelandsgenforsikringsselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 1, stk. 1, i direktiv 98/78/EF
- forsikringsholdingselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 1, litra i), i direktiv 98/78/EF
- kreditinstitutter og finansieringsinstitutter i den betydning, der er fastsat i artikel 1, stk. 1 og 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF**
- investeringsselskaber og finansieringsinstitutter i den betydning, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 93/22/EØF*** og i artikel 2, stk. 4 og 7, i Rådets direktiv 93/6/EØF****.

* EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1.

** EFT L 126 af 26.5.2000, s. 1.

*** EFT L 141 af 11.6.1993, s. 27.

**** EFT L 141 af 11.6.1993, s. 1.”

5. Følgende artikel 17b indsættes:

”Artikel 17b

1. Hvis Kommissionen i henhold til bestemmelserne i artikel 56, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 200./../EF* [*genforsikringsdirektivet*] beslutter at forhøje de beløb, der ligger til grund for beregningen af den obligatoriske solvensmargen, jf. artikel 37, stk. 3 og 4, i ovennævnte direktiv, skal medlemsstaterne på forsikringssselskaber, der har hjemsted på deres område, anvende bestemmelserne i artikel 35-39 i ovennævnte direktiv på deres overtagelser af genforsikring, når en af følgende betingelser er opfyldt:

a) de opkrævede genforsikringspræmier udgør mindst 10 % af deres samlede præmieindtægt

b) de opkrævede genforsikringspræmier overstiger 500 000 EUR

c) de forsikringsmæssige hensættelser som følge af deres genforsikringsvirksomhed udgør mindst 10 % af deres samlede forsikringsmæssige hensættelser.

2. Forsikringssselskaber, som stk. 1 finder anvendelse på, skal for hele deres virksomhed oprette en minimumsgarantifond i henhold til bestemmelserne i artikel 40, stk. 2, i direktiv 200./../EF [*genforsikringsdirektivet*].

* EUT L...”

Artikel 58 - Ændring af direktiv 92/49/EØF

I direktiv 92/49/EØF foretages følgende ændringer:

1. Artikel 15, stk. 1a, affattes således:

"1a. Hvis erhververen af de i stk. 1 omhandlede kapitalandele er et forsikringssselskab, et genforsikringssselskab, et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, eller et moderselskab for et sådant selskab eller en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et sådant selskab, og hvis det selskab, hvori erhververen overvejer at deltage, som følge af denne erhvervelse bliver et datterselskab af erhververen eller bliver omfattet af dennes kontrol, skal der foretages en vurdering af erhvervelsen i form af den i artikel 12a i direktiv 73/239/EØF nævnte forudgående konsultation."

2. Artikel 16, stk. 4, 5 og 5a, affattes således:

"4. De kompetente myndigheder, der i henhold til stk. 1 eller 2 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelsen af deres hverv:

- til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve forsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til forsikringsmæssige hensættelser, solvensmargen, administrativ og regnskabsmæssig praksis samt intern kontrol

- til pålæggelse af sanktioner
- hvis de kompetente myndigheders afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed, eller
- i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til artikel 53 eller særbestemmelser i dette direktiv og andre direktiver, der er vedtaget vedrørende forsikrings- og genforsikringsselskaber.

5. Stk. 1 og 4 er ikke til hinder for udveksling af oplysninger inden for samme medlemsstat, hvis der findes to eller flere kompetente myndigheder, eller medlemsstaterne imellem eller mellem de kompetente myndigheder og:

- de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med kreditinstitutter og andre finansieringsinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne
- de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber og i andre lignende procedurer, og
- personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber,

med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver, og til hinder for, at der gives de organer, der forvalter (obligatoriske) likvidationsprocedurer eller garantifonde, de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde. Oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

5a. Uanset bestemmelserne i stk. 1-4 kan medlemsstaterne tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og

- de myndigheder, der fører tilsyn med de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber og i andre lignende procedurer, eller
- de myndigheder, der fører tilsyn med de personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber, eller
- uafhængige aktuarer, der fører lovpligtigt tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, samt de organer, der fører tilsyn med disse aktuarer.

Medlemsstater, der udnytter muligheden i første afsnit, kræver mindst, at følgende betingelser er opfyldt:

- oplysningerne skal bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i første afsnit
- oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt

- stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har videregivet nævnte oplysninger, og i givet fald udelukkende til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, organer eller personer der kan modtage oplysninger i henhold til dette stykke."

Artikel 59 - Ændring af direktiv 2002/83/EØF

I direktiv 2002/83/EF foretages følgende ændringer:

1. I artikel 1, stk. 1, indsættes følgende nye litra s):

"s) "genforsikringsselskab" et genforsikringsselskab i den betydning, der er fastsat i artikel 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 200../..EF* [*genforsikringsdirektivet*].

* *EUT L...*"

2. Følgende indsættes som ny artikel 9a:

"Artikel 9a

Forudgående konsultation med de kompetente myndigheder i de andre medlemsstater

1. Der skal finde forudgående konsultation sted med de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat om meddelelse af tilladelse til et livsforsikringsselskab, der:

a) enten er datterselskab af et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat, eller

b) er datterselskab af moderselskabet for et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat, eller

c) kontrolleres af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et forsikrings- eller genforsikringsselskab, der er meddelt tilladelse i denne anden medlemsstat.

2. Der skal finde forudgående konsultation sted med den kompetente myndighed i den medlemsstat, der fører tilsyn med kreditinstitutter eller investeringsselskaber, om meddelelse af tilladelse til et livsforsikringsselskab, der:

a) er datterselskab af et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet, eller

b) er datterselskab af et moderselskab for et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet, eller

c) kontrolleres af samme fysiske eller juridiske person, som kontrollerer et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der har fået tilladelse i Fællesskabet.

3. Der skal især finde konsultation sted mellem de i stk. 1 og 2 omhandlede relevante kompetente myndigheder ved vurderingen af aktionærernes egnethed og hæderlighed samt af omdømmet og erfaringerne hos direktørerne for et andet foretagende i samme koncern. Myndighederne udveksler alle oplysninger om aktionærers egnethed og hæderlighed samt om direktørers omdømme og erfaringer, som har betydning for de øvrige involverede kompetente myndigheder, for meddelelsen af tilladelse og for den løbende vurdering af, om driftsbetingelserne er opfyldt."

3. I artikel 10, stk. 2, indsættes følgende andet afsnit:

"Et forsikringsselskabs hjemland må ikke afvise en genforsikringskontrakt indgået af forsikringsselskabet med et genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til direktiv 200./../EF (*genforsikringsdirektivet*), eller et forsikringsselskab, der har opnået tilladelse i henhold til direktiv 73/239/EØF eller dette direktiv 2002/83/EF, af grunde, der direkte vedrører det pågældende genforsikringsselskabs eller forsikringsselskabs finansielle soliditet."

4. I artikel 15 indsættes følgende stk. 1a:

"1a. Hvis erhververen af de i stk. 1 omhandlede kapitalandele er et forsikringsselskab, et genforsikringsselskab, et kreditinstitut eller et investeringsselskab, der er meddelt tilladelse i en anden medlemsstat, eller et moderselskab for et sådant selskab eller en fysisk eller juridisk person, der kontrollerer et sådant selskab, og hvis det selskab, hvori erhververen overvejer at deltage, som følge af denne erhvervelse bliver et datterselskab af erhververen eller bliver omfattet af dennes kontrol, skal der foretages en vurdering af erhvervelsen i form af den i artikel 9a nævnte forudgående konsultation."

5. I artikel 16 foretages følgende ændringer:

a) stk. 4, 5 og 6 affattes således:

"4. De kompetente myndigheder, der i henhold til stk. 1 eller 2 modtager fortrolige oplysninger, må kun anvende disse i forbindelse med udøvelse af deres hverv:

- til undersøgelse af, om betingelserne for adgang til at udøve forsikringsvirksomhed er opfyldt, og for at lette tilsynet med selskabernes virksomhed, særlig med hensyn til forsikringsmæssige hensættelser, solvensmargen, administrativ og regnskabsmæssig praksis samt intern kontrol

- til pålæggelse af sanktioner

- hvis den kompetente myndigheds afgørelser påklages til en højere administrativ myndighed, eller

- i forbindelse med domstolsprøvelse i henhold til artikel 67 eller særbestemmelser i dette direktiv og andre direktiver, der er vedtaget vedrørende forsikrings- og genforsikringsselskaber.

5. Stk. 1 og 4 er ikke til hinder for udveksling af oplysninger inden for samme medlemsstat, hvis der findes to eller flere kompetente myndigheder, eller medlemsstaterne imellem eller mellem de kompetente myndigheder og:

- de myndigheder, der har ansvaret for tilsynet med kreditinstitutter og andre finansieringsinstitutter, samt de myndigheder, der fører tilsyn med kapitalmarkederne
- de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber og i andre lignende procedurer, og
- personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber,

med henblik på varetagelsen af deres tilsynsopgaver, og til hinder for, at der gives de organer, der forvalter (obligatoriske) likvidationsprocedurer eller garantifonde, de oplysninger, som er nødvendige for, at de kan udføre deres arbejde. Oplysninger, som de pågældende myndigheder, organer og personer modtager, er omfattet af den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt.

6. Uanset bestemmelserne i stk. 1-4 kan medlemsstaterne tillade udveksling af oplysninger mellem de kompetente myndigheder og

- de myndigheder, der fører tilsyn med de organer, der medvirker ved likvidation og konkursbehandling af forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber og i andre lignende procedurer, eller
- de myndigheder, der fører tilsyn med de personer, der er ansvarlige for den lovpligtige revision af forsikringsselskabers, genforsikringsselskabers, kreditinstitutters, investeringsselskabers og andre finansieringsinstitutters regnskaber, eller
- uafhængige aktuarer, der fører lovpligtigt tilsyn med forsikrings- eller genforsikringsselskaber, samt de organer, der fører tilsyn med disse aktuarer.

Medlemsstater, der udnytter muligheden i første afsnit, kræver mindst, at følgende betingelser er opfyldt:

- oplysningerne skal bruges til udførelse af de tilsynsopgaver, som er beskrevet i første afsnit
- oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i stk. 1 omhandlede tavshedspligt
- stammer oplysningerne fra en anden medlemsstat, kan de ikke videregives uden udtrykkelig tilladelse fra de kompetente myndigheder, som har videregivet nævnte oplysninger, og i givet fald udelukkende til det formål, som nævnte myndigheder har givet deres tilladelse til.

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen og de øvrige medlemsstater, hvilke myndigheder, organer eller personer der kan modtage oplysninger i henhold til dette stykke."

b) Stk. 8 affattes således:

"8. Stk. 1-7 er ikke til hinder for, at en kompetent myndighed giver:

- centralbanker og andre organer med tilsvarende opgaver i deres egenskab af pengepolitiske myndigheder

- eventuelt andre offentlige myndigheder med ansvar for at føre tilsyn med betalingssystemerne

oplysninger med henblik på udførelsen af deres opgaver eller til hinder for, at de pågældende myndigheder eller organer sender de kompetente myndigheder de oplysninger, som er nødvendige for dem i henhold til stk. 4. Oplysninger, der modtages i denne forbindelse, er underlagt den i denne artikel omhandlede tavshedspligt."

6. Artikel 20, stk. 4, affattes således:

"4. Medlemsstaterne må ikke med henblik på oprettelse af forsikringsmæssige hensættelser bevare eller indføre en ordning med bruttoreserver, som indebærer, at genforsikreren, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med direktiv 200.././EF [*genforsikringsdirektivet*], skal stille aktiver som sikkerhed for ikke optjente præmier og udestående erstatningshensættelser, hvis genforsikreren er et genforsikringssselskab eller et forsikringssselskab, der er meddelt tilladelse i overensstemmelse med direktiv 73/239/EØF eller dette direktiv.

Tillader hjemlandet, at forsikringsmæssige hensættelser dækkes af erstatningskrav over for en genforsikrer, som hverken er et genforsikringssselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med direktiv 200.././EF, eller et forsikringssselskab, som har opnået tilladelse i overensstemmelse med direktiv 73/239/EØF eller dette direktiv, skal det fastsætte, hvor stor en procentdel dækning det tillader."

7. I artikel 27, stk. 2, indsættes følgende andet, tredje, fjerde, femte, sjette og syvende afsnit:

"Den faktiske solvensmargen skal også reduceres med følgende elementer:

a) kapitalandele, som forsikringssselskabet besidder i:

- forsikringssselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 4 i dette direktiv, artikel 6 i direktiv 73/239/EF eller artikel 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF*
- genforsikringssselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 3 i direktiv 200.././EF, og tredjelandsgenforsikringssselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 1, stk. 1, i direktiv 98/78/EF
- forsikringsholdingselskaber i den betydning, der er fastsat i artikel 1, litra i), i direktiv 98/78/EF
- kreditinstitutter og finansieringsinstitutter i den betydning, der er fastsat i artikel 1, stk. 1 og 5, i direktiv 2000/12/EF
- investeringsselskaber og finansieringsinstitutter i den betydning, der er fastsat i artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/22/EØF og i artikel 2, stk. 4 og 7, i direktiv 93/6/EØF**

b) hvert af følgende elementer, som genforsikringssselskabet besidder i forhold til de i litra a) definerede virksomheder, hvori det besidder en kapitalandel:

- de i stk. 3 nævnte instrumenter

- de i artikel 16, stk. 3, i direktiv 73/239/EØF nævnte instrumenter
- de i artikel 35 og artikel 36, stk. 3, i direktiv 2000/12/EØF nævnte efterstillede fordringer og instrumenter.

Såfremt der midlertidigt besiddes kapitalandele i et andet kreditinstitut, investeringselskab, finansieringsinstitut, forsikrings- eller genforsikringselskab eller forsikringsholdingselskab med henblik på at yde finansiel bistand til omorganisering og redning af det pågældende selskab, kan den kompetente myndighed frafalde bestemmelserne om fratrækning, der er omhandlet i litra a) og b) i tredje afsnit.

Som et alternativ til fratrækning af elementerne i litra a) og b) i tredje afsnit, som et forsikringselskab måtte besidde i kreditinstitutter, investeringselskaber og finansieringsinstitutter, kan medlemsstaterne tillade deres forsikringselskaber med de fornødne tilpasninger at anvende metode 1, 2 eller 3 i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF***. Metode 1 (regnskabskonsolideringsmetoden) skal kun anvendes, hvis den kompetente myndighed har tiltro til omfanget af den integrerede forvaltning og interne kontrol vedrørende de enheder, som skal inkluderes i konsolideringen. Den metode, der vælges, skal anvendes ensartet over tid.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at med henblik på beregningen af solvensmargenen efter dette direktiv skal genforsikringselskaber, der er underlagt supplerende tilsyn i henhold til direktiv 98/78/EF eller supplerende tilsyn i henhold til direktiv 2002/87/EF, ikke nødvendigvis fratrække elementerne i litra a) og b) i tredje afsnit, som besiddes i kreditinstitutter, investeringselskaber, finansieringsinstitutter, forsikrings- eller genforsikringselskaber eller forsikringsholdingselskaber, som er omfattet af det supplerende tilsyn.

Med henblik på fratrækning af kapitalandele i henhold til dette afsnit skal der ved deltagelse forstås en deltagelse i den betydning, der er fastsat i artikel 1, litra g), i direktiv 98/78/EF.

* EFT L 330 af 5.12.1998, s. 1.

** EFT L 141 af 11.6.1993, s. 1.

*** EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1.”

7. Følgende artikel 28a indsættes:

”Artikel 28a

Solvensmargen for forsikringselskaber, der udøver genforsikringsvirksomhed

Hvis Kommissionen i henhold til bestemmelserne i artikel 56, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 200../EF* [*genforsikringsdirektivet*] beslutter at forhøje de beløb, der ligger til grund for beregningen af den obligatoriske solvensmargen, jf. artikel 37, stk. 3 og 4, i ovennævnte direktiv, skal hjemlandet på forsikringselskaber, der har hjemsted på deres område, anvende bestemmelserne i artikel 35-39 i direktiv 200../EF [*genforsikringsdirektivet*] på deres overtagelser af genforsikring, når en af følgende betingelser er opfyldt:

- a) de opkrævede genforsikringspræmier udgør mindst 10 % af deres samlede præmieindtægt
- b) de opkrævede genforsikringspræmier overstiger 500 000 EUR
- c) de forsikringsmæssige hensættelser som følge af deres genforsikringsvirksomhed udgør mindst 10 % af deres samlede forsikringsmæssige hensættelser.”

Artikel 60 - Ændring af direktiv 98/78/EØF

I direktiv 98/78/EF foretages følgende ændringer:

1. Direktivets titel affattes således:

”Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/78/EF af 27. oktober 1998 om supplerende tilsyn med forsikrings- og genforsikringsselskaber i en forsikrings- eller genforsikringsgruppe”

2. I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Litra c), i), j) og k) affattes således:

”c) ”genforsikringsselskab” et selskab, som har opnået administrativ tilladelse i henhold til artikel 3 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 200.././EF* (*genforsikringsdirektivet*)

i) ”forsikringsholdingselskab” et moderselskab, hvis hovedvirksomhed er at erhverve og besidde kapitalandele i datterselskaber, når disse datterselskaber udelukkende eller hovedsagelig er forsikringsselskaber, genforsikringsselskaber, tredjelandsforsikringsselskaber eller tredjelandsgenforsikringsselskaber, og mindst ét af disse datterselskaber er et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, og som ikke er et blandet finansielt holdingselskab i den betydning, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/87/EF**

j) ”blandet forsikringsholdingselskab” et moderselskab, som ikke er et forsikringsselskab, et tredjelandsforsikringsselskab, et genforsikringsselskab, et tredjelandsgenforsikringsselskab, et forsikringsholdingselskab eller et blandet finansielt holdingselskab i den betydning, der er fastsat i direktiv 2002/87/EF, og som har mindst ét datterselskab, der er et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab

k) ”kompetente myndigheder” de nationale myndigheder, der ved lov eller anden forskrift er bemyndiget til at føre tilsyn med forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber.

* EUT L...

** EUT L 35 af 11.2.2003, s. 1."

b) Følgende litra l) indsættes:

”l) ”tredjelandsgenforsikringsselskab” et selskab, som, hvis det havde sit vedtægtsmæssige hjemsted i Fællesskabet, skulle have en tilladelse i henhold til artikel 3 i direktiv 200.././EF [*genforsikringsdirektivet*]."

3. Artikel 2, 3 og 4 affattes således:

”Artikel 2

Anvendelse af supplerende tilsyn med forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber

1. Ud over bestemmelserne i direktiv 73/239/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF* og direktiv 200.././EF [*genforsikringsdirektivet*], som fastsætter reglerne for tilsynet med forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber, fastsætter medlemsstaterne, at der skal føres supplerende tilsyn med ethvert forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, som er et deltagende selskab i mindst ét forsikringsselskab, genforsikringsselskab eller tredjelandsforsikringsselskab, som foreskrevet i artikel 5, 6, 8 og 9.

2. Ethvert forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, hvis moderselskab er et forsikringsholdingselskab, tredjelandsforsikringsselskab eller tredjelandsgenforsikringsselskab, skal underkastes supplerende tilsyn som foreskrevet i artikel 5, stk. 2, samt i artikel 6, 8 og 10.

3. Ethvert forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, hvis moderselskab er et blandet forsikringsholdingselskab, skal underkastes supplerende tilsyn som foreskrevet i artikel 5, stk. 2, samt i artikel 6 og 8.

Artikel 3

Omfanget af det supplerende tilsyn

1. Udøvelse af supplerende tilsyn i overensstemmelse med artikel 2 indebærer på ingen måde, at de kompetente myndigheder har pligt til at udøve en tilsynsfunktion over for det enkelte tredjelandsforsikringsselskab, tredjelandsgenforsikringsselskab, forsikringsholdingselskab eller blandede forsikringsholdingselskab.

2. Det supplerende tilsyn omfatter følgende selskaber omhandlet i artikel 5, 6, 8, 9 og 10:

- tilknyttede selskaber under forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet

- deltagende selskaber i forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet

- tilknyttede selskaber under et deltagende selskab i forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet.

3. Medlemsstaterne kan beslutte, at det i artikel 2 omhandlede supplerende tilsyn ikke skal omfatte selskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted i tredjelande, hvor der er retlige hindringer for fremskaffelse af de nødvendige oplysninger, jf. dog bilag I, punkt 2.5, og bilag II, punkt 4.

Desuden kan de kompetente myndigheder, der skal føre supplerende tilsyn, i hvert enkelt tilfælde beslutte, at et selskab ikke skal være omfattet af det i artikel 2 omhandlede supplerende tilsyn i følgende tilfælde:

- når det pågældende selskab kun er af ringe betydning set ud fra formålene med det supplerende tilsyn med forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber

- når det under hensyntagen til formålene med det supplerende tilsyn med forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber ville være uhensigtsmæssigt eller vildledende at medtage det pågældende selskabs finansielle situation.

Artikel 4

Kompetente myndigheder, som skal føre supplerende tilsyn

1. Supplerende tilsyn føres af den kompetente myndighed i den medlemsstat, der har givet forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet den i artikel 6 i direktiv 73/239/EØF, artikel 4 i direktiv 2002/83/EF eller artikel 3 i direktiv 200.././EF [*genforsikringsdirektivet*] omhandlede administrative tilladelse.

2. Hvis forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber, der har opnået tilladelse i to eller flere medlemsstater, har det samme forsikringsholdingselskab, tredjelandsforsikringsselskab, tredjelandsgenforsikringsselskab eller blandede forsikringsholdingselskab som moderselskab, kan de kompetente myndigheder i de berørte medlemsstater aftale, hvem af dem der skal udøve det supplerende tilsyn.

3. Hvis der i en medlemsstat er mere end én myndighed, der er bemyndiget til at føre tilsyn med forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber, træffer denne medlemsstat de fornødne foranstaltninger til etablering af en samordning mellem disse myndigheder.

** EFT L 345 af 19.12.2002, s. 1. ”*

4. Artikel 5, stk. 1, affattes således:

”1. Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder at kræve, at ethvert forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, som er underkastet supplerende tilsyn, har passende interne kontrolprocedurer for fremlæggelse af de data og oplysninger, der er relevante for at føre supplerende tilsyn.”

5. Artikel 6, 7 og 8 affattes således:

”Artikel 6

Adgang til oplysninger

1. Medlemsstaterne fastsætter, at deres kompetente myndigheder, der skal føre supplerende tilsyn, skal have adgang til alle oplysninger, som er relevante for at føre tilsyn med et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, der er underkastet supplerende tilsyn. De kompetente myndigheder må kun henvende sig direkte til de berørte selskaber, som er omhandlet i artikel 3, stk. 2, for at få de nødvendige oplysninger, hvis forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet er blevet anmodet om disse oplysninger og ikke har udleveret dem.

2. Medlemsstaterne sørger inden for deres område for, at deres kompetente myndigheder selv eller ved personer, de bemyndiger dertil, på stedet kan verificere de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, hos:

- det forsikringsselskab, der er underkastet supplerende tilsyn
- det genforsikringsselskab, der er underkastet supplerende tilsyn

- dette forsikringsselskabs datterselskaber
- dette genforsikringsselskabs datterselskaber
- dette forsikringsselskabs moderselskaber
- dette genforsikringsselskabs moderselskaber
- datterselskaber af et af dette forsikringsselskabs moderselskaber
- datterselskaber af et af dette genforsikringsselskabs moderselskaber.

3. Ønsker de kompetente myndigheder i en medlemsstat i forbindelse med anvendelsen af denne artikel i bestemte tilfælde at kontrollere vigtige oplysninger om et selskab, der er beliggende i en anden medlemsstat, og som er et tilknyttet forsikringsselskab under, et tilknyttet genforsikringsselskab under, et datterselskab af, et moderselskab for eller et datterselskab af et moderselskab for det forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, der er underkastet supplerende tilsyn, anmoder de de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat om, at denne kontrol foretages. De myndigheder, som modtager anmodningen, skal inden for rammerne af deres beføjelser efterkomme denne, enten ved selv at foretage kontrollen eller ved at tillade, at de myndigheder, der har fremsat anmodningen, foretager kontrollen, eller ved at lade en revisor eller en anden sagkyndig foretage den.

Den kompetente myndighed, der har fremsat anmodningen, kan, hvis den ønsker det, deltage i kontrollen, hvis den ikke selv foretager kontrollen.

Artikel 7

Samarbejde mellem de kompetente myndigheder

1. Når forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber, der direkte eller indirekte er tilknyttet hinanden eller har et fælles deltagende selskab, er etableret i forskellige medlemsstater, skal de kompetente myndigheder i disse medlemsstater på anmodning udveksle alle de oplysninger, der er relevante for at muliggøre eller for at gøre det lettere at føre tilsyn i henhold til dette direktiv, og skal på eget initiativ meddele eventuelle oplysninger, der forekommer dem at være af betydning for de øvrige kompetente myndigheder.

2. Er et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab og enten et kreditinstitut som defineret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/12/EF* eller et investeringsselskab som defineret i direktiv 93/22/EØF eller både et kreditinstitut og et investeringsselskab direkte eller indirekte tilknyttet hinanden, eller har de et fælles deltagende selskab, etableres der et nært samarbejde mellem de kompetente myndigheder og de myndigheder, der varetager det offentlige tilsyn med disse andre selskaber. Uden at dette berører disse myndigheders respektive beføjelser, udveksler de alle oplysninger, der kan lette udøvelsen af deres hverv, især i forbindelse med dette direktiv.

3. Oplysninger, der indhentes i henhold til dette direktiv, navnlig enhver udveksling af oplysninger mellem kompetente myndigheder i henhold til dette direktiv, er undergivet tavshedspligt, jf. artikel 16 i direktiv 92/49/EØF, artikel 16 i direktiv 2002/83/EF og artikel 24-30 i direktiv 200.../EF [*genforsikringsdirektivet*].

Artikel 8

Transaktioner inden for en gruppe

1. Medlemsstaterne pålægger de kompetente myndigheder at føre generelt tilsyn med transaktioner mellem:

a) et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab og:

- i) et tilknyttet selskab under forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet
- ii) et deltagende selskab i forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet
- iii) et tilknyttet selskab under et deltagende selskab i forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet

b) et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab og en fysisk person, der har en kapitalinteresse i:

- i) forsikringsselskabet, genforsikringsselskabet eller et tilknyttet selskab under forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet
- ii) et deltagende selskab i forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet
- iii) et tilknyttet selskab under et deltagende selskab i forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet.

Disse transaktioner omfatter navnlig:

- lån
- garantier og anden ikke-balanceført virksomhed
- elementer, som kan indgå i solvensmargenen
- investeringer
- genforsikrings- og retrocessionsforretninger
- aftaler om omkostningsfordeling.

2. Medlemsstaterne skal kræve, at forsikringsselskaberne og genforsikringsselskaberne har passende risikostyringsprocedurer og interne kontrolprocedurer, herunder sunde rapporterings- og regnskabsprocedurer, som sætter dem i stand til på passende vis at identificere, måle, overvåge og kontrollere de i stk. 1 omhandlede transaktioner. Medlemsstaterne skal med henblik herpå kræve, at forsikringsselskaberne og genforsikringsselskaberne mindst en gang om året indberetter væsentlige transaktioner til de kompetente myndigheder. Disse procedurer underkastes de kompetente myndigheders kontrol.

Hvis det på grundlag af disse oplysninger viser sig, at et forsikringsselskabs eller genforsikringsselskabs solvenssituation er kritisk eller i fare for at blive det, træffer den kompetente myndighed passende foranstaltninger over for forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet.

** EFT L 126 af 26.5.2000, s. 1."*

6. Artikel 9, stk. 3, affattes således:

”3. Hvis den i stk. 1 omhandlede beregning viser, at den korrigerede solvens er negativ, træffer de kompetente myndigheder passende foranstaltninger over for det pågældende forsikringsselskab eller genforsikringsselskab.”

7. I artikel 10 foretages følgende ændringer:

a) Titlen affattes således:

”Forsikringsholdingselskaber, tredjelandsforsikringsselskaber og tredjelandsgenforsikringsselskaber”

b) Stk. 2 og 3 affattes således:

”2. I det i artikel 2, stk. 2, omhandlede tilfælde skal alle tilknyttede selskaber under forsikringsholdingselskabet, tredjelandsforsikringsselskabet eller tredjelandsgenforsikringsselskabet medtages i beregningen som foreskrevet i bilag II.

3. Hvis de kompetente myndigheder på grundlag af denne beregning skønner, at solvenssituationen for et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, der er et datterselskab under forsikringsholdingselskabet, tredjelandsforsikringsselskabet eller tredjelandsgenforsikringsselskabet, er kritisk eller i fare for at blive det, træffer de passende foranstaltninger over for dette forsikringsselskab eller genforsikringsselskab.”

8. I artikel 10a foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1, litra b) og c), affattes således:

”b) genforsikringsselskaber, der som deltagende selskaber har selskaber som omhandlet i artikel 2 med hovedkontor i et tredjeland

c) tredjelandsforsikringsselskaber eller tredjelandsgenforsikringsselskaber, der som deltagende selskaber har selskaber som omhandlet i artikel 2 med hovedkontor i Fællesskabet.”

b) Stk. 2 affattes således:

”2. De i stk. 1 omhandlede aftaler skal navnlig sikre både:

a) at medlemsstaternes kompetente myndigheder er i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for det supplerende tilsyn med forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber, der har hovedkontor i Fællesskabet, og som har datterselskaber eller besidder kapitalinteresser i selskaber uden for Fællesskabet, og

b) at tredjelandes kompetente myndigheder er i stand til at indhente de oplysninger, der er nødvendige for det supplerende tilsyn med forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber, der har hovedkontor på deres område, og som har datterselskaber eller besidder kapitalinteresser i selskaber i en eller flere medlemsstater.”

9. Bilag I og II erstattes af teksten i bilag II til dette direktiv.

AFSNIT IX - AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 61 - Gennemførelse

1. Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv inden den De meddeler Kommissionen teksten til disse love og bestemmelser samt en sammenligningstabel over bestemmelserne i dette direktiv og de tilsvarende bestemmelser i den vedtagne nationale lovgivning.

Disse love og bestemmelser skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 62 - Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på [...]dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 63 - Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den ...

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

BILAG I

Genforsikringsselskabers form

- for Kongeriget Belgien: "société anonyme"/"naamloze vennootschap", "société en commandite par actions"/"commanditaire vennootschap op aandelen", "association d'assurance mutuelle"/"onderlinge verzekeringsvereniging", "société coopérative"/"cooperatieve vennootschap"
- for Kongeriget Danmark: »aktieselskaber«, »gensidige selskaber«
- for Forbundsrepublikken Tyskland: »Aktiengesellschaft«, »Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit«, »Öffentlich-rechtliches Wettbewerbsversicherungsunternehmen«
- for Den Franske Republik: »société anonyme«, »société d'assurance mutuelle«, »institution de prévoyance régie par le code de la Sécurité Sociale«, »institution de prévoyance régie par le Code rural«, »mutuelle regie par le Code de la Mutualité«
- for Irland: »incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«
- for Den Italienske Republik: »società per azioni«
- for Storhertugdømmet Luxembourg: 'société anonyme'
- for Kongeriget Nederlandene: »naamloze vennootschap«, »onderlinge waarborgmaatschappij«
- for Det Forenede Kongerige: »Incorporated companies limited by shares or by guarantee or unlimited«, »societies registered under the Industrial and Provident Societies Acts«, »societies registered under the Friendly Societies Acts«, »the association of underwriters known as Lloyd's«
- in the case of the Hellenic Republic: "ανώνυμη εταιρία", "αλληλασφαλιστικός συνεταιρισμός"
- for Kongeriget Spanien: 'sociedad anónima';
- for Den Portugisiske Republik: »sociedade anónima«, »mútua de seguros«
- for Republikken Østrig: "Aktiengesellschaft", "Versicherungsverein auf Gegenseitigkeit"
- for Republikken Finland: "keskinäinen vakuutusyhtiö"/"ömsesidigt försäkringsbolag", "vakuutusosakeyhtiö"/"försäkringsaktiebolag", "vakuutusyhdistys"/"försäkringsförening"
- for Kongeriget Sverige: "försäkringsaktiebolag", "ömsesidigt försäkringsbolag".

BILAG II

Bilag I og II til direktiv 98/78/EF affattes således:

”BILAG I

BEREGNING AF DEN KORRIGEREDE SOLVENS FOR FORSIKRINGSSKABER OG GENFORSIKRINGSSKABER

1. VALG AF BEREGNINGSMETODE OG GENERELLE PRINCIPPER

A. Medlemsstaterne fastsætter, at beregningen af den korrigerede solvens for de forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber, der er omhandlet i artikel 2, stk. 1, sker efter en af de i punkt 3 beskrevne metoder. En medlemsstat kan dog fastsætte, at de kompetente myndigheder kan tillade eller kræve, at der anvendes en anden af de i punkt 3 beskrevne metoder end den metode, medlemsstaten har valgt.

B. Proportionalitet

Ved beregningen af den korrigerede solvens for et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab medtages den forholdsmæssige andel, som det deltagende selskab besidder i sine tilknyttede selskaber.

Ved »forholdsmæssig andel« forstås enten, hvis metode 1 eller 2 i punkt 3 anvendes, den del af den tegnede kapital, som direkte eller indirekte besiddes af det deltagende selskab, eller, hvis metode 3 i punkt 3 anvendes, de procentdele, der anvendes ved opstillingen af de konsoliderede regnskaber.

Er det tilknyttede selskab et datterselskab, som har et solvensunderskud, skal dog, uanset hvilken metode der anvendes, datterselskabets samlede solvensunderskud medregnes.

Hvis de kompetente myndigheder imidlertid mener, at et moderselskab, der besidder en kapitalandel, helt klart udelukkende hæfter for denne kapitalandel, kan disse kompetente myndigheder tillade, at datterselskabets solvensunderskud medregnes forholdsmæssigt.

Hvis der ikke er kapitaltilknytning mellem nogle af selskaberne i en forsikringsgruppe, fastsætter de kompetente myndigheder, hvilken forholdsmæssig andel der skal tages i betragtning.

C. Eliminering af dobbelt anvendelse af solvensmargenelementer

C.1. Generel behandling af solvensmargenelementer

Uanset hvilken metode der anvendes ved beregningen af den korrigerede solvenssituation for et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, skal dobbelt anvendelse af elementer, der kan indgå i solvensmargenen for de forskellige forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber, som medtages i denne beregning, elimineres.

Med henblik herpå skal ved beregningen af den korrigerede solvens for et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, såfremt anvendelsen af metoderne i punkt 3 ikke resulterer heri, følgende beløb elimineres:

- værdien af ethvert aktiv tilhørende forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet, der udgør finansierede elementer, som kan indgå i solvensmargenen for et tilknyttet forsikringsselskab eller genforsikringsselskab under forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet

- værdien af ethvert aktiv tilhørende et tilknyttet forsikringsselskab eller et tilknyttet genforsikringsselskab under forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet, der udgør finansierede elementer, som kan indgå i solvensmargenen for forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet

- værdien af ethvert aktiv tilhørende et tilknyttet forsikringsselskab eller et tilknyttet genforsikringsselskab under forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet, der udgør finansierede elementer, som kan indgå i solvensmargenen for ethvert andet tilknyttet forsikringsselskab eller tilknyttet genforsikringsselskab under forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet.

C.2. Behandling af visse elementer

Med forbehold af bestemmelserne i punkt C.1 må:

- hensættelser til bonus og fremtidige overskud i et tilknyttet livsforsikringsselskab eller et tilknyttet livs-genforsikringsselskab under det forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, for hvilket den korrigerede solvens beregnes, og

- tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i et tilknyttet forsikringsselskab eller et tilknyttet genforsikringsselskab under det forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, for hvilket den korrigerede solvens beregnes,

kun indgå i beregningen, hvis de kan anvendes til dækning af solvensmargenkravet for det tilknyttede selskab. Dog skal alle tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele, der udgør en potentiel forpligtelse for det deltagende selskab, holdes uden for beregningen.

Alle tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i det deltagende forsikringsselskab eller det deltagende genforsikringsselskab, der udgør en potentiel forpligtelse for et tilknyttet forsikringsselskab eller et tilknyttet genforsikringsselskab, holdes ligeledes uden for beregningen.

Alle tegnede, men ikke indbetalte kapitalandele i et tilknyttet forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, der udgør en potentiel forpligtelse for et andet tilknyttet forsikringsselskab under det samme deltagende forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, holdes uden for beregningen.

C.3. Overførsel

Hvis de kompetente myndigheder finder, at visse andre elementer end de i punkt C.2 nævnte, der kan indgå i solvensmargenen for et tilknyttet forsikringsselskab eller et tilknyttet genforsikringsselskab, i virkeligheden ikke er til rådighed til dækning af solvensmargenkravet for det deltagende forsikringsselskab eller det deltagende genforsikringsselskab, som den korrigerede solvens beregnes for, kan disse elementer kun medtages i beregningen, hvis de kan anvendes til dækning af solvensmargenkravet for det tilknyttede selskab.

C.4. Summen af de i punkt C.2 og C.3 nævnte elementer må ikke overstige solvensmargenkravet for det tilknyttede forsikringsselskab eller det tilknyttede genforsikringsselskab.

D. Eliminering af kapital, der er skabt inden for en gruppe

Ved beregningen af den korrigerede solvens tages der ikke hensyn til elementer, der kan indgå i solvensmargenen, og som hidrører fra indbyrdes finansiering mellem forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet og:

- et tilknyttet selskab
- et deltagende selskab
- et andet tilknyttet selskab under et af forsikringsselskabets eller genforsikringsselskabets deltagende selskaber.

Endvidere tages der ikke hensyn til elementer, som kan indgå i solvensmargenen for et tilknyttet forsikringsselskab eller et tilknyttet genforsikringsselskab under det forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, for hvilket den korrigerede solvens beregnes, når de hidrører fra indbyrdes finansiering med ethvert andet tilknyttet selskab under dette forsikringsselskab eller genforsikringsselskab.

Der er navnlig tale om indbyrdes finansiering, når et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab eller et af dets tilknyttede selskaber besidder andele i eller yder lån til et andet selskab, som direkte eller indirekte besidder et element, der kan indgå i det førstnævnte selskabs solvensmargen.

E. De kompetente myndigheder sørger for, at den korrigerede solvens beregnes med samme hyppighed som solvensmargenen for forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber i henhold til direktiv 73/239/EØF, direktiv 2002/83/EF og direktiv 200.../EF [*genforsikringsdirektivet*]. Værdien af aktiverne og passiverne opgøres i overensstemmelse med bestemmelserne i direktiv 73/239/EØF, direktiv 2002/83/EF, direktiv 200.../EF [*genforsikringsdirektivet*] og direktiv 91/674/EØF.

2. BEREGNINGSMETODERNES ANVENDELSE

2.1. Tilknyttede forsikringsselskaber og tilknyttede genforsikringsselskaber

Den korrigerede solvens beregnes i overensstemmelse med de generelle principper og metoder, der er fastlagt i dette bilag.

Har forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet mere end ét tilknyttet forsikringsselskab eller ét tilknyttet genforsikringsselskab, skal beregningen af den korrigerede solvens i forbindelse med alle metoderne foretages ved medtagelse af hvert af disse tilknyttede forsikringsselskaber eller tilknyttede genforsikringsselskaber.

I tilfælde af successive kapitalinteresser (f.eks. hvis et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab er deltagende selskab i et andet forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, som selv er deltagende selskab i et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab) skal beregningen af den korrigerede solvens foretages for hvert

deltagende forsikringsselskab eller deltagende genforsikringsselskab, som har mindst ét tilknyttet forsikringsselskab eller ét tilknyttet genforsikringsselskab.

Medlemsstaterne kan undlade at beregne den korrigerede solvens for et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab:

- når selskabet er et tilknyttet selskab under et andet forsikringsselskab eller genforsikringsselskab, der har opnået tilladelse i samme medlemsstat, og der ved beregningen af den korrigerede solvens for det deltagende forsikringsselskab eller genforsikringsselskab tages hensyn til dette tilknyttede selskab, eller

- når selskabet er et tilknyttet selskab under et forsikringsholdingselskab med vedtægtsmæssigt hjemsted i samme medlemsstat som forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet, og der ved beregningen tages hensyn til dette forsikringsholdingselskab og dette tilknyttede forsikringsselskab eller tilknyttede genforsikringsselskab.

Medlemsstaterne kan ligeledes undlade at beregne den korrigerende solvens for et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, når selskabet er et tilknyttet forsikringsselskab eller et tilknyttet genforsikringsselskab under et andet forsikringsselskab, under et genforsikringsselskab eller under et forsikringsholdingselskab med vedtægtsmæssigt hjemsted i en anden medlemsstat, og de pågældende medlemsstaters kompetente myndigheder er blevet enige om at overlade det til den kompetente myndighed i denne anden medlemsstat at føre supplerende tilsyn.

I alle tilfælde kan der kun gives dispensation, hvis de elementer, som kan indgå i solvensmargenen for de forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber, der tages hensyn til ved beregningen, er fordelt på passende vis mellem disse selskaber i overensstemmelse med de kompetente myndigheders krav.

Når et tilknyttet forsikringsselskab eller et tilknyttet genforsikringsselskab har sit vedtægtsmæssige hjemsted i en anden medlemsstat end det forsikringsselskab eller det genforsikringsselskab, den korrigerede solvens beregnes for, kan medlemsstaterne fastsætte, at der ved beregningen tages hensyn til det tilknyttede selskabs solvenssituation, således som den vurderes af denne anden medlemsstats kompetente myndigheder.

2.2. Mellemliggende forsikringsholdingselskaber

Ved beregningen af den korrigerede solvens for et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, som gennem et forsikringsholdingselskab har en kapitalinteresse i et tilknyttet forsikringsselskab, i et tilknyttet genforsikringsselskab, i et tredjelandsforsikringsselskab eller i et tredjelandsgenforsikringsselskab, tages der hensyn til det mellemliggende forsikringsholdingselskabs situation. Udelukkende med henblik på denne beregning, som udføres i overensstemmelse med de generelle principper og metoder, der er beskrevet i dette bilag, behandles dette forsikringsholdingselskab som et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, for hvilket der gælder et solvenskrav på nul og de samme betingelser som dem, der er fastsat i artikel 16 i direktiv 73/239/EØF, i artikel 27 i direktiv 2002/83/EF eller i artikel 36 i direktiv 2007/44/EF [*genforsikringsdirektivet*] for så vidt angår de elementer, som kan indgå i solvensmargenen.

2.3. Tilknyttede forsikringselskaber eller genforsikringselskaber med vedtægtsmæssigt hjemsted i tredjelande

A. Tilknyttede tredjelandsforsikringselskaber og tilknyttede tredjelandsgenforsikringselskaber

Ved beregningen af den korrigerede solvens for et forsikringselskab eller et genforsikringselskab, som er et deltagende selskab i et tredjelandsforsikringselskab eller i et tredjelandsgenforsikringselskab, sidestilles sidstnævnte selskab, udelukkende med henblik på denne beregning, med et tilknyttet forsikringselskab eller et tilknyttet genforsikringselskab, og der anvendes de generelle principper og metoder, der er beskrevet i dette bilag.

Når det tredjeland, hvor dette tilknyttede selskab har sit vedtægtsmæssige hjemsted, kræver, at selskabet opnår tilladelse, og pålægger det et krav om solvens mindst svarende til kravet i direktiv 73/239/EØF, direktiv 2002/83/EF eller direktiv 200.../EF [*genforsikringsdirektivet*] på grund af elementerne til dækning af dette krav, kan medlemsstaterne imidlertid fastsætte, at der ved beregningen skal tages hensyn til det solvenskrav, det tilknyttede selskab skal opfylde, og til de elementer, der kan medtages, når det pågældende tredjelands krav i så henseende skal opfyldes.

2.4. Tilknyttede kreditinstitutter, investeringsselskaber og finansieringsinstitutter

Ved beregningen af den korrigerede solvens for et forsikringselskab eller et genforsikringselskab, der er deltagende selskab i et kreditinstitut, investeringsselskab eller finansieringsinstitut, anvendes reglerne i artikel 16 i direktiv 73/239/EØF, artikel 27 i direktiv 2002/83/EF og artikel 36 i direktiv 200.../EF [*genforsikringsdirektivet*] om fratrækning af sådanne kapitalinteresser med de fornødne tilpasninger samt bestemmelserne om medlemsstaternes mulighed for under visse betingelser at tillade alternative metoder og at tillade, at sådanne kapitalinteresser ikke fratrækkes.

2.5. Manglende nødvendige informationer

Når de kompetente myndigheder, uanset årsagen, ikke kan få adgang til de oplysninger, som er nødvendige for beregningen af den korrigerede solvens for et forsikringselskab eller et genforsikringselskab, og som vedrører et tilknyttet selskab med vedtægtsmæssigt hjemsted i en medlemsstat eller et tredjeland, trækkes dette selskabs bogførte værdi i det deltagende forsikringselskab eller genforsikringselskab fra de elementer, som kan indgå i den korrigerede solvensmargin. Overskud ved deltagelsen kan i så fald heller ikke komme i betragtning blandt de elementer, som kan indgå i den korrigerede solvensmargin.

3. BEREGNINGSMETODER

Metode 1: Metode med fradrag og sammenlægning

Den korrigerede solvens for det deltagende forsikringselskab eller det deltagende genforsikringselskab er forskellen mellem:

i) summen af:

a) de elementer, som kan indgå i solvensmargenen for det deltagende forsikringselskab eller det deltagende genforsikringselskab, og

b) det deltagende forsikringsselskabs eller det deltagende genforsikringsselskabs forholdsmæssige andel i de elementer, som kan indgå i det tilknyttede forsikringsselskabs eller det tilknyttede genforsikringsselskabs solvensmargin

og

ii) summen af:

a) det tilknyttede forsikringsselskabs eller det tilknyttede genforsikringsselskabs bogførte værdi i det deltagende forsikringsselskab eller det deltagende genforsikringsselskab

b) solvenskravet for det deltagende forsikringsselskab eller det deltagende genforsikringsselskab og

c) den forholdsmæssige andel af solvenskravet for det tilknyttede forsikringsselskab eller det tilknyttede genforsikringsselskab.

Når kapitalinteresserne i det tilknyttede forsikringsselskab eller det tilknyttede genforsikringsselskab helt eller delvis indebærer et indirekte ejerskab, medregnes værdien af et sådant indirekte ejerskab under nr. ii), litra a), idet der tages hensyn til de relevante successive interesser, og under nr. i), litra b), og nr. ii), litra c), medregnes de tilsvarende forholdsmæssige andele i de elementer, som kan indgå i det tilknyttede forsikringsselskabs eller det tilknyttede genforsikringsselskabs solvensmargin.

Metode 2: Metode med fradrag af krav

Den korrigerede solvens for det deltagende forsikringsselskab eller det deltagende genforsikringsselskab er forskellen mellem:

i) summen af de elementer, som kan indgå i solvensmarginen for det deltagende forsikringsselskab eller det deltagende genforsikringsselskab

og

ii) summen af:

a) solvenskravet for det deltagende forsikringsselskab eller det deltagende genforsikringsselskab og

b) den forholdsmæssige andel af solvenskravet for det tilknyttede forsikringsselskab eller det tilknyttede genforsikringsselskab.

Ved værdiansættelsen af de elementer, som kan indgå i solvensmarginen, opgøres kapitalinteresserne som beskrevet i dette direktiv efter den indre værdis metode i overensstemmelse med den fastsatte mulighed i artikel 59, stk. 2, litra b), i direktiv 78/660/EØF.

Metode 3: Metode baseret på regnskabskonsolidering

Beregningen af den korrigerede solvens for det deltagende forsikringsselskab eller det deltagende genforsikringsselskab tager udgangspunkt i de konsoliderede regnskaber. Den

korrigerede solvens for det deltagende forsikringsselskab eller det deltagende genforsikringsselskab er forskellen mellem:

de elementer, som kan indgå i solvensmargenen, beregnet på grundlag af de konsoliderede regnskabsoplysninger, og

a) enten summen af solvenskravet for det deltagende forsikringsselskab eller det deltagende genforsikringsselskab og den forholdsmæssige andel af solvenskravene for de tilknyttede forsikringsselskaber eller de tilknyttede genforsikringsselskaber, som svarer til de fastsatte procentdele ved opstillingen af de konsoliderede regnskaber

b) eller solvenskravet beregnet på grundlag af de konsoliderede regnskabsoplysninger.

Bestemmelserne i direktiv 73/239/EØF, direktiv 2002/83/EF, direktiv 200.../EF [*genforsikringsdirektivet*] og direktiv 91/674/EØF anvendes ved beregningen af de elementer, som kan indgå i solvensmargenen, og af solvenskravet på grundlag af de konsoliderede regnskabsoplysninger.

BILAG II

SUPPLERENDE TILSYN MED FORSIKRINGSSELSKABER OG GENFORSIKRINGSSELSKABER, DER ER DATTERSELSKABER AF ET FORSIKRINGSHOLDINGSELSKAB, TREDJELANDSFORSIKRINGSSELSKAB ELLER TREDJELANDSGENFORSIKRINGSSELSKAB

1. Er der tale om to eller flere af de i artikel 2, stk. 2, omhandlede forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber, som er datterselskaber af et forsikringsholdingselskab, tredjelandsforsikringsselskab eller tredjelandsgenforsikringsselskab, og som har deres vedtægtsmæssige hjemsted i forskellige medlemsstater, sørger de kompetente myndigheder for, at den i dette bilag beskrevne metode anvendes på en sammenhængende måde.

De kompetente myndigheder fører supplerende tilsyn med samme hyppighed, som de foretager beregningen af solvensmargenen for forsikringsselskaber og genforsikringsselskaber i henhold til direktiv 73/239/EØF, direktiv 2002/83/EF og direktiv 200.../EF [*genforsikringsdirektivet*].

2. Medlemsstaterne kan give afkald på den i dette bilag omhandlede beregning for et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab:

- hvis forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet er et tilknyttet selskab under et andet forsikringsselskab eller genforsikringsselskab og er medtaget i beregningen i henhold til dette bilag for dette andet selskab

- hvis forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet og et eller flere andre forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber, der har opnået tilladelse i samme medlemsstat, har samme forsikringsholdingselskab, tredjelandsforsikringsselskab eller tredjelandsgenforsikringsselskab som moderselskab, og forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet er medtaget i beregningen i henhold til dette bilag for et af disse andre selskaber

- hvis forsikringsselskabet eller genforsikringsselskabet og et eller flere andre forsikringsselskaber eller genforsikringsselskaber, der har opnået tilladelse i andre

medlemsstater, har samme forsikringsholdingselskab, tredjelandsforsikringsselskab eller tredjelandsgenforsikringsselskab som moderselskab, og der er indgået en aftale i henhold til artikel 4, stk. 2, om, at en anden medlemsstats tilsynsmyndighed skal føre supplerende tilsyn i henhold til dette bilag.

Er der tale om successive kapitalinteresser (f.eks. et forsikringsholdingselskab, et tredjelandsforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab, der selv besiddes af et andet forsikringsholdingselskab, et tredjelandsforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab), kan medlemsstaterne nøjes med at foretage beregningerne i henhold til dette bilag for forsikringsselskabets eller genforsikringsselskabets øverste moderselskab, der er et forsikringsholdingselskab, tredjelandsforsikringsselskab eller tredjelandsgenforsikringsselskab.

3. De kompetente myndigheder sørger for, at der for forsikringsholdingselskabet, tredjelandsforsikringsselskabet eller tredjelandsgenforsikringsselskabet foretages tilsvarende beregninger som dem, der er beskrevet i bilag I.

Det vil sige, at de generelle principper og metoder, der er beskrevet i bilag I, anvendes i forbindelse med forsikringsholdingselskabet, tredjelandsforsikringsselskabet eller tredjelandsgenforsikringsselskabet.

Udelukkende med henblik på denne beregning behandles moderselskabet som et forsikringsselskab eller et genforsikringsselskab, for hvilket der gælder:

- et solvenskrav på nul, når der er tale om et forsikringsholdingselskab
- et solvenskrav, der fastsættes efter principperne i punkt 2.3 i bilag I, når der er tale om et tredjelandsforsikringsselskab eller et tredjelandsgenforsikringsselskab

og de samme betingelser som dem, der er fastsat i artikel 16 i direktiv 73/239/EØF, artikel 27 i direktiv 2002/83/EF og artikel 36 i direktiv 200.../EF [*genforsikringsdirektivet*], med hensyn til de elementer, som kan indgå i solvensmargenen.

4. Manglende nødvendige informationer

Når de kompetente myndigheder, uanset årsagen, ikke kan få adgang til de oplysninger, der er nødvendige for den i dette bilag omhandlede beregning for et tilknyttet selskab med vedtægtsmæssigt hjemsted i en medlemsstat eller et tredjeland, trækkes dette selskabs bogførte værdi i det deltagende selskab fra de elementer, som kan indgå i denne beregning. Overskud ved deltagelsen kan i så fald heller ikke komme i betragtning blandt de elementer, som kan indgå i denne beregning.”